

Gosciny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

Çeviren: Esra Özdoğan

18. basım

CAN
ÇOCUK

Goscinnny / Sempé

PITIRCİK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

Yaşasın yeni öyküler!

Bir müjdemiz var: Goscinnny'nin kızı, babasının yayımlamadığı öyküleri buldu, gün ışığına çıkardı. Böylece her zaman işin kolayına kaçan, sıkışınca ağlayan, sevimli ufaklık yeniden karşınızda! Bu kitapta, Pitircik'la birlikte, onun sınıf arkadaşlarıyla da yeniden buluşacaksınız. Dalgacı, Dırdır, Toroman, Çarpım, Sırım, Tıngır, Gümüş, Sırma, hepsi bu yeni serüvenlerle işte karşınızdalar. Keyifli okumalar!

25.00 TL
KDV İÇİNDEDİR

 CAN
ÇOCUK

ISBN 978-975-07-0613-4

Gosciny / Sempé

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

Çeviren: Esra Özdoğan

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 2006

18. Basım: 1000 adet, Temmuz 2017

ISBN 978-975-07-0613-4

Histoires inedites du Petit Nicolas.

Rene Goscinny / Jean-Jacques Sempé

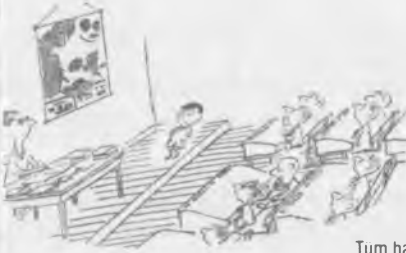
Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri, Pıtırıcık, içindeki karakterler, maceralar ve Pıtırıcık dünyasına ait karakteristik nitelikler Rene Goscinny ve Jean-Jacques Sempé'nin yaratımıdır. Pıtırıcık'ın tüm basım ve yayın hakları İMAV Editions'a aittir.

"Pıtırıcık", hakları alınmış sözlü ve görsel bir markadır. Markanın ve logonun çoğaltılması ve taklit edilmesi yasaktır.

© İMAV editions, 2004

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2006

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 31730

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Yıldız Matbaa Mücellit; Sertifika No: 33837

Adres: Maltepe Mahallesi Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol

San. Sit. No 81/25 Topkapı, Zeytinburnu / İstanbul

Gençlik

YITIRILAN

SAĞLIKLI YAŞAM

Bu kitabın sahibi:

.....

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

Государственный университет

Иркутский

Университет имени Г.И. Усманова

Yaratıcı Düşünce

Gilberte Gosciny'ye

Yeni Diziye Önsöz

Jean-Jacques Sempé'yle ne zaman tanıştığımı anımsamıyorum, kendimi bildim bileli tanıyorum onu. Küçük bir kız çocuğuydum o zamanlar, ama babamın-kilere karışan kahkahaları hâlâ kulaklarımdadır. Bu durumda, Jean-Jacques Sempé'nin Küçük Pıtırık'la şöyle bir ortak yönü olduğunu kesinlikle söyleyebilirim: ikisi de çocukluğumun bir parçasını oluşturuyorlar.

Ellili yılların ortalarında başlayan serüvenlerini Sempé şöyle anlatıyor:

"Günün birinde, Birleşik Devletler'den gelen René Goscinny ile tanıştım. Hemen arkadaş olduk."

"Arkadaş", birlikte yaratacakları evrenin kilit sözcüğü buydu işte.

1959 ve 1965 yılları arasında, babamla Sempé "Sud-Ouest Dimanche" gazetesi için her hafta bir öy-

kü yazıp çizdiler. Bunların birçoğu kitaplaştırılarak yayımlandı.

Küçük Pıtırıcık'ın serüvenlerini yazıp resimlemek için ikisi de kendi çocukluk anılarını paylaştılar. Buenos Aires'te ya da Bordeaux'da yaşanmış olsun, bu anıların ortak bir dokusu vardır.

Babam bana kendi çocukluğunu anlatacak kadar uzun yaşamadı; ölümü benim çocukluğumu örseledi.

5 Kasım 1977'de, Pıtırıcık, Dırdır, Dalgacı, Karagöz ve öbürleri, şöyle bir dönüp bulutlara baktılar. Kâğıt üzerindeki kişilikler, bir yaratıcının asla ölmediğini çok iyi bilirler.

Bu evrene karşı sonsuz bir şefkat duyuyorum, tutkuyla bağlandığınız insanların çocukluğuna duyduğunuz türden bir şefkat bu. Ben de bu iki büyücünün kaleminden yayılan mizahın tadını çıkararak hayallerle dalıyorum.

Babamın ölümünden sonra, Sempé sadık dostumuz olarak kaldı. Annemle birbirlerini çok severlerdi, onunla yediğimiz akşam yemeklerinde, anılarda kalmış bir kahkahayı canlandırırarcasına güldüklerini anımsarım.

Ancak Küçük Pıtırıcık'ın öykülerinin tamamı yayımlanmamıştı. Annem Gilberte Gosciny'nin bir tasarı vardı oysa: Çok sevdiği bu ufaklığın yayımlanmamış öykülerini gün ışığına çıkararak, okurlara, Küçük Pıtırıcık ve arkadaşlarıyla yeniden buluşma

şansı vermeyi çok istiyordu. Ama bir kez daha, yaşam kendi yolunu çizdi, bir başka gülümseme yansıdı bulutlara: Annemin ömrü bu fikri gerçekleştirmeye yetmedi.

Sempé'yle Paris'te bir restoranda buluştuk. Ona babamın metinleriyle kendi çizimlerinin de yer aldığı ilk taslakları gösterdim. Kendi çizgilerini kırk yılın ardından incelerken yeniden görür gibiyim onu: Gülümsüyordu (ama ne gülümseme!). Sonrasında da projeme hiç duraksamadan coşkuyla destek verdi.

Şimdi onunla birlikte Küçük Pıtırıcık'ı iki elinden tutup yeniden okula götürüyoruz.

Çok uzun bir tatilin ardından, hepimizin yakından tanıdığı bu küçük okul çocuğu hiç değişmedi. Yüze yakın öykü ve birkaç yüz kadar resim bize yine ondan söz ediyor işte; ondan ve arkadaşlarından: Çarpım, Lüplüp, Sırım, Toraman, Dalgacı, Dır-dır, Tıngır, hepsi bizi bekliyorlar. Bir de Gümüş var tabii ki. Gümüş'ün bu derlemede ayrıcalıklı bir yeri var. Pıtırıcık'ın arkadaşları arasında babası en zengin olan arkadaşı Gümüş'tü, anımsarsınız. Pıtırıcık ilk kez onun evine davet ediliyor: "Böbrek biçiminde bir havuzları, restoran büyüklüğünde bir salonları var," diye anlatıyor bu evi.

Lüplüp'ü de unutmayalım. Her dakika tıkıran, Pıtırıcık'ın en yakın arkadaşı olan şu tombik oğlanı.

"Bizim evde, yılbaşı yemeğinde anneannem, yani

benim annemin annesi, bir de teyzem, bir de amcam olacak," dedim ona.

"Bizim evde, fırında hindiyle çikolatalı pasta olacak," dedi Lüplüp.

Benim de küçük bir oğlumla bir kızım var. Bu gizli hazineleri yayımlama zamanının geldiğini düşünmem için kesinlikle iyi bir neden daha. Onlara büyük-babalarından söz etmenin daha iyi bir yolu olabilir mi?

Böylesi kişisel nedenlerin dışında, yayımlanmamış bu öyküleri gün ışığına çıkarmanın çok doğal olduğunu düşündüm. Bu ykler, hem okumanın zevkini *Kk Pıtırıcık* sayesinde keşfetmiş olanlara, hem de okul yolunu yeni tutmuş olanlara sesleniyor.

Bu yapıtın gücü, hem çocuklara hem de yetişkinlere seslenmesinde yatıyor. Çocuklar kendilerini bulacak, yetişkinlerse kendilerini anımsayacaklar.

Anne Gosciny

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

İçindekiler

BÖLÜM I

- Okul Açılıyor, 23
Yenilmezler Çetesi, 31
Yemekhane, 38
Tatlı, Sıcak Anılar, 48
Gümüş'ün Evi, 57
Özür Dilekçesi, 66
D'Artagnan, 76
Benim Şirin Tavşanım, 85

BÖLÜM II

- Dalgacı'nın Doğum Günü, 95
Yaşasın! Biz de Televizyon Alıyoruz!, 105
Özel Ders, 113
Yeni Öğretmen, 122
Dalgacı Taşınıyor, 130

Tutsak Kapmaca, 139

Bonbon, 148

Aileler Sınıfta, 156

BÖLÜM III

Bay Sinekurmaz Bizi Gözlüyor, 167

Çatapat, 175

Gümüş'ü Dışlıyoruz, 185

Babamın Kalesi, 193

Sirke Gidiyoruz, 201

Resim Dersinde, 209

Dürbün, 216

Ceza, 223

BÖLÜM IV

Tonton Amca, 235

Lunaparkta, 243

Ev Ödevi, 252

Tek Başıma Banyo Yapıyorum, 260

Aile Yemeği, 267

Elmalı Turta, 277

Bakıcı Abla, 284

Anneme Armağanlar Alıyorum, 292

BÖLÜM V

Yeni Komşular, 303

Güzel Bir Sürpriz, 312

Çuf! Çuf! Çuf!, 321

Kadınlar, 329

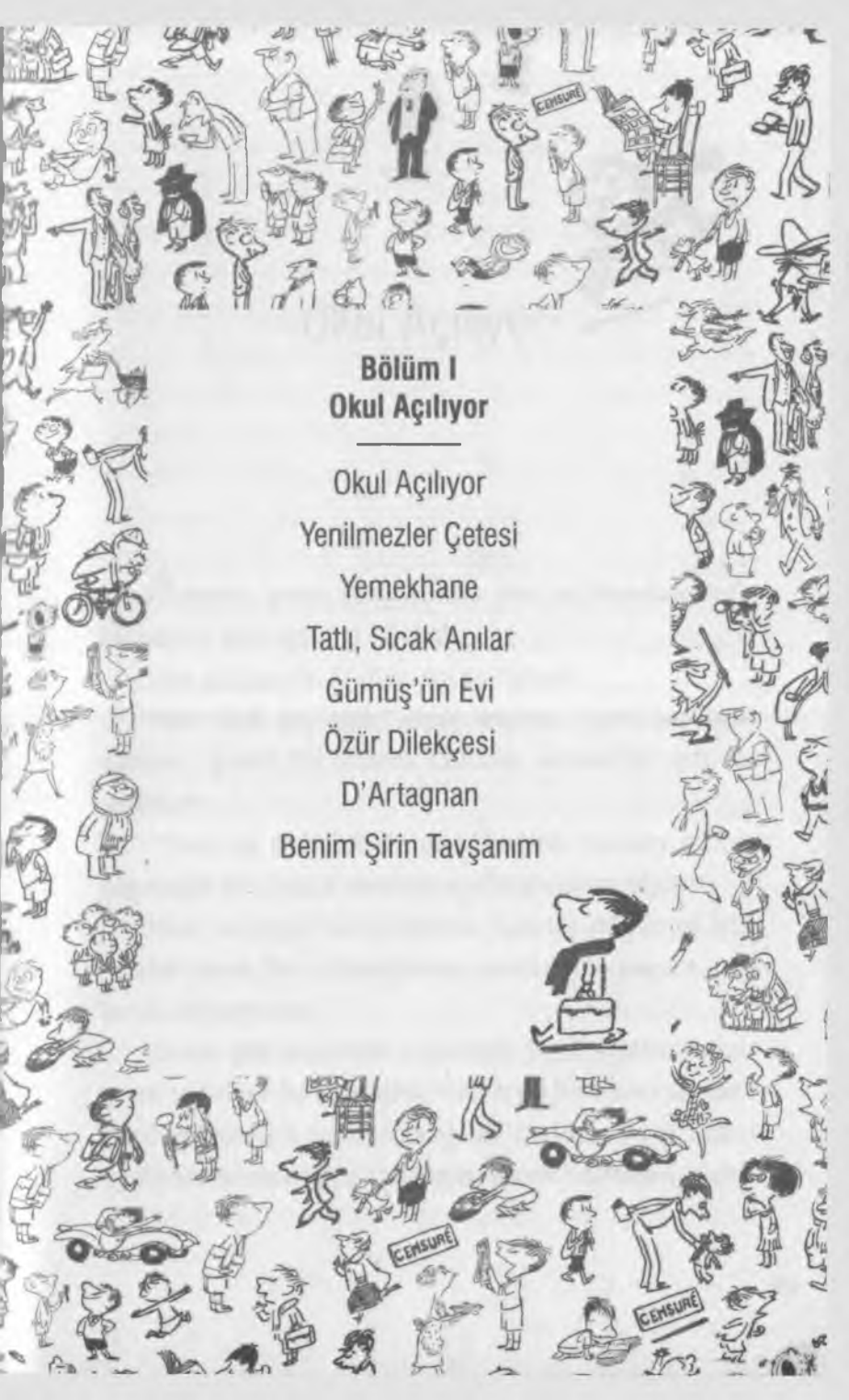
Trompet, 336

Annem Okula Gidiyor, 345

Kompozisyon Ödevi, 353

Bay Kotrplak'ı Evcilleştirdik, 361

Bölüm I
Okul Açılıyor

Okul Açılıyor
Yenilmezler Çetesi
Yemekhane
Tatlı, Sıcak Anılar
Gümüş'ün Evi
Özür Dilekçesi
D'Artagnan
Benim Şirin Tavşanım

Okul Açılıyor

Annem, yarın çarşıya inip okul açılmadan önce bir şeyler alacağımızı söyledi.

“Ne gibi şeyler?” diye sordu babam.

“Bir sürü şey işte,” dedi annem. “Yeni bir okul çantası, güzel bir kalem kutusu, sonra bir çift de ayakkabı...”

“Yine mi ayakkabı?” diye bağırdı babam. “Olur şey değil! Bu çocuk resmen ayakkabılarını yiyor!”

“Hiç de değil,” dedi annem. “Çocuk, büyümek için yemek yiyor. Ee, o büyüyünce ayakları ne yapsın, onlar da büyüyorlar.”

Ertesi gün annemle alışverişe çıktık. Ayakkabı konusunda önce biraz atıştık. Ben spor bir ayakkabı istiyordum. Annem ise bana sağlam deriden bir çift okul ayakkabısı alacağını, beğenmeyecek olursam hiçbir

şey almadan doğruca eve döneceğimizi, babamın da bu işten hiç ama hiç hoşlanmayacağını söyledi.

Mağazadaki satıcı adam çok nazik biriydi. Anneme hepsinin çok cici şeyler olduğunu söyleyerek bir sürü kutudan, renk renk bir sürü ayakkabı çıkardı. Ayakkabıların sağ teklerini bir bir denememe yardımcı oldu. Annem bir türlü karar veremiyordu. Sonra kahverengi bir ayakkabı çıkardı. Ayakkabı annemin pek hoşuna gitti. Adam, ayakkabının her iki tekini de ayaklarıma giydirdi. Beni kaldırıp ortada dolaştırdılar. Bu dolaşma hiç hoşuma gitmedi.

Annem, ayakkabıların rahat olup olmadığını sor-du bana. Sıkılmışım ayakkabı denemekten.

“Çok rahat,” dedim.

Ayakkabıcıya daha fazla zorluk çıkarmamak için böyle söyledim, aslında ayakkabılar ayaklarımı biraz sıkıyordu.

Sonracıma müthiş bir de çanta aldı annem bana.

Okul çıkışlarında çantalarla çok eğleniriz biz. Arkadaşları yere düşürmek için çantalarımızı ayaklarına fırlatırız. Çantaya ayağı takılan arkadaşımız yüzükoyun uzanır yere.

Onları görmek için sabırsızlanıyorum, arkadaşlarımı yani. Yeni çantamla bakalım ilk kimi düşürecek-
ğim.

Tabanca kılıfına benzeyen bir de kalem kutusu aldı bana annem. Tabancanın yerinde uçağa benzeyen

bir kalemtıraş; fareye benzeyen bir silgi, kavala benzeyen bir kalem, daha bir sürü başka şeye benzeyen bir sürü şey...

Sınıfta bunlarla sıkı bir şamata yapacağız.

Akşam, annemin bana aldıklarını görünce, babam, bütün bu eşyalarımı çok dikkatli kullanmam gerektiğini söyledi.

"Tamam," dedim.

Ben zaten eşyalarımı çok dikkatli kullanırım.

Yemekten önce fare bombalamaca oynarken kalemtıraşım kırılıverince çok üzüldüm.

Babam, çok çekilmez, çok dikkatsiz bir çocuk olduğumu, okulun bir an önce açılması için sabırsızlandığını söyledi.

Size okulun açılmasına çok az kaldığını söylemiş miydim?

Tatilden dönüşümüzün üzerinden epey bir zaman geçti.

Tatil çok güzeldi, çok eğlendik. Deniz kıyısındaydık. Orada dehşet şeyler yaptım. Denizde o kadar uzaklara açıldım ki, anlatamam. Bir yarışmada birinci olunca bana iki resimli kitap, bir de flama verdiler. Birinci olduğumu kime sorsanız söyler. Anneme babama sormayın, çünkü ikisi de kaldığımız motelde uyuyorlardı.

Güneşte çok bronzlaştım. Bronzlaşmak doğrusu bana pek yaraştı. Pek kıyak oldum.

Tatil dönüşü, arkadaşlara bronzluğumu göstermek isterdim. Ama olmadı. Okul açılmadan önce olamazdı ki bu. Tatil bitişinin en sıkıcı yanı da bu işte. Okul açılmadan arkadaşlarınızın hiçbirini göremiyorsunuz.

Lüplüp zaten buralarda değildi. Bize en yakın oturan o. Benim en iyi arkadaşımdır Lüplüp. Durmadan tıkınan şişko arkadaşım.

Lüplüp her yıl ailesiyle Ege kıyısında şarküterisi olan amcasını ziyarete gider. Çok geç tatile çıkar. Amcasına gitmek için önce Güney’de tatil yapan amcasının dönmesini beklerler çünkü.

Mahallemizin Şenbakkal’ı beni görünce pek yakışıklı olduğumu, minik bir çikolata parçasına benzediğimi söyledi. Kuru üzüm vermişti bana. Bir de zeytin verdi. Ama beni arkadaşların görmesiyle Şenbakkal’ın görmesi aynı şey değil ki.

Ne yani, iyi valla. Hiç kimse görmeyecekse, bronzlaşmanın ne anlamı var. Benim de keyfim kaçtı doğrusu.

Babam da dedi ki:

“Yine her yıl yaptığın gibi vıdıvıdıya başlama.”

Laf mı bu şimdi?

“Hiç olmazsa okullar açılana kadar rahat durmamı” söyledi.

"Ama okul açıldığında bembeyaz olacağım!" dedim. "Güneşte yandığımı kimse anlamayacak."
"Çocuğa bak ya, kafayı bu işe taktı!" diye bağırdı

babam. "Tatilden döndüğünden beri bronzluktan başka şey düşünmüyor! Bak beni dinle Pıtırıcık, ne yapacağını söyleyeyim sana: Bahçeye çıkıp güneşleneceksin. Böylece bir daha başımın etini yemez, okula da Tarzan gibi dönersin."

Ben de mayomu giyip bahçeye çıktım. Ama deniz kıyısındaki gibi olmuyor; hele bir de bulutlar varsa. Sonra annem seslendi:

"Pıtırıcık! Çimlerin üstüne uzanmış n'apıyorsun sen öyle? Yağmur başladı, görmüyor musun? Deli etme beni!"

Annem, benim kendisini deli edeceğimi söyleyince ben de eve döndüm.

Babam gazete okuyordu. Dönüp bana baktı. Bahçede oldukça bronzlaştığımı, şimdi gidip saçlarımı kurulamam gerektiğini, çünkü sıırıslıklam olduğumu söyledi.

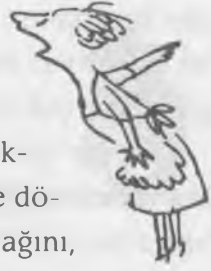
"Hayır işte! Hiç de bronzlaşmadım! Deniz kıyısına dönmek istiyorum ben!" diye bağırđım.

"Pıtırıcık! Biraz terbiyeli olur musun lütfen! Saçmalamayı kesersen sevinirim! Yoksa doğru odana çıkar, akşam yemeğini de unutursun! Anlaşıldı mı?" diye gürledi babam.

Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım. Bunun bir haksızlık olduğunu, evi terk edeceğimi söyledim. Deniz kıyısına tek başıma gideceğimi, bembem-

yaz dolaşacağıma ölmeyi yeğlediğimi söyledim.

Annem mutfaktan koşarak yetiştii. Bütün gün bağıriş çağırış duymaktan bıkip usanmış. Tatilden bu şekilde döneceksek önümüzdeki yıl evde oturacağını, o zaman babamla ikimizin tatil için başımızın çaresine bakabileceğimizi, kendisinin bunu hiç ama hiç umursamadığını söyledi.

"Bu yıl yine Altın Kumsal'a gitmek için ısrar eden sen değil miydin?" dedi babam. "Her neyse, oğlun kapris yapıyorsa, evdeyken çekilmez oluyorsa benim suçum değil ya!"

Babam, "Bahçeye çıkarsan Tarzan gibi olursun," dedi.

"Ama hiç yanmadım ki!" diye açıkladım.

Annemin yüzü güldü. Hâlâ çok bronz olduğumu, onun küçük Tarzan'ı olduğumu söyledi. Bir de dedi ki: Okulda en yanık tenlinin ben olacağımdan hiç kuşkusu yokmuş. Gidip odamda oynamamı, beni akşam yemeği için çağıracağını söyledi.

Sofrada babamla konuşmamaya çalıştım. Ama bana bir sürü şaklabanlık yapınca çok eğlendim, çok kıyaktı canım.

Annem de elmalı turta yapmıştı.

Ertesi gün, Şenbakkal'dan, Kontrplakların tatilden döneceklerini öğrendik. Bay ve Bayan Kontrplak

yan komşumuz olurlar. Benimle yaşıt Sırma diye bir de kızları var. Saçları sapsarıdır Sırma'nın, masmavi gözleri de pek şekerdir.

Bu işe iyice kafam bozuldu. Sırma'nın beni en bronz halimle görmesini çok isterdim çünkü. Ama babama bir şey söylemedim. Bir kez daha bronzluktan söz edersem fena olacağı konusunda uyarmıştı beni.

Hava güneşli olduğu için bahçeye çıktım. Ara sıra aynaya bakmak için banyoya koşturuyordum. Ama yanmıyordum işte. Ben de bahçede bir daha şansımı denemeyi, rengim hâlâ bembeyazsa gidip babama sızlanmayı düşündüm.

Tam bahçeye çıkmıştım ki Bay Kontrplak'ın arabası evlerinin önünde durdu. Arabanın tepesinde de bir sürü, ama bir sürü yük vardı.

Sonracıma Sırma arabadan indi. Beni görünce de... bilin bakalım ne yaptı? Merhaba dercesine el salladı.

Kıpkırmızı kesildim.

Yenilmezler Çetesi

Karar verdik: Arkadaşlarla bir çete kuracağız.

Gümüş'ün fikriydi bu. Bize teneffüste söyledi. Bir grup arkadaşın çete kurduğu bir kitap okumuş. Bu çete müthiş işler beceriyormuş. İnsanları kötülere karşı koruyorlarmış, yoksullara yardım ediyorlarmış, haydutları yakalıyorlarmış. Çok eğleniyorlarmış.

"Çetenin adı 'Yenilmezler' olacak, tıpkı kitaptaki gibi. Okul çıkışında arsada toplanacağız. Parolamız da 'güç tohumu' olacak," dedi Gümüş.

Ben arsaya geldiğimde, Gümüş, Sırım, Toraman, Lüplüp, Tıngır gelmişlerdi bile. Öğretmen dersten sonra beni cezaya bırakmıştı da. O yüzden sınıfta cezalı kalmıştım. Aritmetik ödevimde hata mı yapmışım ne! Babama söyleyeyim de matematik ödevlerimi evde yaparken bundan böyle daha dikkatli olsun.

Yüzüme çörek kırıntılarını püskürterek, "Parola?" diye sordu Lüplüp.

Bu Lüplüp sürekli tıkırır.

"Neyle başlıyordu?" dedim.

"Güç'le başlıyordu," dedi

"Güç tohumu," dedim.

"Girebilirsin," dedi.

Arsamız müthiş bir yerdir. Buraya oynamak için sık sık geliriz. Dört bir yanı otlarla, kedilerle, boş konserve kutularıyla, eski araba lastikleriyle doludur. Ama en önemlisi, tekerleksiz, atılmış, eski bir araba vardır. "Vrunnn, vrunn!" yaparak bu arabada çok eğleniriz.

"Arabada toplanacağız," dedi Gümüş.

Bu Gümüş beni çok güldürdü doğrusu, çantasından bir maske çıkarıp gözlerine taktı. Arkasında "Z" harfi olan siyah bir pelerini, bir de şapkası vardı. Babası çok zengin olduğu için ona sürekli oyuncaklar, kostümler alır.

"Bu 'Z' harfi de ne oluyor?" dedim.

"O, Zorro'nun kılıcıyla çizdiği 'Z'," dedi.

"Soytariya dönmüşsün," dedim Gümüş'e.

Bu hiç hoşuna gitmedi tabii.

"Bu gizli bir çete. Ben de çete reisi olduğuma göre, yüzümü kimseler görmemeli," dedi.

"Reis mi? Sen dalga mı geçiyorsun? Şu şapkanla mantara benzerken nasıl çete reisi oluyormuşsun?" dedi Toraman.

"Hayır efendim. Çete kurma fikri benden çıktığı için, çetenin reisi de ben oluyorum işte!" dedi Gümüş.

Sonracıma Dalgacı geldi.

Dalgacı okuldan hep en son çıkar. Sınıfın da so-nuncusu olduğu için öğretmenle başı sürekli dertte-dir. Ceza olarak yazması gereken satırlar olur.

"Parola?" diye sordu Lüplüp.

"Güç bombası," diye yanıtladı Dalgacı.

"Hayır işte. Giremezsin. Parola bu değil," dedi Lüplüp.

"Ne dedin sen, ne dedin sen? Çekil şuradan da geçeyim pis şişko!" dedi Dalgacı.

"Hayır efendim. Parolayı ne zaman söylersen o zaman girebilirsin. Bu işin şakası yok!" dedi Sırım. "Lüplüp, gözün bunun üstünde olsun!"

"Bence çete reisini kurayla seçelim," dedi Toraman.

"Lafını bile etme bunun!" dedi Gümüş. "Kitapta en cesur, en iyi giyinen kişi reis oluyordu. Demek ki reis benim."

Toraman da ne yaptı, Gümüş'ün burnuna yumru-ğu indirdi.

Toraman bu işi çok sever zaten.

Gümüş yeri öptü, maskesi yamuldu. Elleri bur-nundaydı.

"Madem öyle, çeteden atıldın!" dedi Gümüş.

"Ay, çok dertti sanki!" dedi Toraman. "Ben de gidip evde elektrikli trenimle oynarım daha iyi!"

Sonra da çekip gitti.

"Güç hapı?" dedi Dalgacı.

Lüplüp yine, "Hayır," dedi; parolayı hâlâ bulamadığı için içeri giremeyeceğini söyledi.

"Peki o zaman. Şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi Gümüş. "Kitaptaki 'Yenilmezler Çetesi', mirasını kötü hırsızlara kaptıran küçük, zavallı bir yetimin amcasını arıyordu. Bunun için de uçağa binip Amerika'ya gidiyorlardı."

"Ben uçağa binip Amerika'ya gidemem bi kere," dedi Tıngır. "Annem, caddede karşıdan karşıya geçmeme bile daha yeni yeni izin veriyor."

"Yenilmezler'in arasında ödleklere yer yok!" diye bağırdı Gümüş.

Sen misin öyle diyen! Tıngır'ın tepesi attı. Artık bu kadarına dayanamayacağını, kendisinden daha cesur biri olmadığını, böyle devam ederse çekip gideceğini, onu çok arayacağımızı söyledi. Sonra da çekip gitti.

"Güç şurubu!" dedi Dalgacı.

"Olmadı," dedi Lüplüp. Bir yandan da çikolatalı ekmeğini götürüyordu.

"Herkes arabaya! Gizli planlarımızı konuşacağız!" dedi Gümüş.

Ne yalan söyleyeyim, bu iş çok hoşuma gitti. Arabaya binmeyi çok severim de.

Koltuklardan çıkan yaylar oramızı buramızı acıttı biraz, ama olsun. Bizim evdeki kanepesi gibi. Gerçi onu tavan arasına kaldırdık. Annem utanç verici olduğunu söyleyince babam söylene söylene gidip yenisini aldı çünkü.

"Arabaya binmesine binerim. Direksiyona ben geçerim ama," dedi Sırım.

"Hiç de değil. Orası reisin yeridir," dedi Gümüş.

"Başlatma şimdi reisliğine," dedi Sırım. "Toraman haklı bir kere. Şu kılığınla soytarılara benziyorsun!"

"Kıskanıyorsun. Kıskancın tekisin sen!" dedi Gümüş.

"Yaa! Demek öyle! O zaman ben de gizli bir çete kurar, senin çeteni darmadağın ederim. Şu yetim için de Amerika'ya biz gideriz," dedi Sırım.

"Hayır efendim. O bizim yetimimiz, sizin değil.

Gidin kendinize başka yetim bulun! Ne yani, yalan mı, iyi valla!" diye bağırdı Gümüş.

"Görürsün," dedi Sırım; sonra çekip gitti.

"Buldu! 'Güç hortumu' işte!" diye bağırdı Dalgacı.

"Orada kal, sakın kımıldama!" dedi Lüplüp.

Sonracıma Lüplüp yanımıza geldi.

"Neydi şu parola?" diye sordu.

"Nasıl yani? Parolayı hatırlamıyor musun?" diye bağırdı Gümüş.

Gümüş hep böyle bağıır.

"Hatırlamıyorum işte, ne olmuş?" dedi Lüplüp.

"Şu Dalgacı sersemi, sürekli bir şeyler zırvalayıp durdu. Benim de aklımı karıştırdı işte. Ne olmuş yani?"

Gümüş'ün tepesi atmıştı.

"Off! 'Yenilmezler Çetesi' bir başkadır. Neden anlamıyorsunuz? Sizden 'Yenilmezler' değil, olsa olsa 'Yetersizler Çetesi' olur!" dedi.

Az ötede ağzındaki lokmayı yutan Lüplüp, "Ne olur, ne olur?" diye sordu.

"Yetersizler Çetesi!" diye bağırdı Gümüş.

Dalgacı, yanımıza gelip sordu:

"Söyleyin, girebilecek miyim? Evet mi, hayır mı?"

Gümüş, şapkasını yere fırlattı.

"Buraya giremezsin. Parolayı söyleyemedin. Gizli bir çetenin parolası olmalıdır! Tıpkı kitaptaki gibi. Parolayı bilmeyenler de casustur!"

"Peki ya ben n'apıcam?" dedi Lüplüp. "Durup burada Dalgacı'nın zırvalarını dinleyeceğimi mi sanıyorsunuz? Yiyecek bir şeyim kalmadı zaten. Eve dönmem gerekiyor. Yoksa ikinci kahvaltısını kaçıracağım."

Lüplüp de çekip gitti.

"Buraya girmek için senden izin alacak değilim!" diye bağırdı Dalgacı, Gümüş'e. "Arsa senin değil ya! Herkes girebilir buraya. Casuslar bile!"

"Yettiniz artık! Madem öyle, hepiniz girin!" diye haykırdı Gümüş. Maskesinin altında gözyaşlarına boğulmuştu. "Gerçekten de oynamayı bilmiyorsunuz! Yenilmezler Çetesi'ni tek başıma kuracağım! Sizinle konuşmuyorum artık!"

Böyle söyleyip Gümüş de çekti gitti.

Koca arsada Dalgacı'yla ikimiz kalmıştık.

Ben de ne yaptım? Ona parolayı söyledim. Dalgacı, parolayı bildiğine göre artık bir casus değildi.

Biz de misket oynadık.

Yemekhane

Okulda bir yemekhanemiz var. Eve gitmeyenler öğlenleri orada yerler.

Biz arkadaşlarla yemek için evlerimize gideriz.

Okulda, bizim sınıftan bir tek Toraman kalır, çünkü evi oldukça uzaktadır.

Dün, annemle babam, bugün öğle yemeğini okulda yiyeceğimi söylediklerinde çok şaşırđım. Evimiz okula hiç de uzak sayılmaz. Bu hiç hoşuma gitmedi.

“Babanla yarın kısa bir yolculuğa çıkacağız,” dedi annem. “Neredeyse bütün gün evde olmayacağız. Bu yüzden yarın öğlen yemeğini okulda yiyebilirsin diye düşündük tatlım.”

Ben de, her zaman yaptığım gibi, ağlamaya, “Okulda yemeyeceğim!” diye bas bas bağırımaya başladım.

Bu yaptıklarının korkunç bir şey olduğunu, yarın

okuldaki yemeğin kesinlikle iğrenç bir şey olacağını, bütün günümü hiç dışarı çıkmadan okulda geçirmek istemediğimi, beni buna zorlayacak olurlarsa yataklara düşeceğimi, gerekirse evi terk edeceğimi, sonunda da ölüp gideceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını söyledim.

"Ama oğlum, böyle yapma, biraz akıllı ol," dedi babam. "Yalnızca bir kerelik. Seni yanımızda götüremeyeceğimize göre, yapacak başka bir şey yok. Yarın öğle yemeğinde ille de bir şeyler yemen gerekecek. Zaten okulda çıkan yemek de kesinlikle çok lezzetli olacaktır."

Daha da beter ağlamaya başladım. Okulda verilen yemeklerin çok yağlı olduğunu, yemeyenleri dövdüklerini, okulda kalmaktansa aç kalmayı tercih edeceğimi söyledim.

Babam, başını kaşıyarak anneme baktı.

"N'apıcaz?" diye sordu.

"Yapacak bir şey yok," dedi annem. "Okula haber verdik bile, hem Pıtırıcık da kocaman çocuk oldu artık, bunu anlayışla karşılayacaktır. Üstelik bunun ona yararı da olur."

Bu kadarı da fazlaydı artık. Dayanamayıp sordum:

"Yararı mı? Yok ya!"

"Olur," dedi annem. "Böylece evdeki yemeğin değerini anlarsın."

Bir süre daha surat astım.

"Hadi Pıtırıcık, uslu çocuk ol. Gel sarıl annene bakayım."

Ağlamanın bir işe yaramadığını anladım. Kestim sesimi. Sonra gidip annemi öptüm. Sonra da babamı. Onlar da bana bir sürü oyuncak getireceklerine söz verdiler.

İkisi de pek sevindi.

Bu sabah okula geldiğimde boğazımda kocaman bir düğüm vardı, içimde de müthiş bir ağlama isteği.

"Neyin var?" diye soran arkadaşlara,

"Öğleyin yemekhanede kalacağım," dedim.

"Çok kıyak!" dedi Toraman. "Aynı masaya düşmenin bir yolunu buluruz."

Ben de ağlamaya başladım.

Bunun üzerine Lüplüp ne mi yaptı? Çöreğinden bir parça koparıp bana uzattı. Bu yaptığına öyle şaşır-mıştım ki, ağlamayı kestim.

Lüplüp'ün mideye indirilecek bir şeyin bir parçasını birine verdiğini ilk kez görüyordum çünkü.

Hem zaten sonra, bütün bir sabah ağlamak aklı-mın ucundan bile geçmedi. Çok eğlendik doğrusu.

Ancak öğle saati, yemek için eve giden arkadaş-larımı görünce boğazımda yine bir düğüm oluştu. Bahçedeydik. Gidip duvara dayandım. Herkes gidince Toraman'la misket oynamak bile istemedim.

Zil çalınca gidip sıraya girdik. Çok matraktı; ilk

kez yemek için sıraya giriyordum. Bu iş her zamanki sıraya girmeye benzemiyordu. Biz kendi sınıfımızdakiler sıraya girdik. Burada bütün sınıflar birbirine karışıyordu. Hiç tanımadığınız tiplerle sıraya giriyorsunuz. Neyse ki Toraman yanımdaydı.

Önümdeki uzun boylu çocuk bana dönüp şöyle dedi:

“Köfte, makarna, salata, pasta. Arkadakilere geçir.”

“Çok kıyak!” diye bağırdı arkamdaki Toraman, duyduğumu aktarınca. “Köfte ha! Bak bu harika!”

“Arka sıralar, biraz sessiz olalım!” diye bağırdı gözetmenimiz Karagöz.

Sonra yanımıza geldi, beni görünce dedi ki:

“Vay vay! Şu işe bakın! Bugün Pıtırıcık da aramızdaymış!”

Karagöz gözetmenimizdir. Asıl adı Karagöz değil, ama biz ona, “Karagöz” deriz.

Saçlarımı okşadı Karagöz. Sonra da bir güzel sırtarak uzaklaştı, itişen iki ortaokul öğrencisini ayırmaya gitti.

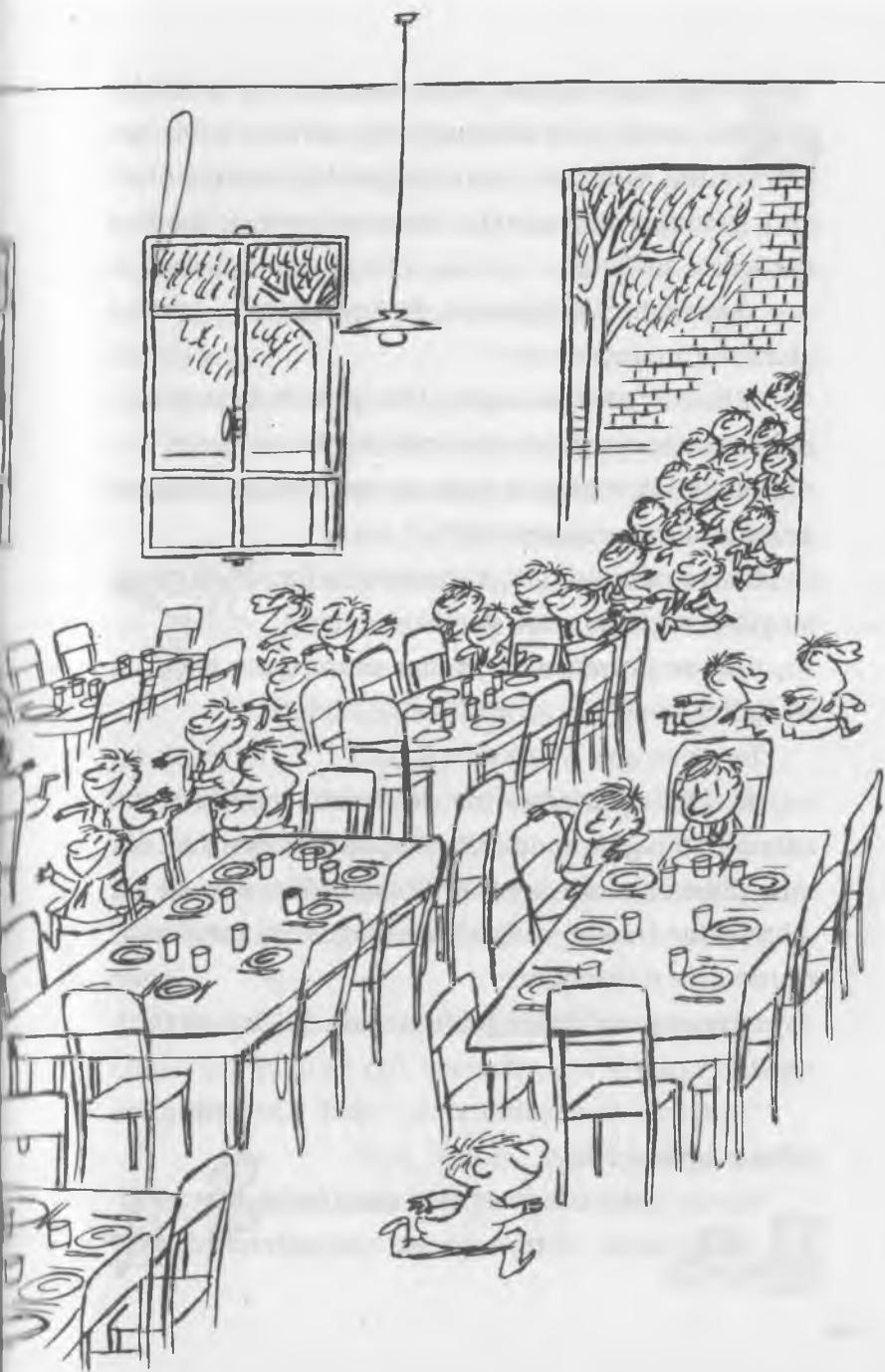
Şu Karagöz de bazen çok kıyak adam oluyor canım.

Sonracıma sıra ilerledi. Yemekhaneye girdik. Kocaman bir yer. Ortalık masa dolu. Her masanın çevresinde de tam sekizer sandalye.

“Hadi çabuk ol!” dedi Toraman.

Ben de onu izledim, ama masaların çevresindeki bütün sandalyeler dolmuştu. Bu işe fena halde canım sıkıldı. Kimseleri tanımadığım bir masaya oturmak istemiyordum çünkü. Toraman parmak kaldırıp Karagöz'e seslendi:

"Örtmenim, örtmenim! Pıtırıcık benim yanıma oturabilir mi örtmenim?"

"Elbette," dedi Karagöz. "Bir günlük konuğumuz olur olmaz yerlere oturtacak değiliz ya. Çıtçıt, yerini bugünlük Pıtırıcık'a verir misin yavrum? Ama siz de uslu oturun, tamam mı?"

Bir üst sınıftan Çıtçıt, çantasıyla ilacını alıp asık bir yüzle başka masaya geçti.

Ben de Toraman'ın yanına oturduğum için çok sevindim.

Toraman çok iyi arkadaşımıdır.

Bu arada karnımın hiç de acıkmamış olduğunu anladım. Yine de, mutfakta çalışan iki bayan, içi ekmekek dilimleri dolu sepetler dolaştırırken ben de bir dilim aldım. Aldım, çünkü almazsam belki cezalandırılırdım diye düşündüm.

Sonracıma köfteler geldi. Hem de kadınbudu köfteydi.

"Aranızda konuşabilirsiniz," dedi Karagöz. "Gürültü istemem ama."

Bunun üzerine herkes aynı anda bağırışmaya başladı, karşımızda oturan çocuk çok eğlendirdi bizi.

Gözlerini şaşılaştırıp köfteyi yutmak için ağzını bulamıyormuş gibi yapıyordu.

Sonra makarnalara giriştik, neyse ki yemiden ekmek dağıttılar da ağızımızdaki sosları silebildik, çok kıyaktı canım.

“Biraz daha makarna isteyen var mı?” diye sordu bayan.

“Var! Var!” diye bir ağızdan bağırdık.

“Biraz sessiz olalım çocuklar,” dedi Karagöz. “Yoksa konuşmanızı yasaklayacağım. Anlaşıldı mı?”

Ama herkes konuşmaya devam etti, çünkü Karagöz, sofradayken teneffüste olduğundan çok daha şeker biri oluyor.

Sonracıma pastalara giriştik, çok lezzetliydi! Makarna gibi pastadan da iki tabak aldım.

Yemekten sonra Toraman’la bahçeye çıkıp misket oynadık. Arkadaşlar evlerinden döndüğünde üç misket kazanmışım bile. Biraz da canım sıkılmıştı, çünkü döndüklerine göre sınıfa girme vakti de gelmiş demekti.

Eve geldiğimde, annemle babam dönmüşlerdi. Onları gördüğüme çok sevindim. Birbirimize defalarca sarıldık.

“Eee, tatlım, öğle yemeği nasıldı bakalım?” diye sordu annem. “Neler vardı?”

"Köfte," dedim. "Köfte ile makarna..."

"Makarna mı vardı?" dedi annem. "Ah zavallı yavrum, sen makarnadan hiç hoşlanmazsın, asla yememişindir..."

"Ama bu makarna çok nefisti," dedim. "Hem sosu da vardı, bizi çok eğlendiren bir çocuk da vardı. Ben de iki tabak yedim."

Annem bana baktı, sonra da valizleri boşaltıp yemek hazırlayacağını söyledi.

Annem sofrada yolculuktan yorgun düşmüş gibiydi.

Sonracıma kocaman bir çikolatalı pasta getirdi.

"Bak Pıtırıcık!" dedi annem. "Senin için aldığımız şu güzelim pastaya bak!"

“Vaay! Çok iyiymiş!” diye bağırdım. “Öğlen yediğimiz pasta da çok lezzetliydi biliyor musun; dehşet bir pastaydı! İki tabak yedim, makarnayı da.”

Sonracıma, annem çok zor bir gün geçirdiğini, gördüğü herkesin çok sinirli olduğunu, bulaşığı yarına bırakıp hemen uyumak istediğini söyledi.

“Annem hasta mı?” diye sordum babama.

Çok kaygılanmışım.

Babam sırttı, yanağıma hafif bir tokat atıp şöyle dedi:

“Önemli bir şey değil oğlum. Senin öğleyin yediklerini pek sindiremedi sanırım.”

Tatlı, Sıcak Anılar

Bu akşam yemeğinde bir konuğumuz var.

Babam, dün eve geldiğinde pek neşeliydi. Yolda, yıllardır görmediği eski arkadaşı Bay Dandun Karagüllü'ye rastladığını söyledi.

"Dandun, çocukluk arkadaşımdır. Aynı sınıftaydık. Ne tatlı, ne sıcak anılarımız vardır. Onu yarın akşam için yemeğe davet ettim."

Babamın arkadaşı saat sekizde gelecekti. Ama biz saat yediden beri hazır bekliyorduk.

Annem, beni bir güzel yıkamış, mavili takımımı giydirmişti. Saçlarımı da avuç dolusu briyantınle taramıştı. Tepemdeki bir tutam saç bir türlü yatışmıyor da.

Babam da bir sürü şey tembihlemişti. Konuğumuzun yanında çok uslu durmamı istemişti. Sonracıma, sofrada bana soru sorulmadan söz almamamı söylemişti. Sonracıma arkadaşı Bay Dandun'u can kulağıy-

la dinlememi eklemişti. Çünkü babama göre arkadaşı Dandun, müthiş biriyymiş. İş hayatında çok önemli mevkilere gelmiş. Öyle olacağı daha okul sıralarındaiken belliyymiş. Hem artık onun gibilere pek rastlanmıyormuş, muş muş muş...

Derken kapı zili çaldı.

Babam gidip kapıyı açtı.

Suratı kıpkırmızı, şişko bir amca göründü kapıda.

"Hey, Dandun!" diye bağırdı babam.

"Eski dostum!" diye bağırdı gelen amca.

Sonra birbirlerinin omzuna vurup durdular.

Keyifleri yerindeydi.

Babamın, kendisine takılmaya bayılan komşumuz Bay Sivrikulak'ın sırtına indirdiği yumruklara benze-miyordu yani.

Sonracıma babam dönüp annemi gösterdi. Mutfaktan çıkan annemin ağzı kulaklarındaydı.

"Seni eşimle tanıştırayım Dandun. Hayatım, işte arkadaşım Dandun Karagüllü."

Annem elini uzattı. Bay Dandun Karagüllü de annemin elini sıkıp sallamaya başladı. Çok memnun olduğunu söyledi. Sonra babam öne çıkmamı işaret edip dedi ki:

"İşte, bu da oğlum Pıtırıcık."

Bay Karagüllü, beni gördüğüne çok şaşırmış gibiydi. Gözlerini kocaman açıp ıslık çaldı. Sonracıma dedi ki:

“Kocaman çocukmuş bu yahu! Vay, koca adam! Okula gidiyor musun bakiim?”

Bir köpeği okşar gibi başımı okşadı. Saçlarım dağılınca da güldü.

Bu iş annemin hiç hoşuna gitmedi. Benim de.

Bu yetmezmiş gibi, bir de Bay Karagüllü, başımı

okşadığı eline bakıp, "Bu yavrucağın saçlarına ne sürüyorsunuz böyle yahu?" diye sormaz mı!

Pantolonuna sürterek elini temizlemeye çalıştı.

Annemin yanıtlamasına zaman kalmadan babam ortaya atıldı:

"Nasıl, sence oğlum bana benziyor mu?"

"Benzemez olur mu? Hık demiş burnundan düşmüş sanki. Daha çok saçı, daha az göbeği var, o başka."

Bunu dedikten sonra Bay Karagüllü kahkahayı bastı.

Babam da güldü. Arkadaşı kadar değil ama.

Annem, yemek öncesi bir şeyler içmeyi önerdi.
Salona geçtik.

Küçük masanın üzerinde dört-beş içki şişesi vardı.

Herkes dilediği içkiyi bardağına kendisi koydu.

Bana hiçbir şey verilmedi tabii. Ama annem zeytinli kraker almama izin verdi, çok severim de.

Babam kadehini kaldırdı:

"Anılarımıza, dostum Dandun."

"Vay, eski dostum!" dedi Bay Karagüllü, sonra da babamın sırtına öyle bir şaplak vurdu ki, babamın bardağındaki içkinin yarısı yere döküldü.

"Önemli değil," dedi annem.

"Değil, değil. Hemen kuruyuverir," dedi Bay Karagüllü.

Sonracıma kadehini bitirip babama döndü:

"Seni ihtiyar bir aile babası olarak görmek çok tuhaf doğrusu," dedi.

Babam kadehini yeniden doldurmuş, sırtına inceğini düşündüğü şaplaklar yüzünden birazcık geri çekilmişti. Bu sözleri duyunca biraz keyfi kaçtı.

"İhtiyar, ihtiyar diyerek abartmayalım istersen. Seninle aynı yaştayız," dedi babam.

"Yok ya. Sınıfta en büyüğümüz sendin, hatırlasana!" dedi Bay Dandun.

"Masaya geçelim isterseniz," dedi annem.

Sofraya oturduk.

Karşıma oturan Bay Karagüllü, "Sen niye hiç konuşmuyorsun bakalım? Dilini mi yuttun?" dedi.

"Konuşmam için önce bana bir soru sormanız gerekiyor," diye yanıt verdim.

Bay Karagüllü buna çok güldü.

"Bir soru sormam gerekiyor ha? Çok güzel, çok güzel."

Gülmekten kıpkırmızı kesilmişti, öncekinden de kırmızı.

Sonracıma yine yumruklar indirmeye başladı, ama bu sefer masaya. Bardaklar şangır şungur ses ettiler.

Bay Karagüllü, gülmesi bitince, babama, çok terbiyeli bir çocuk olduğumu söyledi.

Babam da dedi ki, bu çok normalmiş.

"Ama yanlış hatırlamıyorsam sen çok berbat bir çocuktun," dedi Bay Karagüllü.

"Ekmek alsana," dedi babam.

Annem mezeleri getirince yemeğe başladık.

"Ee, Pıtırıcık," dedi Bay Karagüllü. Ağzındakini yutup konuşmaya devam etti: "Dersler nasıl bakalım?"

Soru sorulduğu için yanıt verdim ben de:

"Eh işte."

"Baban tam bir bitirimdi ama! Hatırlar mısın eski dostum?"

Babam yumruktan kıl payı kurtuldu. Pek eğlenir bir hali yoktu. Ama bu durum Bay Karagüllü'nün keyfini bozmuyordu.

"Çinçin'in cebine mürekkep şişesini boşaltmıştın, hatırlar mısın?"

Babam, Bay Karagüllü'ye baktı. Sonracıma bana bakarak dedi ki:

"Mürekkep şişesi mi? Çinçin mi?.. Yoo, hatırlamadım."

"Nasıl hatırlamazsın? Dört gün okuldan uzaklaştırma cezası almıştın üstelik! Bir de karatahtaya yaptığın resim hikâyesi var, hatırladın mı?"

"Bir dilim daha jambon alır mısınız?" dedi anem.

"Resim hikâyesi nedir?" diye sordum.

Babam bağırmaya başladı. Masaya vurdu. Sofrada uslu durmamı tembihlediğini, soru sormamam gerektiğini söyledi.

"Karatahta hikâyesi şöyle," dedi Bay Dandun. "Baban karatahtaya öğretmenin karikatürünü yap-

mıştı. Tam resmi bitirirken öğretmen sınıfa girdi. Babana tam üç sıfır vermişti!"

Bence çok matrak hikâyeydi. Ama babamın suratını görünce, hemen gülmemem gerektiğini anladım. Daha sonra gülerim diye tuttum kendimi. Odamda tek başıma kalınca yani; ama kolay olmadı tabii.

Annem, rostoyu getirdi.

"Yedi kere sekiz?" diye sordu bana Bay Karagüllü.

"Elli altı," dedim hemen.

Daha bu sabah öğrenmiştik, ne rastlantı ama!

"Aferin!" diye bağırdı Bay Karagüllü. "Şaşırtıcı, hele ki babanın aritmetikteki halini düşünürsek..."

Babam bağırdı. Ama onun bağırmasının nedeni başkaydı. Rosto yerine kendi parmağını kesmişti. Parmağını ağzına götürüp emdi.

Gerçekten de çok neşeli bir adam olan Bay Karagüllü ise kahkahalar atıyordu. Babama en az eskisi kadar sakar olduğunu söyledi. Babam bir keresinde sakarlığı yüzünden futbol topuyla sınıf camını da kırmışmış. "Bu top ve cam hikâyesi nedir?" diye sormaya cesaret edemedim. Ama bence kesinlikle babam kırmış olmalı, sınıfın camını yani.

Annem tatlıyı hemen getirdi. Bay Karagüllü'nün tabağında hâlâ, rosto vardı ama, tatlı "pat!" diye geliverdi.

"Bağışlayın. Ama ufaklığın erken yatması gerekiyor," dedi annem.

“Çok doğru. Tatlını hemen bitir bakalım Pıtırıcık. Sonra da dooğru yatağa. Yarın okul var.”

“Cami babam mı kırdı peki?” diye sordum.

Büyük hata etmişim. Çünkü babam sinirden kıpkırmızı kesildi. Tatlıdan olmak istemiyorsam tabağımdakini bir an önce silip süpürmemi söyledi.

“Babam mı kırdı da ne demek? Kırmakla kalmayıp üstüne bir de güzel sıfır aldı,” dedi Bay Karagüllü.

“Haydi bakalım! Dooğru yatağa!” diye bağırdı babam. Masadan kalktı. Beni kucaklayıp “Hoppacık! Hoppacık!” yaparak havaya atıp tuttu.

Ama ağızımda hâlâ pasta vardı. Hem de en sevdiğimden. Üstünde kiraz şekerleri olandan. Ee, iş şaklabanlığa gelince pasta ağızda durmuyor tabii. Babamın ceketine de bir lokma düştü. Ama babam bir an önce yatmam için o kadar acele ediyordu ki, bir şey demedi.

Daha sonra annemle babamı odalarına çıkarken duydum.

“Aah! Ah! Ne tatlı, ne sıcak anılarınız varmış!”

“Anladık! Anladık!” dedi babam. Pek neşeli bir hali yoktu. “Şu Dandun’u bir daha göreceğiz halim kalmadı zaten.”

Bay Karagüllü’yü tekrar göremeyecek olmamız kötü bence. Bana kalırsa çok kıyak adamdı.

Hele ki bugün sıfır alıp eve döndüğümde babamın hiç ses etmediğini düşünürsek...

Gümüş'ün Evi

Bugün Gümüş'ün evine davetliyim.

Daha bir sürü arkadaş çağırmış; öyle dedi. Gerçekten de sıkı bir şamata olacak!

Gümüş'ün babası çok zengindir. Gümüş'ün her istediğini alır. Gümüş kılık değiştirmeyi çok sever. Babası da ona bir sürü, ama bir sürü kılık alır.

Evlerine gideceğim için çok sevinçliydim. Oraya ilk kez gidecektim, hem belli ki çok güzel bir evleri vardı.

Beni Gümüslere babam götürdü. Arabayla evin açık bırakılmış büyük demir kapısından büyük bir bahçeye girdik.

Babam yavaş araba kullanarak çevreyi gözden geçiriyordu. Dişlerinin arasından ısılıkla birtakım dağınık sesler çıkarıyordu.

Sonra birlikte ne mi gördük? Kocaman bir havuz! Böbrek biçiminde koca bir havuz. Suları masmaviydi, bir de yüksekten atlamak için trampeleni vardı.

“Gümüş’ün güzel şeyleri varmış. Bende de bunlardan olsun isterdim,” dedim.

Bu sözlerimin, babamın pek hoşuna gitmediğini anladım. Beni havuzun yanında bıraktı. Sonra da dedi ki:

“Altıda gelip alırım seni. Sakın fazla havyar yeme.”

Ona havyarın ne olduğunu sormadan gazladı gitti. Nedendir bilmem ama, babamın Gümüşlerin evini pek beğenmiş bir hali yoktu.

Mermer merdiveni çıkıp büyük kapının ziline bastım. Zile basınca çok acayip sesler çıktı: Bizim evdeki gibi “zırrrr, zırrrr” gürültüsü yerine, “ding, dang, dong” sesi duyuldu. Tıpkı Zizi Teyzemdeki duvar saatinin üçte çıkardığı ses gibi.

Kapı açılınca karşımda çok iyi giyimli bir adam belirdi. Üstü başı tertemizdi. Ama biraz gülünçtü doğrusu. Simsiyah bir kılığı vardı. Ceketinin arkası kuyruk gibi uzuyordu, iki uzun kuyruk, önü de açıktı. Jilet gibi duran bembeyaz bir gömleği, boynunda da siyah bir papyonu vardı.

“Bay Gümüş, beyefendiyi bekliyorlar efendim,” dedi. “Beyefendiye yolu göstereyim.”

Bunları kime söylüyor, diye dönüp arkama baktım. Hayır, kimse yoktu. Demek bana söylüyordu.

Ben de ne yaptım? Onu izledim. Önümde dimdik yürüyordu, tıpkı gömleğinin yakaları gibi: dimdik.

Ayakları yere çok az değiyordu. Gümüş'ün babasının pek nefis halılarını incitmek istemiyordu sanki. Ben de onun gibi yürümeye çalıştım. Bizi gören epey şaşırırdı herhalde; önde o, arkada ben, öyle yürürken...

Yüksek bir merdivenden çıkarken, ona "havyar" ın ne olduğunu sordum. Ama benimle alay etmesi hiç hoşuma gitmedi doğrusu. Havyar, kanepelerin üstüne sürülüp yenen balık yumurtalarıymış efendim. Yok yaa, iyi valla, daha neler!

Salon kanepesinde kuluçkaya yatmış balıkları düşünmek pek matraktı doğrusu.

Basamakları çıkıp bir kapının önünde durduk. Kapının ötesinden gürültüler, çığlıklar, ulumalar geliyordu.

Siyahlı adam elini alnından geçirdi. Kararsız bir hali vardı. Kapıyı bir hamlede açtı.

Beni odaya itiverdi, sonra da kapıyı hemen kapattı.

Arkadaşlarımdan hepsi oradaydı.

Gümüş'ün köpeği Sosis bile oradaydı.

Gümüş, silahşor gibi giyinmişti. Tüylü, kocaman bir şapkası, elinde de bir kılıcı...

Lüplüp de oradaydı, şu her dakika tıkınan şişko yani.

Sonracıma Toraman da oradaydı, hani şu herkesin burnuna yumruk indirmeyi seven, gülmek için ama. Gürültü yapan daha bir sürü arkadaş vardı işte.

"Gelsene," dedi Lüplüp, ağzı dolu dolu. "Gel Pıtır-cık, gel. Gümüş'ün elektrikli treniyle oynayacağız!"

Gümüş'ün treni bir harikaydı!

Treni raydan çıkarmaca oynadık. Çok kıyaktı.

Ama Toraman, yemekli vagonu Sosis'in kuyruğuna bağlayınca ortalık karıştı tabii. Köpek kendi eksekinde dört dönmeye başladı. Bu işten hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

Gümüş de hiç mi hiç hoşlanmamıştı. O da ne yaptı? Kılıcını çekip bağırdı:

"Gardını al!"

Ama Toraman, Gümüş'ün burnuna yumruğu indiriverdi.

Tam o anda kapı açıldı, siyahlı adam içeri girdi.

"Biraz sessiz olalım lütfen! Biraz sessiz olalım lütfen!" deyip durdu.

Gümüş'e bu iyi giyimli adamın aileden biri olup olmadığını sordum.

Gümüş, "Hayır," dedi.

Adamın uşakları olduğunu söyledi.

"Bay Penguen, bizi kollamakla görevlendirildi," dedi.

Lüplüp, cinayet filmlerinde uşaklar gördüğünü hatırladı. Katilin hep uşak olduğunu da.

Bay Penguen, Lüplüp'e koca bir havyar yumurtlamış balık gözleriyle baktı.

Gümüş havuza inmenin çok iyi olacağını söyledi. Hepimiz kabul ettik.

Koşarak çıktık odadan.

Bay Penguen de peşimizden geldi.

Yanından geçerken kendisini biraz itip kakmıştık.

Sosis de uluyup gürültü yaparak arkamızdan geliyordu. Yemekli vagonu kuyruğunda unutmuştuk çünkü.

Tırabzandan kayarak aşağı indik, çok kıydı!

Hepimiz Gümüş'ün verdiği şortlar ya da mayolarla havuz başında buluştuk. Ama şişko Lüplüp'e bir şey bulunamamıştı. Gümüş ona şort vermek istediye de Lüplüp buna gerek olmadığını, havuza giremeyeceğini, çünkü bir şeyler atıştırdığını söyledi. Zavallı Lüplüp! Nasıl da her dakika tıkınıyor. Bu gidişle asla havuza giremeyecek.

Topluca suya dalıp çok kıyak işler yaptık: Balina olduk, sonracıma denizaltı olduk, yunus olduk, sonracıma boğulmaca oynadık. Su altında en uzun kim kalacak diye tam yarışmaya başlamıştık ki, ıslanmak için tramplene çıkmış bizi gözleyen Bay Penguen ikinci kahvaltısının hazır olduğunu söyleyince sudan çıktık.

Ama Bay Penguen, Toraman'ın havuzun dibinde kalakaldığını fark etti.

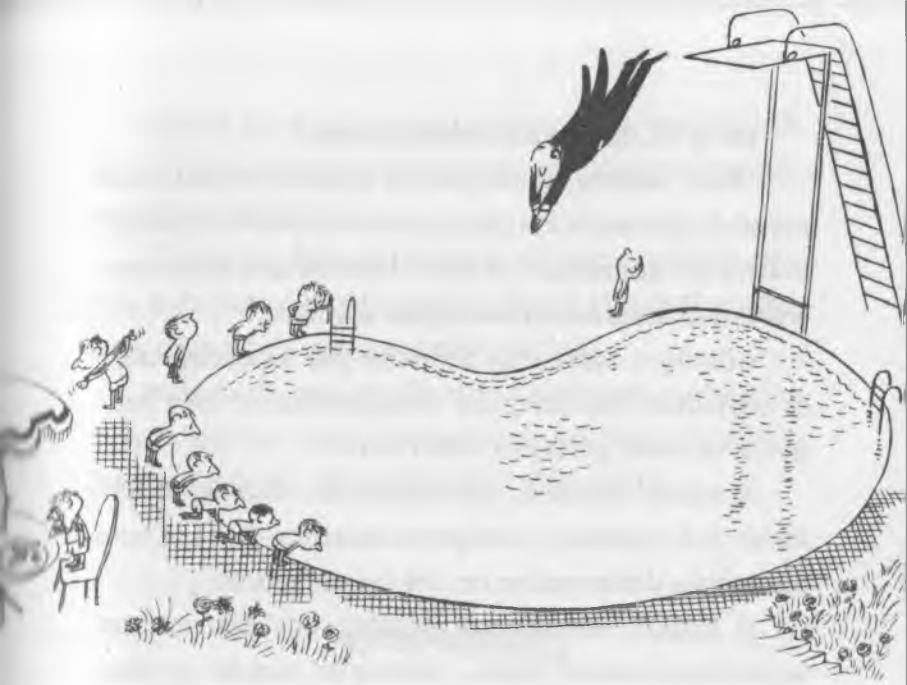
Gıysilerini çıkarmadan, kıyak bir atlayışla dalıp Toraman'ı sudan çıkardı.

Hepimiz alkış tuttuk. Toraman dışında tabii. Feci tepesi atmıştı. Su altında kalma rekoru kırıyormuş çünkü.

O da ne yaptı? Bay Penguen'in burnuna yumruğu indiriverdi.

Giyindik.

Gümüş bu sefer Kızılderili gibi giyindi, her yerinde tüyler vardı.

Gümüşlerin restoran büyüklüğündeki yemek odasında ikinci kahvaltısı ettik. Her şey çok lezzetliydi canım. Havyar yoktu tabii, o iş hikâyeymiş.

Bay Penguen üstünü değiştirip geri döndü. Kareli bir gömlek, yeşilli spor bir ceket giymişti. Burnu kıpkırmızıydı. O da Toraman'ın burnuna bir yumruk indirecekmış gibi bakıyordu.

Sonracıma oyunlar oynadık yine. Gümüş bizi garağa götürdü. Üç bisikleti vardı, bir de pedallı arabası, kıpkırmızıydı, farları da yanıyordu üstelik.

"Yaa! Gördünüz mü işte? İstedğim kadar oyuncagım var benim. Babam bana her şeyi alıyor!" dedi Gümüş.

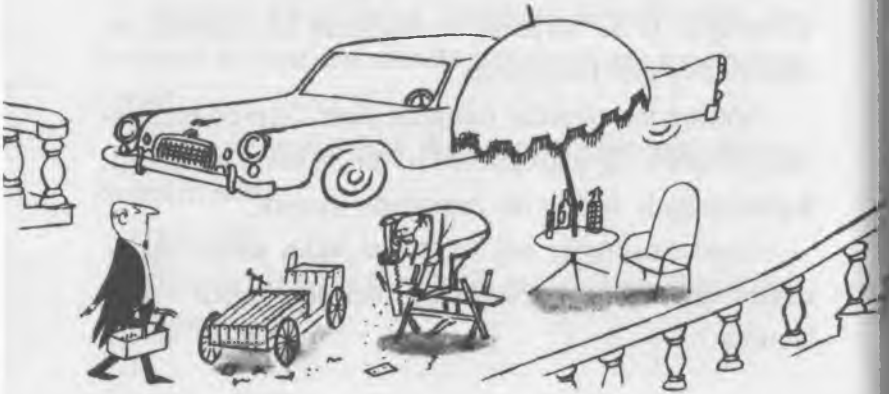
Bu iş hiç hoşuma gitmemişti ama.

“Hıh!” dedim. “Bütün bunlar nedir ki? Bizim tavan arasında babamın küçükken tahta kasalardan yaptığı müthiş bir araba var,” dedim. “Hem babam böyle şeylerin dükkânlarda satılmadığını söylüyor.”

Gümüş’e, babasının böyle bir şey yapamayacağını söyledim. Tam kavgaya tutuşuyorduk ki Bay Penguin babamın geldiğini haber verdi.

Arabada babama, yaptıklarımızı, Gümüş’ün ne kadar çok oyuncağı olduğunu anlattım. Babam beni dinliyordu dinlemesine de, tek laf etmiyordu.

O akşam, Gümüşlerin parıltılı, dev gibi arabası kapımızın önünde durdu. Gümüş’ün babası keyifsiz görünüyordu. Babamla konuştu. Ona, tavan arasındaki arabayı satıp satamayacağını sordu. Gümüş böyle bir araba yapmasını istemiş çünkü. Ama nasıl yapacağını bilemiyormuş.

Babam da o arabayı satamayacağını, kendisi için çok değerli olduğunu, ama nasıl yapılacağını öğretebileceğini söyledi.

Gümüş'ün babası teşekkür üstüne teşekkür etti. Pek memnun olmuştu canım. Ertesi gün araba yapımını öğrenmek için geleceğini söyledi.

Babam da pek keyiflenmişti doğrusu. Gümüş'ün babası gidince, evde kasıla kasıla yürümeye başladı. Başımı okşayıp, "Hih! Hih! Hih!" diye sıırttı.

Özür Dilekçesi

Okulda çok işe yarayan bir şey varsa, o da "özür dilekçesi"dir.

"Özür dilekçesi" dediğim, babanızın öğretmeni-nize gönderdiği yazılı bir kâğıt ya da kartvizittir. Bir kâğıda ya da babanızın kartvizitinin arkasına, okula geç kaldığınız ya da verilen ev ödevini yapamadığınız için öğretmenin sizi cezalandırmamasını dileyen bir şeyler yazılır.

Ama işin can sıkıcı yanı, özür dilekçesinin altını babanızın imzalaması gerekir. Bir de tarih atması tabii. Olur olmaz günlerde kullanılsın, gününde kullanılsın diye yani.

Bizim öğretmen, bu özür dilekçelerinden pek hoşlanmaz.

Üstelik dikkatli olmak da şarttır, yoksa çok başınız ağrır.

Dalgacı, bir gün daktiloda, yazım hatalarıyla dolu bir özür dilekçesi yazıp getirmişti de... Öğretmen, Dalgacı'nın tüm hatalarını gördü tabii. Sonra ne mi yaptı? Dalgacı'yı doğruca Müdür'e gönderdi. Müdür de ne yaptı? Dalgacı'yı okul kapısının dışına koymak istedi. Ama Dalgacı kovulmaktan kurtuldu, okuldan iki hafta uzaklaştırma cezası aldı. Babası da onu, Dalgacı'yı yani, avutmak için kıyak bir itfaiye arabası aldı ona, üstelik sireni de çalışıyordu. İyi be valla!

Öğretmen, bugün son derste, eve yine bir matematik ödevi verdi.

Müthiş de zor bir problem.

Problemin içinde bir çiftçi var yine, çiftçinin bir sürü yumurta veren bir sürü tavuğu var, falan.

Ben bu aritmetik ödevlerini hiç sevmem. Evde her seferinde tartışmaya neden olurlar.

Okul çıkışı eve döndüğümde, "Yine neyin var Pıtırıcık?" dedi annem. "Bakıyorum suratın yine bir karış."

"Yarına çözmem gereken bir problem var da," dedim.

Annem derin derin iç geçirdi. Bu işin çok zaman aldığını, yemeğimi hızla yiyip hemen ödevimin başına oturmamı, çıt çıkarmadan çalışmamı söyledi.

"Ama çok zor bir problem," dedim sızlanarak. "Nasıl çözeceğimi bilmiyorum ki, problemi yani."

"Ah Pıtırıcık! Ah! Yine başlamayacaksın, değil mi?" dedi annem.

Ben de ağlamaya başladım.

Bunun doğru olmadığını, okulda bize çok zor problemler verdiklerini, babamın okul müdürüne çıkıp bu öğretmeni şikâyet etmesi gerektiğini, artık bıkkın usandığımı, böyle zor problem vermeye devam edeceklerse okula asla dönmeyeceğimi söyledim.

"Of be Pıtırıcık," dedi annem. "Çok işim var. Seninle tartışacak vaktim yok. Şimdi doğruca odana çıkıp problemi çözmeye çalışacaksın. Oldu da yapamadın, o zaman baban geldiğinde sana yardım eder."

Ben de ne yaptım, başımı önüme eğdim, kös kös odama çıktım. Önce yatağa attım kendimi. Gözlerimi tavana dikip bir şeyler düşünmeye çalıştım. Sonra kalkıp anneannemin yeni gönderdiği küçük, maviş arabayla oynayarak babamı bekledim.

Babamın geldiğini duyunca da, defterimi alıp koşarak aşağı indim.

"Babaa! Babaa! Aritmetik problemim var!"

"Otur yap o zaman kuşum. Koca çocuk oldun artık."

“Bilsem yapardım,” diye açıkladım babama. “Senin yapman gerekiyor.”

Babam salondaki koltuğa oturmuş, gazetesini açmıştı. Derin bir “Off!” çekti.

“Pıtırıcık, sana ödevlerini kendin yapman gerektiğini yüz kere söyledim. Bir şeyler öğrenmek için okula gidiyorsun. Ödevlerini benim yapmam bir işe yarar ki. Sonradan bana teşekkür edeceksin. Cahil kalmaya niyetin yok herhalde, değil mi? Haydi bakalım, gidip problemi çözmeye çalış, ben de rahat rahat gazetemi okuyayım.”

“Ama annem senin yapacağını söyledi!” dedim.

Babam gazetesini dizlerine bırakıp bağırdı:

“Yaa! Demek annen öyle söyledi! Çok güzel! Ama annen yanılmış! Şimdi beni rahat bırak! Anlaşıldı mı?”

Yine ağlamaya başladım. Problemi çözemediğimi, biri çözmezse canıma kıyacağımı söyledim.

Annem koşarak geldi.

“Yine başlamayın, yalvarırım! Yorgunum, migrenim tuttu, bu bağırsız çağrışınızla hasta edeceksiniz beni! Yine ne var?” diye bağırdı.

“Bir düşün bakalım. Çocuğun ödevlerini yapmak pek akıllıca bir eğitim yöntemi olmasa gerek. Böyle yaparsak hayata atıldığında başarılı olamaz bu çocuk. Ayrıca benim adıma sözler vermezsen çok seviyorum,” dedi babam.

“Ay bravo doğrusu!” dedi annem. “Şimdi de çocuğun önünde beni eleştir, oldu mu? Gerçekten bravo! İşte akılcı bir eğitim yöntemi.”

Sonracıma annem eve kapanıp kalmaktan bıktığını, gün boyu çalışıp didindiğini, alacağı teşekkür bu olacaksa, annesinin, yani anneannemin, bana maviş arabayı alan hani, yanına dönmeyi yeğlediğini, yalnızca biraz huzur istediğini, herhalde çok büyük bir şey beklemediğini söyledi.

Babam da eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra alından çenesine kadar bir daha ovuşturdu.

“Tamam, tamam,” dedi. “Dram yaratmayalım. Pıtırıcık, göster bakalım şu ünlü problemini. Bu konu kapansın artık.”

Defteri babama uzattım. Problemi okudu. Bir daha okudu. Gözlerini kocaman açtı. Defteri haliya fırlatıp bağırımaya başladı:

“Yok artık! Yok artık! Daha neler! Ben de yorgunum! Ben de hastayım canım! Ben de bütün gün çalışıyorum! Eve döndüğümde ben de biraz huzur istiyorum! Size çok şaşırtıcı gelebilir ama, bugün nedense aritmetik problemi çözmeye niyetim yok işte!”

“O zaman öğretmene bir özür dilekçesi yaz,” dedim.

“Bak buna hiç şaşırmadım!” diye bağırdı babam. “Hayatta olmaz! Asla! İşin

kolayına kaçıyorsun! Herkes gibi oturup sana verilen problemi çözeceksin!”

“Ben de hastayım herhalde! Ben de çok yorgunum!” diye haykırdım.

“Bak ne diyeceğim: Bu çocuğun durumu gerçekten pek iyi görünmüyor,” dedi annem. “Yüzü sapsarı, baksana. Bir sürü ödev veriyorlar zaten. Anjinden sonra da kendini pek toparlayamadı. Bu akşam biraz dinlense daha iyi olur bence. Erkenden yatıp uyusun. Hem bir kereliğine problem çözmeseyse dünyanın sonu mu olur yani!” dedi annem.

Babam düşündü taşındı.

“İyi madem. Zaten herkes hasta olduğuna göre, en iyisi bu galiba,” dedi.

Çok keyiflendim. Babamı öptüm, annemi öptüm, halıda bir takla attım.

Babamla annem de keyiflendiler.

Babam bir kartvizit çıkardı. Yenilerinden hem de, üstünde parlak harfler olanlardan. Sonracıma şunları yazdı:

Pek Sayın Hanımefendi. Öncelikle saygılarımı sunar, aritmetik ödevi için Pıtırıcık'ı başışlamanızı dilerim. Bu akşam okuldan döndüğünde biraz ateşliydi. Biz de yatıp dinlenmesinin daha uygun olacağını düşündük.

“Bak peşin peşin söylüyorum Pıtırıcık. Bu yıl yazdığım son özür yazısı bu! Anlaşıldı mı?”

“Anlaşılmaz mı baba!” dedim.

Babam tarih attı. İmzaladı.

Annem yemeğin hazır olduğunu söyledi. Çok kıyaktı ama. Rosto vardı çünkü. Yanında kızarmış minik, taze patatesler vardı.

Hepimiz çok keyifliydik canım.

Sabah okula geldiğimde, herkes aritmetik problemini konuşuyordu.

“Benim yanıtım: 3508 yumurta,” dedi Gümüş.

Toraman onunla çok dalga geçti.

“Hey, millet! Gümüş’ün 3508 yumurtası olmuş!”

“Benim de,” dedi Çarpım. Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur bu Çarpım.

Toraman dalga geçmeyi bıraktı. Yazdıklarını düzeltmek için bahçenin öbür ucuna çekildi.

Tıngır’la Dırdır’ın buldukları sonuç aynıydı: 3,76 yumurta. Ödevler zor olduğunda bu ikisi telefonla birbirlerini ararlar. Öğretmen de onlara sıfırı yapıştırır. Ama bu kez kaygılanmadıklarını söylediler. Telefonda babaları konuşmuş çünkü.

“Sen kaç buldun peki?” diye sordu Lüplüp.

“Hiçbir şey bulmadım. Elimde özür dilekçem var,” dedim.

Sonracıma arkadaşlara çıkarıp babamın kartvizitini gösterdim.

“Amma şanslısın oğlum. Babanın değerini bil. Benim babam özür yazısı yazmıyor artık. Son yazdığında uzaklaştırma almıştım ya, o yüzden.”

“Ama anlaşıldığına göre sana uzaklaştırma cezası verdikleri o özür dilekçesini baban yazmamıştı ki,” dedim. “Öğretmen, senin yazdığını anlamıştı da o yüzden seni müdüre yollamıştı.”

Lüplüp, cebinden çıkardığı bir şeyi ağzına tıkkıştırıp uzaklaştı.

“Benimkiyle de kolay olmuyor,” dedim. “Kartvizitinin arkasını yazarken bu yıl yazdığı son özür yazısı olduğunu söyledi.”

“Adam haklı. Hepimiz aynı gün özür dilekçeleri getirsek öğretmenin hoşuna gitmezdi herhalde,” dedi Gümüş.

“Herhalde oğlum. Pıtırıcık, bugün başka biri da-

ha özür dilekçesi getirmediği için şanslısın," dedi Toraman.

Derken zil çaldı. Gidip sıraya girdik.

Müdür gelip şöyle dedi:

"Çocuklar, bugün sizinle Kara... şey... gözetmeniniz ilgilenecek. Öğretmeninizin bir özrü var; kendisi biraz rahatsızlanmış da."

Onun da az kalsın ağzından "Karagöz" adı çıkacaktı.

Kıs kıs güldük.

D'Artagnan

Cumaları okul çıkışı hepimiz çok keyifli oluruz. Neden mi? Öncelikle okuldan çıkıyor oluruz da ondan.

Ertesi gün de cumartesidir. Cumartesileri okula gidilmez. Ondan sonrası da pazar.

Hem sonra mahalle sinemasının önünden geçeriz. Cumaları yeni filmlerin başladığı gündür. Hangi filmin geldiğine bakarız. Kıyak bir şeyse evdekilerden ertesi gün sinemaya gitmek için harçlık isteriz. Bazen verirler. Ama her zaman değil. Okulda soytarılık edip kötü notlar almışsak hiç vermezler.

Cuma günü bir de baktık ki ne görelim! Dehşet bir film gelmiş: *D'Artagnan'ın Dönüşü*.

Sinema, silahşor fotoğraflarıyla doluydu. Kılıçlarla birbirlerine saldırıyorlardı. Tüylü, kocaman şapkaları, çizmeleri, pelerinleri vardı. Tıpkı Gümüş'e do-

ğum gününde alınan takım gibi. Ama Gümüş sınıfa o kılıkla gelince öğretmenden azar işitmişti.

"Ben bu hafta sınıfta ilk yirmi beşe girdim. Babam sinema için mutlaka harçlık verecektir," dedi Tıngır.

"Ben babama şöyle dik dik baktım mı ne istesem önüme koyar," dedi Toraman.

"Kafana da bir tane koyar mı?" dedi Dırdır.

"Ben senin kafana bir tane koyayım mı?" dedi Toraman.

"Gardını al!" diye bağırdı Dırdır.

Çantalarından cetvellerini çıkarıp silahşorculuk oynamaya başladılar. Çat, çut, çat!

"Kolla kendini kalleş!"

"D'Artagnan, gerçekten yaşamış, biliyor musunuz? Bir kitapta okumuştum. Asıl adı Charles de Batz'mış. Lupiac'ta doğmuş. Maestricht'te ölmüş (1611-1673)."

Çarpım, sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olduğu için onu pek sevmeyiz. Bu yüzden ona hiç kulak asmadık.

Zaten kendimizi elimizdeki cetvellerle kılıç tokuşturmaya kaptırmıştık. Çat, çut, çat! Kolla kendini kalleş!

Toraman, dalga geçer gibi bağırdı:

"Çocuklar, D'Artagnan'ın neymiş gerçek adı?"

"Charles de Batz'mış!" diye bağırdım.

"Neymiş, neymiş?"

"Charles de Batz'mış!" diye bağırdı Tıngır.

Kahkaha atan Toraman yine bağırdı:

"Peki nerede doğmuş bu D'Artagnan?"

"Lupiac'ta doğmuş!" diye yanıtladı Tıngır.

Ben de aynı şeyi söyledim.

"Peki, nerede ölmüş?"

Önce bir suskunluk oldu. Sonra Lüplüp, ağzında-kini bitirince, "Maestricht'te ölmüş!" diye bağırdı.

Hep bir ağızdan bağırdık:

"Maestricht'te!"

"Ya doğduğu yıl?"

Kimse hatırlayamayınca, Çarpım, buna sevinmiş bir sesle yanıt verdi:

"1611'de!"

Hep bir ağızdan bağırdık:

"1611'de!"

"Yaşasın!" diye bağırdı Toraman. "Peki, ne zaman öldü?"

Biraz bekledikten sonra yine Çarpım'dan çıktı yanıt: "1673'te!"

"1673'te!" diye bağırdık bir ağızdan.

Ama sonunda ne oldu, sinemanın kasiyeri gelip oradan uzaklaşmamızı, sinemaya girmek isteyenleri engellediğimizi söyledi.

Biz de ertesi gün saat ikide sinemada buluşmak üzere sözleşip ayrıldık.

D'AR I A GNAN

Sinemaya saat ikide giderseniz, oynayan filmi iki buçuk kere seyredebilirsiniz çünkü. Üçüncüsü çok geç biter. Sonrasında eve döndüğünüzde aileler dırdır eder, patırtı koparırlar.

Eve dönüp babamın gelmesini bekledim.

Babam, işyerinden benden daha geç çıkar çünkü. Babam geldiğinde dedim ki:

“Baba, yarın sinema için para verir misin?”

“Bu hafta dilbilgisinden sıfır aldın Pıtırcık. Sana sinemaya gidemeyeceğini söylemiştim.”

“N’olur be baba! N’olur! N’olur!”

“Ağlayıp sızlanmanın sana bir yararı olmaz Pıtırcık,” dedi babam. “Yarın evde oturup dilbilgisi çalışacaksın. Kara cahil, hiçbir şey bilmeyen bir oğul istemiyorum ben. Büyüyünce bu çalışmalarının yararını göreceksin. O zaman bana çok teşekkür edeceksin.”

“Para verirsen, sonra değil, şimdi, hemen şimdi teşekkür ederim,” dedim.

“Yeter artık Pıtırcık! Sana para vermek için hep burada olmayacağım. Günün birinde ben hiç olmayacağım. Kendi paranı kazanman gerekecek. Cahil kalırsan asla sinemaya gidemezsin. Çünkü sinemaya gidecek paran bile olmaz.”

Biraz ağlayıp ne olacağına bakayım dedim. Olmadı. İşe yaramadı.

“Yeter!” diye haykırdı babam. “Ayrıca yemeğimi erken bitirip şöyle rahat rahat televizyon izlemek istiyorum!”

Ben de ne yaptım? Surat astım.

Yemekten sonra babam televizyonun karşısına geçti. Çok sevdiği bir yarışma programı vardı. Adı da “Kim 500 Milyar İster?” Bas bas bağırın, kendini beğenmiş, asık suratlı, geveze bir adamın programı. Herif çok matrak ama. Çok daha az konuşan adamlar var bir de. Bizimki onları karşısına oturtmuş, durmadan sorular soruyor. Karşısındaki, soruya doğru yanıt verecek olursa, kazanmış oluyor, herkes bağırıp çağırıyor. Sonracıma kendisine verilen bir dolu parayla uzaklaşabiliyor.

Ya da kendisine soru soran adamın bir soru daha sorması için kalıyor. Sorulan yeni bir soruya da doğru yanıt verirse, bu kez ilk kazandığı paranın iki katını kazanmış oluyor. Haydi yine bir sürü alkış, bir sürü gürültü. İnsanlar da iki kat daha fazla bağırıyorlar. Yanıt veremezse, soruları soran adam pek üzülüyor. Kazandıklarını da kaybediyor. İnsanlar da, “Aaaaaahh!” diye bağırıyorlar.

O akşam televizyondaki adam tüm sorulara doğru yanıt veriyordu. Geveze sunucunun da, babamın da pek hoşuna gitmişti bu iş.

“Adam çok iyi! İşte sana bir örnek: Okuldayken iyi

notlar almış biri. Öyle değil mi Pıtırıcık Bey?"

Benimle alay eden babamın bu sözlerini duymamış gibi yaptım. Hiç oralı olmadım. Surat asmaya devam ediyordum çünkü.

Ne yani, yalan mı, yok daha neler! Kırk yılda bir hoşuma giden bir film oynuyor. Benim de gidip görmeye hakkım olmuyor.

Bu iş hep böyle zaten. Ne zaman bir şey istesem yasaklıyorlar.

Bir gün bu evi terk edeceğim, o zaman beni çok ok ararlar. "Biz ne ettik de Pıtırıcık'a sinemaya gitmesi için para vermedik," derler.

Hem sonra, nedir yani, dilbilgisinden sıfır aldıysak aldık. Okuma dersinde çok iyiyiz herhalde.

Belki babama önümüzdeki hafta dilbilgisine çok çalışacağımı söylersem para verir. Filme gidebilirim gerçekten de çok çalışacağım. Söz bak, çok inekleyeceğim.

"N'olur be baba!"

"Kes Pıtırıcık! Bırak da şu yarışmayı rahatça izleyeyim."

"Evet beyefendi," dedi televizyondaki adam. "Şimdi 500 milyarlık son sorunuz geliyor: Hazır mısınız?"

"Hazırım," diyor soru sorulan adam.

Yüzü oldukça gergin. Heyecanla soruyu bekliyor. Sorulacak soruya doğru yanıt verecek olursa tam 500 milyar kazanacak. Olacak şey değil. Ben de heyecanla soruyu bekliyorum.

Soruyu soracak olan adam, derin bir soluk alıyor, yanıtı verecek olan adamın uzun uzun gözlerinin içine baktıktan sonra, sözcükleri tek tek, üstüne basa basa okuyarak soruyor:

"Üç Silahşorlar adlı ünlü romanın kahramanlarından biri. Gerçek hayattan alınmış bir kişilik. Gerçek adı Charles de Batz olan bu ünlü kişinin romandaki adı nedir? Lupiac'ta doğmuştur. Peki ama nerede ölmüştür? Kimdir bu kişi? Doğum ve ölüm tarihlerini de bilmeniz gerekiyor."

"Baba be! Söz veriyorum bak. Para verirsen durmadan ders çalışacağım. Hele dilbilgisine öyle bir çalışacağım ki, sorma," dedim.

"Kapa çeneni Pıtırıcık! Dur bakalım ne yanıt verecek adam."

"Adamın romandaki adı D'Artagnan," dedim. "Lupiac'ta doğdu. Maestricht'te öldü (1611-1673)."

"Pıtırıcık! Bazen çekilmez oluyorsun! Palavranın sırası değil. Doğru yanıtı bekle..."

“Evet! Bravo beyefendi! Kutlarım sizi. Charles de Batz’ın romandaki adı D’Artagnan’dı. Lupiac’ta doğdu. Evet, söylediğiniz gibi Maestricht’te öldü. Doğum-ölüm tarihlerini de doğru bildiniz: 1611-1673!.. Bravo!.. Doğru yanıt!..”

Benim babam, babaların en kralıdır. Sinema için paraları söküldü.

Ama aklımın ermediği bir şey var. Kocaman gözlerle neden her dakika bana bakar oldu bilmem?

Benim Şirin Tavşanım

Bugün okul çok eğlenceliydi.

Hafta boyunca çok uslu durduğumuz için öğretmen bize oyun hamuru getirdi. Hepimize bir parça verdi. Koca kulaklı, minik bir tavşan yapmayı öğretti.

Benim tavşan sınıfın en iyi tavşanı oldu. Öğretmen söyledi bunu:

“Aferin sana Pıtırıcık, sınıfta en iyi tavşanı sen yaptın,” dedi.

Çarpım, bu işe çok bozuldu. Bunun hiç de doğru olmadığını, kendi tavşanının en az benimki kadar iyi olduğunu, benim ondan kopya çektiğimi söyledi.

Ee, doğru değildi tabii.

Çarpım'ın derdi şu: Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olduğundan, o varken başkasına "aferin" denmesinden hiç mi hiç hoşlanmaz.

Çarpım zırlayıp dururken öğretmen bizim arkadaşları cezalandırdı. Tavşan yapmak yerine oyun hamurlarını birbirlerine fırlatıyorlardı çünkü.

Lüplüp, onlara uymamıştı. Ama tavşan yapmak da istememişti. Oyun hamurundan bir lokma ağzına atıp tadına bakmış, ama hiç hoşlanmamıştı.

Öğretmen, bunun bize yaptığı son iyilik olduğunu söyledi.

Gerçekten çok kıyak bir dersti.

Eve döndüğümde çok keyifliydim. Çantamda ezilmesin diye tavşanımı elime almıştım. Koşarak mutfağa girip bağırdım:

“Anneee! Bak!”

Annem, çığlığı bastı.

“Ödümü kopardın Pıtırıcık! Sana kaç kere mutfağa vahşiler gibi dalma demedim mi ben?”

Ben de anneme tavşanımı gösterdim.

“İyi. Şimdi git ellerini yıka. Yemeğin hazır,” dedi annem.

“Ama tavşanıma baksana anne,” dedim. “Öğretmen, sınıftaki en şirin tavşanın benim tavşanım olduğunu söyledi.”

“Çok güzel, çok güzel. Şimdi gidip üstünü başını değiştir bakalım,” dedi annem.

Annemin, tavşanıma bakmadığı gözümünden kaçmamıştı.

“Ama anne, tavşanıma bakmadın bile,” dedim.

“Pıtırıcık!” diye çıkıştı annem, “Git hazırlan dedim mi ben sana? Zaten canım burnumda, bir de senin bu hallerini hiç çekemem!”

Bu kadarı da biraz fazlaydı artık! Biz müthiş bir tavşan yapalım, öğretmen, “Sınıfın en şirin tavşanı bu tavşan,” desin, şu Çarpım olacak kuzu bile kıskançlık gösterebilirsin, sonra eve gelip azar işitelim! Olmaz böyle şey.

Haksızlık bu. Ne yani. İyi valla.

Ben de ne yaptım, yanımda duran tabureye tek-meyi bastım, koşarak çıktım mutfaktan, surat asmak için odama girdim, kendimi yatağa attım. Ama, ezil-mesin diye tavşanımı masaya bıraktıktan sonra.

Annem öfkeyle odama girdi.

"Bu tavırlarına artık bir son ver Pıtırıcık. Babana her şeyi bir bir anlatmamı istemiyorsan, şimdi kalkıp doğruca aşağı in, yemeğinin başına otur!"

"Ama tavşanıma bakmadın bile," dedim.

"Tamam, tamam. Tavşanını gördüm. Çok ciciymiş tavşanın. Keyfin yerine geldi mi şimdi? Uslu çocuk ol artık, yoksa bozuşuruz."

"Tavşanımı beğenmedin mi?" dedim.

Sonra da ağlamaya başladım. Ee, yalan mı yani, eve geldiğimizde tavşanlarımızı kimseler beğenmeyecekse okulda ineklemenin ne anlamı var ki?

Sonra aşağıdan babamın sesi geldi:

"Ev halkı nerelerde? Heey, kimse yok mu? Ben geldim! İşten erken çıktım!"

Sonracıma babam odama girdi.

"Eee? Sorun nedir? Sesiniz ta bahçeden duyuluyor," dedi.

"Sorun şu," dedi annem: "Pıtırıcık, okuldan döndüğünden beri çekilmez bir çocuğu oynuyor yine."

"Çekilmez bir çocuk değilim ben," dedim.

"Biraz sakinleşin," dedi babam.

“Bravo! Kutlarım seni! Sen oğluna arka çık bakalım. İleride işler sarpa sararsa hiç şaşırma!”

“Ben mi? Ben mi ona arka çıkıyorum? Kimseye arka çıktığım falan yok benim! Kırk yılda bir eve erken geliyorum, beni böyle karşılıyorsunuz! Zor geçen bir günden sonra eve erken geldiğim için sevinirken, buyurun işte!”

“Peki ya ben? Benim günlerim bu evde çok mu kolay geçiyor sanıyorsun? Sen çıkıp iki insan görüyorsun bari. Bense bu evi yaşanır hale getirmek için sabahtan akşama köleler gibi çalışıp didiniyorum. Bir de üstüne beyefendilerin kaprisini çekiyorum.”

“Ben mi kapris yapıyorum?” diye çıkıştı babam, sonra da masama yumruğunu indirdi.

Çok korktum. Yumruk az kalsın tavşanımın tepesine iniyordu çünkü. Bu da tavşanımın sonu olurdu.

"Tabii ki kapris yapıyorsun!" dedi annem. "Hem çocuğun yanında bağırıp durmasan iyi edersin!"

"Çocuğu ben ağlatmadım herhalde," dedi babam.

"Hiç çekinme! Söyle bakalım! Ona işkence ettiği mi söyle hemen," dedi annem.

Babam da ne yaptı, ellerini şakaklarına dayadı, odamda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Ama oda çok küçük olduğu için sanki olduğu yerde dönüp duruyordu.

"Bu evde delireceğim! Deli edeceksiniz beni!" diye bağırıyordu.

Bunu duyan annem yatağıma oturdu. Derin derin iç çektikten sonra ağlamaya başladı.

Anneciğimin ağlamasına hiç dayanmam. O yüzden ben de ağlamaya başladım.

Babam durup bize baktı. Bir süre sonra annemin yanına oturup elini omzuna attı. Mendilini çıkarıp anneme uzattı, o da mendile gözlerini sildi.

"Hadi ama tatlım. Bu kadar öfkelenmemiz çok saçma. Pıtırıcık, sen de sil gözlerini canım. Hepimiz biraz gerginiz. Hepsi bu. O yüzden ağzımıza geleni söyledik işte."

"Haklısın," dedi annem. "Ama ne yapabilirdim ki? Bu kadar yorucu bir günden sonra bir de oğlan gelip..."

“Tabii ki hayatım, tabii ki. Eminim her şey yoluna girecek. Çocuk psikolojisini bilirsin işte. Bekle bak, göreceksin...”

Sonracıma babam dönüp saçlarımı okşadı.

“Değil mi ama? Benim minik Pıtırıcık’ım annesine çok nazik davranacak, annesinden özür dileyecek; değil mi güzel oğlum?”

“Tamam,” dedim ben de.

Başka ne diyebilirdim ki?

Çünkü evde kavgaların son bulduğu anlar çok kıyaktır.

“Ona biraz haksızlık ettim,” dedi annem. “Bizim küçük Pıtırıcık’ımız okulda çok başarılı olmuş, biliyor musun babası? Öğretmen onu bütün arkadaşlarının önünde kutlamış.”

“Vay vay!” dedi babam. “İşte bu harika! Görüyorsunuz ya, ağlayacak bir şey yok. Bu arada çok karnım acıktı. Yemek saati geldi bile. Sonra da Pıtırıcık bize başarılarını anlatır.”

Annemle babamın keyfi yerine geldi. Ben de çok keyiflendim doğrusu. Onlar birbirlerine sarılırken, babama göstermek için gidip tavşanımı aldım.

Babam dönüp ne dese beğenirsiniz:

“Hadi bakalım Pıtırıcık. Her şey yoluna girdiğine göre, artık uslu çocuk olacaksın değil mi? Şimdi şu pis şeyi bırakıp ellerini yıka da, şöyle keyifli bir yemek yiyelim.”

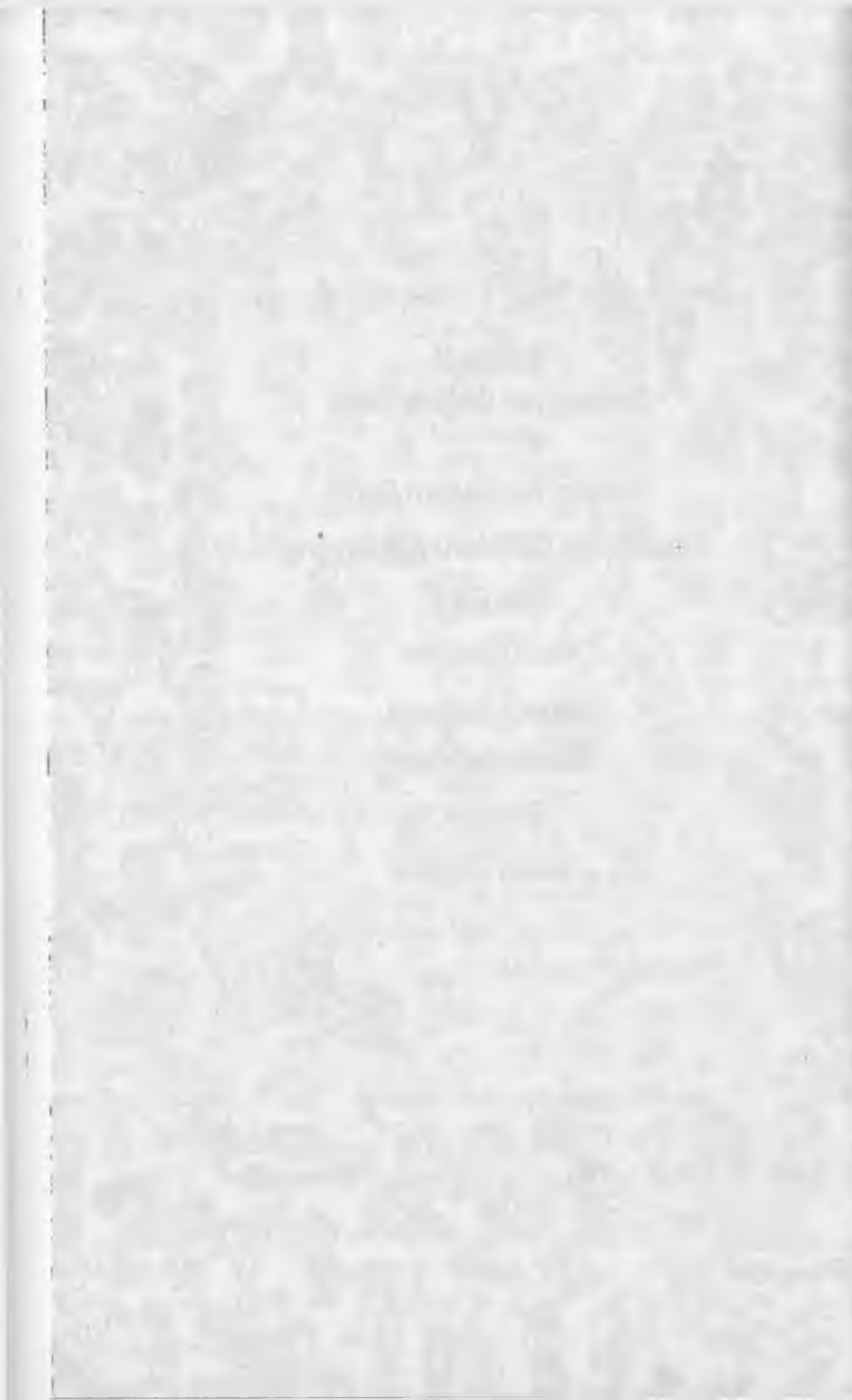

Bölüm II
Dalgacı'nın Doğum Günü

Dalgacı'nın Doğum Günü
Yaşasın! Biz de Televizyon Alıyoruz!

Özel Ders
Yeni Öğretmen
Dalgacı Taşınıyor
Tutsak Kapmaca
Bonbon
Aileler Sınıfta

Dalgacı'nın Doğum Günü

Bugün Dalgacı'nın evinde müthiş bir parti vardı.

Dalgacı, sevgili bir arkadaşımızdır, tembellikte sınıfın sondan birincisidir.

Bugün onun doğum günüydü; evinde bir doğum günü partisi düzenledi.

Gittiğimde herkes oradaydı.

Annem, beni bırakıp ayrılırken öptü beni, saat altında gelip alacağını söyledi. Bir de uslu durmamı istedi. Ben de ona, "Tabii," dedim; her zamanki gibi uslu duracağımı söyledim.

Annem yüzüme şöyle bir bakıp saat beş buçukta gelmeye çalışacağını söyledi.

Kapıyı Dalgacı açtı. Açar açmaz da, "Ne armağan getirdin?" diye sordu.

Ne adam yahu!

Ona elimdeki paketi uzattım. Kapar gibi alıp paketi saran güzelim kâğıdı bir anda yırtıp attı, kapağını hızla açtı.

Resimlerle, haritalarla dolu bir coğrafya kitabıydı. Yüzünü buruşturdu. Belli ki beğenmemiştir.

"Yine de teşekkür ederim," dedi.

Beni yemek odasına götürdü.

Arkadaşların hepsi orada pastayı bekliyordu.

Bir köşede Lüplüp'ü gördüm. Sürekli bir şeyler atıştıran tombik bir arkadaştı kendisi.

Onun elinde de bir paket vardı.

"Sen armağanını vermedin mi?" diye sordum.

"Tabii ki verdim, bu armağan değil, benim kendi paketim," dedi.

Sonracıma paketi açtı, peynirli bir sandviç çıkarıp yemeye koyuldu.

Dalgacı'nın annesiyle babası doğrusu bize çok hoş davrandılar. Bir ara, "Haydi çocuklar, sofraya!" dedi Dalgacı'nın babası.

Hepimiz masanın çevresine doluştuk.

Gümüş, Toraman'a, iş olsun diye bir çelme taktı. Toraman, Çarpım'ın üstüne kapaklandı. Gözlüğü havaya fırlayan Çarpım ağlamaya başladı. Çarpım her dakika ağlar zaten.

Toraman'a çelme takmak pek akıllıca bir fikir değildi doğrusu. Çok güçlüdür çünkü; arkadaşlarının burnuna yumruk indirmeye de bayılır. Çelmeyi takan

Gümüş de yumruğu yedi tabii. Burnundan akan kanlar masa örtüsüne bulaştı. Masaya tertemiz bir örtü serilmişti; bu hiç iyi olmadı.

Dalgacı'nın annesi, haklı olarak bu işten pek hoşlanmadı.

"Uslu durmazsanız, hemen annelerinizi çağırır, sizi doğruca evlerinize götürmelerini söylerim; ona göre!" dedi.

Sesi oldukça yüksek çıkmıştı.

Nedense, Dalgacı'nın babası araya girdi, "Sakin ol, hayatım. Onlar daha çocuk," dedi. "Eğleniyorlar işte. Artık uslu uslu oturacaklar, öyle değil mi küçük beyler?"

“Ben hiç de eğlenmiyorum. Fena halde canım yanıyor,” diye yanıt verdi Çarpım.

Gözlüğünü arıyordu.

Çarpım çok düzgün konuşur, çünkü sınıfın birincisidir.

“Ben armağanımı getirdim. Bu yüzden de pasta yemeye hakkım var,” diye bağırdı Lüplüp. “Pastamı yemeden şuracıktan şuracığa gitmem!”

Bunu derken ağzından peynirli sandviç parçalarını püskürtüp durdu.

“Oturun!” diye gürledi Dalgacı’nın babası.

Pek dalga geçer bir hali yoktu.

Hepimiz yerlerimize geçtik.

Dalgacı’nın annesi bize sıcak çikolata ikram ederken, babası da kâğıttan şapkalar dağıtmaya başladı.

Kendisi de kırmızı ponponlu bir denizci şapkası takmıştı.

“Uslu durursanız, kukla oynatıp sizi eğlendireceğim,” dedi.

“Kafanızda böyle bir şapka ile pek zorlanmazsınız,” dedi Toraman. “Tam bir kuklaya benzemişsiniz.”

Dalgacı’nın babası da Toraman’ın kafasına bir şapka geçirdi.

Kocaman şapka Toraman’ın boynuna kadar indi.

Yiyecekler hiç de fena değildi. Bir sürü börek çörek vardı masada.

Sonracıma mumlarla süslenmiş doğum günü pastası geldi. Üzerine beyaz kremayla, "Nice Kıllara" yazıyordu.

Dalgacı kendisiyle gurur duyuyordu.

"Bunu pastanın üstüne ben yazdım," dedi.

"Senin yazdığın belli," dedi Çarpım. "Yıllara yerine kıllara yazdığının hâlâ farkında değilsin."

"Şu mumları üflesen de pastayı yesek artık," dedi Lüplüp.

Dalgacı mumları üfledi. Mumların hepsini söndürdü.

Dalgacı'nın babası alkışlamaya başlayınca biz de alkışladık.

Sonra da tabaklarımıza konan pasta dilimlerini bir güzel yedik.

Sırım, Dalgacı'nın annesiyle birlikte tuvalete koşmak zorunda kaldı. Midesini bozmuştu çünkü.

"Şimdi yemeği bitirdiysek, doğru salona geçiyoruz," dedi Dalgacı'nın babası. "Söylemiştim: Size kukla oynatacağım."

Bu iş çok hoşuma gitmişti doğrusu, kukla gösterisine bayılırım.

Dalgacı'nın babası da bence çok kıyak bir adam.

Salonda, kukla tiyatrosu için koltuklarla sandalyeleri sıralamışlardı.

Dalgacı'nın babası, "Sen onlara göz kulak ol," dedi karısına.

Ama Dalgacı'nın annesi sofrayı toplayacağını söyleyip uzaklaştı.

"Şimdi, gürültü patırtı etmeden yerlerimizi alalım bakalım," dedi Dalgacı'nın babası.

Biz de uslu uslu gidip yerlerimize oturduk.

Yalnızca tek bir sandalye devirdik. Ne yazık ki Çarpım'ın oturduğu sandalyeydi bu. Çarpım, tabii, her zaman yaptığı gibi hemen ağlamaya koyuldu.

O anda perde hızla açıldı, ama kuklalar yerine Dalgacı'nın babasının öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzünü bulduk karşımızda.

"Uslu uslu oturacak mısınız, oturmayacak mısınız!" diye bağırdı.

Toraman alkışlamaya koyuldu.

Dalgacı'nın babasının kukla işinde bir harika olduğunu söyledi.

Adamcağız, Toraman'a yan yan baktı. Derin derin iç geçirdi. Sonra da geri çekildi, kafası yine görünmez oldu.

Perdenin arkasına üç kez vurup gösterinin başlamak üzere olduğunu duyurdu. Perde açıldı.

Kuklayı gördük. Bir sokak serserisi elindeki sopayla polis memuruna dayak atmaya çalışıyordu.

Bu durum, babası trafik polisi olan Sırım'ı çok incitti.

Toraman da hayal kırıklığına uğramıştı. Programın ilk bölümünün daha gülünç olduğunu söyledi:

Dalgacı'nın babasının öfkeli yüzünün görüldüğü bölümün yani.

Bence gösteri hiç de fena değildi.

Dalgacı'nın babası kukla oynatmaya kaptırmıştı kendini. Kuklayla karısını kavga ettiriyor, sesini değiştirip duruyordu. İşi hiç de kolay değildi.

Gösterinin devamını izleyemedim. Lüplüp sofrada bir şeyler kaldı mı diye bakmak için çıkmıştı çünkü. Döndüğünde de, "Hey! Çocuklar! İçeride televizyon var!" diye bağırdı.

Biz de kalkıp televizyona bakmaya gittik.

Çok kıyaklı doğrusu. Tam da zırlı şövalyelerin olduğu serüven filmlerinin gösterildiği saate denk gelmiştik. Hikâye eski zamanlarda geçiyordu. Yakışıklı kahraman, zenginlerin parasını çalıp yoksullara dağı-

tıyordu. Bu çok iyi bir şey olmalı. Neden mi? Delikanlıyı herkes çok seviyordu da ondan. Kötüler dışında tabii ki. Kahramanımız onların parasını çalıyordu çünkü.

Gümüş, babasının kendisine, televizyondaki kahramanın üstündekine benzer bir kostüm armağan ettiğini, bir dahaki sefere okula bu kılıkta geleceğini anlatıyordu.

Derken, arkamızda bas bas bağırان koca bir ses duyduk:

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Dönüp baktık: Dalgacı'nın babasıydı. Çok öfkeli görünüyordu. Kafasındaki denizci şapkasıyla, elindeki kuklalarla çok gülünç bir görünüşü vardı doğrusu.

Ama Sırım sırtıtmakla hata etti.

Dalgacı'nın babası elindeki polis memuru kılıklı kuklayla bir tokat attı ona.

Sırım babasını hatırlamış olmalı, bu iş hiç hoşuna gitmedi çünkü. Bağırıp çağırmaya başladı.

Dalgacı'nın annesi, neler olup bittiğine bakmak için mutfaktan koşarak geldi.

Lüplüp de ona yiyecek bir şeyler kalıp kalmadığını sordu.

“Yeter! Susun artık!” diye bağırdı Dalgacı'nın babası.

Yumruğunu televizyonun üstüne öyle bir indirdi ki acayip bir ses çıktı ve ekran karardı. Çok yazık oldu, ben filmi izliyordum çünkü. Üstelik tam da para-

sı çalınan kötü adamlar, bizim delikanlıyı asacakları sırada. Olacak şey miydi bu yani? Umarım kahraman kurtulmuştur.

Dalgacı'nın annesi, kocasına sakin olmasını söylüyordu. Bizim daha çocuk olduğumuzu, hem Dal-

gacı'nın küçük arkadaşlarını davet etme fikrinin de ondan geldiğini söylüyordu.

Dalgacı da ağlayıp duruyordu.

Televizyonun yeniden çalışmaya niyeti yok gibiydi çünkü.

Gerçekten de hepimiz çok eğleniyorduk.

Ama saat çoktan altı olmuştu.

Sonra annelerimizle babalarımız bizleri eve götürmek için almaya geldiler.

Ertesi gün, Dalgacı okulda oldukça üzgün görünüyordu. Bizim yüzümüzden asla lokomotif kullanamayacağını söyledi. Büyüyünce, lokomotif kullanan vatmanlardan olmak istiyormuş. Ama dünkü davetten sonra, artık büyümesi olanaksızmış.

Çünkü babası Dalgacı'ya bir daha asla doğum günü partisi yapamayacağını söylemiş.

Yaşasın! Biz de Televizyon Alıyoruz!

Bugün geliyor!

Tıpkı Dalgacılarda gördüğüm televizyondan.

Dalgacı, sınıfın sonuncusudur. Ama çok kıyak bir çocuktur. Sonuncu olmasının nedeni, aritmetik, dilbilgisi, tarih ve coğrafyada iyi olmamasıdır. Resim dersinde fena değildir, sondan ikinci olur hep. Dalgacı, solaktır çünkü.

Babam, televizyonun adını bile duymak istemiyordu.

Televizyonun çalışmama engel olacağını, benim de Dalgacı gibi sınıfın sonuncusu olacağımı söylüyordu.

Televizyonun gözlere de çok zararlı olacağını, televizyon izlemekten artık aile içinde de rahat rahat sohbet edemeyeceğimizi, bir daha asla güzel kitaplar okuyamayacağımızı söyleyip duruyordu.

Ama annem, eve yeni bir şey almanın pek de kötü bir fikir olmadığını söyledi.

Babam da, ne yapsın zavallıcık, sonunda yeni bir şey satın almaya karar verdi.

Neyi mi?

Neyi olacak, televizyonu.

Televizyonumuzu bugün getirecekler. Sabırsızlıktan çatlıyorum.

Babam, bu işi pek umursamıyor havalarında. Ama o da sabırsızlanıyor, biliyorum. Özellikle de komşumuz Bay Sivrikulak'a haber verdiğinden beri. Onların televizyonu yok da.

Sonunda kamyonet evimizin önünde durdu. Arabadan inen bir adam, kamyonetin arkasından televizyonu çekip aldı kucağına. Çok ağır bir aygıt olmalı şu televizyon.

"Televizyon size miydi?" diye sordu adam.

"Evet, evet," dedi babam.

Ama adama, kapının dışında biraz beklemesini rica etti.

Babam bizim bahçeyi Sivrikulakların bahçesinden ayıran çite yaklaşp bağırıldı:

"Hey! Sivrikulak! Gel de gör bakalım!"

Bay Sivrikulak pencereden bizi izliyor olmalıydı ki hemen dışarı çıktı.

"Ne var, ne istiyorsun?" dedi. "Evimizde iki dakika rahat oturamayacak mıyız?"

“Gel de televizyonumuzu gör!” diye bağırdı babam; kasım kasım kasılıyordu.

Bay Sivrikulak yanımıza geldi, pek de sabırsızlanırlar gibi bir hali yoktu. Ama Bay Sivrikulak’ı tanırım, bence çok meraklanmıştı.

“Hıh! Ekranı pek küçükmüş,” dedi.

“Ekranı küçük müymüş? Küçükmüş öyle mi?” diye çıkıştı babam. “Aklını mı kaçırdın sen? Tam elli dört ekran! Kıslandı! Kısancın tekisin sen!”

Bay Sivrikulak gülmeye başladı. Ama pek hoş bir gülüş değildi doğrusu.

“Ben mi kısancım?” diye sırıttı. “Televizyon almak isteseydim, çoktan satın alırdım. Benim piyanom bana yeter, beyefendi! Benim klasik müzik plaklarım da var, beyefendi! Hem kitaplarım da bana yeter, beyefendi!”

“Bana hikâye anlatma!” diye bağırdı babam. “Kıslandı işte, o kadar!”

“Yaa, öyle mi?”

“Evet, öyle,” dedi babam.

Televizyonu taşıyan adam, “Tartışmanız çok uzayacak mı?” diye sordu.

Televizyonun çok ağır olduğunu, daha bir sürü teslimat yapacağını söyledi.

Biz adamcağızı tümenden unutmuştuk doğrusu.

Babam taşımacıyı eve aldı.

Adamın yüzü ter içinde kalmıştı. Televizyon gerçekten de çok ağır olmalıydı.

“Nereye bırakayım?” diye sordu adam.

“Hele bir düşünelim,” dedi annem. Mutfaktan gelmişti, pek hoşnut görünüyordu. “Nereye koysak acaba?” dedi. Sonracıma parmağını ağzının kenarına götürüp düşünmeye koyuldu.

“Bir an önce karar verseniz diyorum, bayan. Alet çok ağır!” dedi adam.

“Şu köşedeki sehpayı bırakın,” dedi babam.

Ama annem, o sehpayı arkadaşları geldiğinde çay servisi için kullandığını söyledi.

Adam derin bir iç geçirdi.

Annem pek de sağlam olmayan yuvarlak sehpayla köşedeki masa arasında kararsız kaldı. Birinin önüne koltukları koyamazdı, öbürü ise pencereden dolaşı kullanılamazdı.

“Artık bir karar versen,” dedi babam; sinirli görünüyordu.

Annem öfkelen-di. Aceleye gelemeyeceğini, hele ki yabancıların yanında terslenmeye hiç katlanamaya-cağını söyledi.

“Çabuk karar verin, yoksa bırakıyorum!” diye ba-ğır-dı adam.

Annem ona hemen babamın az önce önerdiği sehpayı gösterdi.

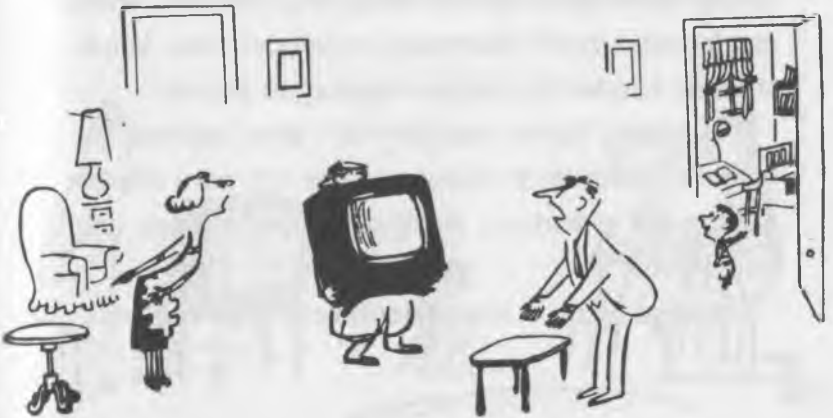
Adam televizyonu sehpaye bıraktıktan sonra de-rin bir “Oh!” çekti.

Televizyonun fişini taktı. Bir sürü düğmeyle oynadı. Sonunda ekran aydınlandı. Ama Dalgacıların televizyonundaki gibi kovboylar ya da şişko güreşçiler yerine ekranda yalnızca karıncalanma vardı.

“Bunları mı izleyeceğiz yani?” diye sordu babam.

“Anteninizi bağlamam gerekiyor,” diye yanıtladı adam. “Ama çok zamanımı aldınız. Önce öbür televizyonları sahiplerine teslim edip öyle geleceğim.”

“Ama nasıl olur?” dedi annem.

"Bal gibi olur," dedi adam. "Uzun sürmez," diyerek çıktı gitti.

Ben televizyonun çalışmamasına çok üzülmüştüm. Sanırım annemle babam da öyle.

"Şimdi, bir konuda anlaşalım," dedi babam. "Sana ödevlerini yapmanı ya da gidip yatmanı söylediğimde, sözümü dinleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı baba. Ama kovboy filmi varsa olmaz tabii," dedim.

Babam öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Kovboy filmi falan anlamam," dedi. "Ben ne diyorsam onu yapacaksın."

Ağlamaya başladım.

"Bir bu eksikti," dedi annem. "Ne diye zavallı çocuğu azarlayıp ağlatıyorsun!"

"Çok güzel, çok güzel, oğlunu koru bakalım," dedi babam.

Annem tıpkı çok öfkelendiği zamanlarda olduğu gibi çok yavaş konuşmaya başladı. Babama anlayışlı olması gerektiğini, üstelik babamın o korkunç futbol maçlarından birini izlemesini engelleyen olsa, kendisinin de bundan hiç hoşlanmayacağını söyledi.

"Korkunç futbol maçları mı?" diye haykırdı babam. "Bil bakalım bu televizyona ne için para ödedim ben? Senin o korkunç dediğin maçları izlemek için! Anladın mı?"

Annem bizi çok hoş şeylerin beklediğini söyledi.

Ben de onunla aynı fikirdeyim: Futbol maçlarına bayılırım çünkü!

"Bu televizyonu yemek programlarını izlemek için almadım ben," dedi babam. "Gerçi sen izlesen fena olmaz ama!"

"Fena olmaz mı?" dedi annem. "Ne demek istiyorsun?"

"Evet, hiç fena olmaz. Dün akşam yaptığın gibi makarnaları yakmamayı öğrenirsin belki."

Annem ağlamaya başladı. Hiç bu kadar kaba sözler işitmediğini, annesinin, yani anneannemin evine döneceğini söyledi.

Ben ortalığı yatıştırmak istedim.

"Dün geceki makarnaların dibi tutmamıştı ki, o önceki günkü püreydi," dedim.

Ama hiçbir işe yaramadı. Herkes çok sinirliydi çünkü.

"Sen kendi işine bak," dedi babam.

Ben de ağlamaya başladım. Çok mutsuz olduğumu, bunların çok, ama çok kaba sözler olduğunu,

kovboy filmlerini gidip Dalgacılarda izleyeceğimi söyledim.

Babam annemle bana baktı, ellerini tavana doğru kaldırdı, salonda biraz dolaştı, sonracıma annemin yanına geldi. Aslında püreyi yanık sevdiğini, hem annemin mutfak konusunda televizyondakilerden kesinlikle çok daha iyi olduğunu söyledi.

Annem ağlamayı kesti, biraz içini çekti, sonracıma kendisinin de futbol maçlarını çok sevdiğini söyledi.

"Ah canım, boş ver, boş ver," dedi babam.

Birbirlerini öptüler.

Ben de kovboy filmlerinden vazgeçebileceğimi söyleyince ikisi de beni öptüler.

Herkes çok hoşnuttu.

Hoşnut olmayan biri varsa, o da televizyonu taşıyan adamdı. Çünkü anteni bağlamak için döndüğünde, programları beğenmediğimizi söyleyerek televizyonu geri verdik.

Özel Ders

Evdekiler aritmetik sınavında sonuncu olduğumu öğrenince kıyametler koptu! Sanki Dalgacı'nın hastalanıp sınav günü okula gelmemesi benim suçmuş gibi!

Ne yani, yalan mı, iyi valla...

Dalgacı okula gelemediğinde onun yerine sonuncu olacak biri gerekiyor işte!

Babam bağırıp çağırdı tabii. Beni çok güzel bir gelecek beklediğini söyledi.

"Vah vah vah!" dedi.

Böyle notlar almam için varını yoğunu harcasa yeriymiş!

Tek düşündüğüm şeyin eğlenmek olduğunu, günün birinde ihtiyaçlarımı karşılamak için yanımda olamayacağını hiç aklıma getirmediğimi söyledi. Kendisinin, benim yaşımdayken hep sınıf birincisi oldu-

ğunu, babasının da kendisiyle çok gurur duyduğunu söyledi.

Daha da ileri gitti: Beni okula göndereceğine bir an önce bir atölyeye çırak olarak verse daha iyi olmaz mıymış acaba?

Ne yani? Ben de çıraklık yapmanın, okula gitmekten daha çok hoşuma gideceğini söyledim.

Bunun üzerine babam çok kötü sözler söyledi.

Annem de okulda daha iyi notlar almak için büyük çaba harcayacağımdan kuşkusu olmadığını mırıldandı yavaş sesle.

“Hayır,” dedi babam. “Bu işten bu kadar kolay sıyrılamaz. Ona özel ders aldıracağım. Parası ne olursa olsun, önemli değil. Oğluma ‘aptal’ denmesini istemiyorum. Cuma günleri sinemaya gidip bir dolu saçmalık izleyeceğine, aritmetik dersi alacak. Bunun çok işine yarayacağına eminim.”

Ben de ne yaptım, ağlamaya, bağırmaya, her yere tekmeler savurmaya başladım.

Beni kimselerin sevmediğini, önce herkesi, sonra da kendimi öldüreceğimi söyledim.

Babam bir tokat isteyip istemediğimi sordu.

Ben de surat astım.

Annem böyle akşamlarda birkaç yıl birden yaşlandığını söyledi.

Sonra yemeğe oturduk. Patates kızartması vardı. Enfesti anlayacağınız.

Ertesi gün babam, anneme, iş arkadaşı Bay Gerikalmaz'ın kendisine bir öğretmeni tavsiye ettiğini söyledi. Bay Gerikalmaz'ın kuzenlerinden birinin oğlumuş bu öğretmen, aritmetikte de bir harikaymış.

"Öğrenciymiş," dedi babam.

BİLMİYORUM!

İlk kez ders verecekmiş. Böylesi daha iyiymiş. Pırıl pırıl, genç bir kafası varmış. Eski yöntemlerle kafası örümcek bağlamamış biriymiş.

"Üstelik maddi açıdan da çok avantajlı," dedi babam.

Biraz daha ağlamaya çabaladım, ama babam gözlerini kocaman açtı.

Annem de geçen akşam yaşadıklarımız bir daha tekrarlanacak olursa evi terk edeceğini söyledi.

Ben de artık ses etmedim, ama tatlıya geçene kadar surat astım. Nefis bir turta vardı.

Perşembe günü öğleden sonra kapı çalındı. Annem gidip kapıyı açtı, içeri koca gözlüklü bir bey girdi. Çarpım'a benziyordu, ama onun daha yaşlısıydı; çok daha yaşlısı.

"Adım TÜREV," dedi. "Ders için gelmiştim."

"Harika! İçeri buyurun," dedi annem. "Ben Pıtırıcık'ın annesiyim. İşte bu da öğrenciniz Pıtırıcık! Gel de öğretmenine 'merhaba' de Pıtırıcık."

Bay TÜREV'e elimi uzattım. O da şöyle bir sıktı elimi. Eli sırlıslıkladı. Bense biraz korkuyordum.

Annem, derse başlamamız için Bay TÜREV'i odama çıkarmamı söyledi.

Odama gidip masamın başına geçtik.

"Eveet," dedi Bay TÜREV. "Okulda neler yapıyorsunuz bakalım?"

"Aaaa, şövalyecilik oynuyoruz,"
diye yanıt verdim.

BİLMİYORUM!

"Şövalyecilik mi?"

"Evet. Geçen haftaya dek yakar-
top oynuyorduk, ama Karagöz, kendisi gözetmeni-
mizdir, topumuza el koydu. Bu dönem okula bir daha
top götüremeyeceğiz. Şövalyeciliğe gelince; arkadaş-
lardan biri dört ayak üstünde durup at oluyor, öbürü
de onun tepesine biniyor, yani şövalye oluyor. Son-
ra şövalyeler birbirlerinin burnuna yumruk atarak
dövüşmeye başlıyorlar. Bu oyunu Toraman uydurdu.
Toraman..."

"Şöyle geçip otur!" dedi Bay TÜrev.

Yerimden kalkıp gösterdiği yere, karşısına otur-
dum.

Gözlüğünün ardından, kocaman açılmış gözlerle
bakıyordu bana.

Bay TÜrev, teneffüslerde değil, aritmetik dersinde
ne yaptığımızı sorduğunu söyledi.

Bu soru, doğrusu canımı sıkımişti. Hemen mate-
matik konusuna gireceğimizi, böyle hemen çalışmaya
başlayacağımızı düşünmemiştim.

"Kesirleri işliyoruz," dedim.

"Güzel," dedi Bay TÜrev. "Matematik defterini gö-
rebilir miyim?"

Kalktım defterimi bulup getirdim.

Bay TÜrev defterimi şöyle bir karıştırdı, sonra ba-

na baktı, gözlüğünü çıkardı, temizledi, tekrar deftere baktı.

"Şuradaki kocaman, kıpkırmızı notları öğretmen yazdı," dedim.

"Evet," dedi Bay Türev. "Şimdi, artık başlayalım. Söyle bakalım: Kesir nedir?"

Ben yanıt veremeyince Bay Türev şöyle dedi:

"Kesir, bir sayıdır."

"Kesir, bir sayıdır," dedim.

"Eşit parçalara bölünmüş bir sayıdır."

"Eşit parçalara bölünmüş bir sayıdır," dedim.

"Bir bütünün..."

"Bir bütünün," dedim.

"Nesini ifade eder?" dedi.

"Bilmiyorum ki," dedim. "Nesini ifade eder?"

"Bir ya da birkaç parçasını."

"Bir ya da birkaç parçasını," dedim.

Bay Türev alnını ovuşturdu.

"Şimdi," dedi, "pratik örneklerden yola çıkalım. Bir pastamız ya da bir elmamız var diyelim... Ya da hayır, bunları bırakalım. Odada oyuncakların vardır herhalde?"

"Var tabii," dedim.

Sevinmişim bu oyuncak işine.

Dolabı açtık, bir sürü oyuncak döküldü yere.

Bay Türev bilyeleri ayırıp avucunda topladı. Sonra hepsini yere koydu.

“Otur,” dedi.

Haliya oturduk. Bilyeleri eliyle bir araya getirdi.

“Bak Pıtırıcık, burada sekiz bilye var,” dedi. “Bu sekiz bilyenin bir bütün oluşturduğunu varsayalım. Üçünü alıyorum. Bu aldığım bilyelerin bütüne göre durumunu kesirle anlat bana şimdi. Bu üç bilye, bütünün, yani sekiz bilyenin kaçta kaçıdır?”

“Kaçta kaçıdır?” dedim.

Bay TÜrev gözlüğünü çıkardı, temizledi. Eli biraz titriyor gibiydi.

Çarpım’ı anımsattı başa. O da gözlüğünü temiz-

lemek için çıkardığında elleri titrer böyle. Gözlüğünü takmaya fırsat bulamadan burnuna bir yumruk indirilmesinden korkar çünkü.

"Başka bir şey deneyelim," dedi Bay Türev. "On tane tren rayı al."

Oyuncak yığınının arasından on tane tren rayı ayırdım.

"Onları şurada bir araya getir."

Dediği gibi yaptım.

Hoşuma gitmeye başlamıştı bu Bay Türev. Benimle düpedüz oyun oynuyordu.

Ben de on tane ray birleştirip yuvarlak bir demiryolu yaptım. "Üzerine lokomotif, bir de yük vagonunu koyabilir miyim?" diye sordum.

Lüplüp yolcu vagonunun üstüne basıp ezdiğinden beri elimde kalan tek vagon buydu. Lüplüp çok ağır, çok şişko bir arkadaşımızdır.

"İstersen koyabilirsin," dedi Bay Türev. "Eveet. Bu on ray, bu yuvarlağın on parçasını oluşturuyor. Şimdi, raylardan birini alacak olursak..."

"Tren raydan çıkar," dedim.

"Trenden söz etmiyoruz!" diye bağırdı Bay Türev. "Trenle oynamaya gelmedik buraya! Rayların üstünden alacağım şu treni."

Hiç beklemiyordum. Bay Türev gerçekten çok öfkeli görünüyordu.

Ağlamaya başladım.

“Birlikte oyun oynamanın bir sakıncası yok, ama en azından kavga etmesiniz diyorum!”

Bunu söyleyen babamdı. Odaya girmişti, Bay

Türev de elinde lokomotifle yük vagonu, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

“Ama ben... ama ben...” dedi Bay Türev.

Bir an, o da ağlamaya başlayacak sandım. Ama öyle olmadı. Bay Türev elindekileri fırlatıp ayağa kalktı.

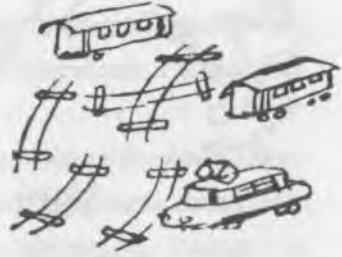
“Aman be! Ne haliniz varsa görün!” dedi.

Çekip gitti.

Gidiş o gidiş. Genç öğretmenim bir daha gelmedi.

Onun yüzünden babamla Bay Gerikalmaz'ın arası bozuldu.

Ama babamın benimle arası düzeliyor: Çünkü Dalgacı iyileşti, artık sınıfın sonuncusu değilim.

Yeni Öğretmen

Dün, tam dersimiz bitmek üzereyken öğretmen sessiz olmamızı istedi, sonra şöyle dedi:

“Çocuklar, birkaç gün sizlerle birlikte olamayacağım. Ailesel nedenlerden dolayı kent dışına çıkmam gerekiyor. Yaklaşık bir hafta burada olamayacağım için, yarından başlayarak yeni bir öğretmen yerime bakacak. İyi çalışacağınızdan, yeni öğretmeniniz geldiğinde çok uslu oturacağınızdan hiç kuşum yok. Beni onun karşısında utandırmayacağınızdan eminim. Umarım döndüğümde beni utandırmazsınız. Anlaşıldı mı? Çok güzel! Sizlere güveniyorum. Önümüzdeki hafta görüşmek üzere. Çıkabilirsiniz.”

Kalkıp öğretmenimizle vedalaştık.

Çok kaygılanmıştık.

Boğazımda koca bir yumru vardı.

Ne yani, yalan mı? Öğretmenimizi çok severiz biz, çok tatlıdır. Gidiyor diye gülüp eğlenecek halimiz yok ya.

Canı en çok sıkılan Dalgacı oldu. Sınıfın sonuncusu olduğu için, öğretmenin değişmesi onun için korkunç bir şey. Oysa bizim öğretmen, Dalgacı'ya alışkındır, onu cezalandırdığında bile fazla patırtı çıkarmaz.

"Bu hafta okula gelmemek için bir mazeret uyduracağım," dedi Dalgacı, çıkışta. "Ne yani, iyi valla, böyle durduk yerde öğretmen değiştirmeye ne hakları var canım!"

Ama bu sabah Dalgacı da herkes gibi okuldaydı. Hepimiz çok heyecanlanmıştık.

"Dün akşam geç saatlere kadar çalıştım," dedi Dalgacı. "Televizyon bile izlemedim. Sözlü yapar mı acaba, ne dersiniz?"

"Hiç sanmam. İlk günden not vermeye kalkışmaz," dedi Dırdır.

"Öyle mi dersin? Biraz utanıp sıkılabilir tabii."

"Onu göreniniz oldu mu?" diye sordu Tıngır.

"Ben okula gelirken gördüm," dedi Gümüş.

"Nasıl biri? Nasıldı?" diye sorduk bir ağızdan.

“İnce uzundu,” dedi Gümüş. “Çok uzundu, çok inceydi işte.”

“Sert birine benziyor muydu?” diye sordu Sırım.

Gümüş, yanaklarını şişirip elini şöyle bir salladı.

Başka da bir şey konuşmadık.

Lüplüp, bitiremediği açmasını cebine tıktı.

Sonra zil çaldı. Hepimiz sıraya girdik; tıpkı doktora görünmeye giderken yaptığımız gibi.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Dalgacı, coğrafya kitabını almış, nehirleri bir bir gözden geçiriyordu.

Sonra, öbür sınıflar sınıflarına gittiler. Biz avluda yalnız kaldık.

Bir de baktık ki Müdür, yanına ne çok uzun ne de çok ince görünen yeni öğretmeni almış geliyor.

“Çocuklar,” dedi Müdür, “bildiğiniz gibi, öğretmeniniz birkaç gün şehir dışında olacak. Bir hafta kadar dönmeyebilir, bu nedenle ona Bayan Duruten vekâlet edecek. Yani, sizin anlayacağınız bir dille söylemem gerekirse, onun yerine bakacak. Umarım uslu durur, derslerinize iyi çalışırsınız, öğretmeniniz de sizden şikâyetçi olmaz. Anlaşıldı mı?” Sonra öğretmene döndü: “Onları sınıfa çıkarabilirsiniz, Bayan Duruten.”

Yeni öğretmen yürümemizi işaret etti.

Sınıfa çıktık.

“Her zamanki yerlerimize geçelim. Sessiz olalım lütfen,” dedi.

Kendisinin gerçek öğretmenimizin masasına geçmesi çok tuhafımıza gitti.

“Çocuklar, Müdür Bey’in de söylediği gibi, adım Bayan Duruten,” dedi. “Biliyorsunuz, öğretmeniniz birkaç günlüğüne şehir dışında olacak. Ben de birkaç gün için onun yerini alacağım. Uslu duracağınızdan, iyi çalışacağınızdan kuşku yok. Umarım öğretmeniniz döndüğünde, sizden şikâyetçi olmamı gerektirecek bir şey olmaz. Akıllı uslu davranırsanız, bir sorun çıkmayacaktır. Sanırım anlaştık... Şimdi dersimize geçelim...”

Bayan Duruten, defterini açıp şöyle dedi:

"Ders programından da, öğretmeninizin bıraktığı notlardan da anlaşıldığına göre, bugünkü ilk dersimiz coğrafya. Nehirleri işleyeceğiz. Ama bize bir harita gerekiyor. Kim gidip getirecek?"

Çarpım hemen ayağa kalktı, çünkü kendisi sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur. Gidip sınıfa bir şeyler getiren, kâğıtları toplayan, tahtayı silen hep odur.

"Siz, yerinize geçin lütfen!" dedi Bayan Duruten. "Biraz disiplin istiyorum. Herkes aynı anda konuşmayacak. Haritayı getirecek öğrenciyi ben seçeceğim. Siz, arkadaki! Evet, evet, en arkadaki. Adınız nedir?"

"Dalgacı," dedi Dalgacı.

Yüzü bembeyaz olmuştu.

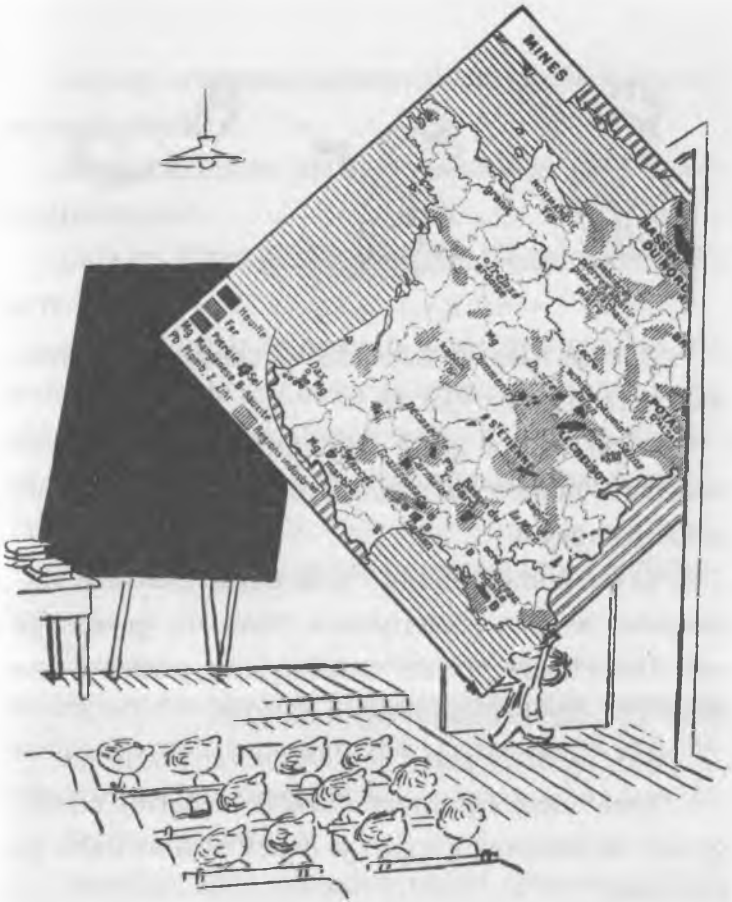
"Evet, Dalgacı, gidip haritayı getirin, nehirlerle dağların olduğu haritayı. Getirirken de oyalanmayın."

"Ama öğretmenim..." dedi Çarpım.

"Bakıyorum, siz epey inatçısınız," dedi Bayan Duruten. "Ama şunu iyi bilmenizi isterim: Ben inatçıları dize getirmeyi iyi bilirim küçük dostum! Oturun yerinize!"

Dalgacı sınıftan çıktı. Çok şaşırılmıştı. Döndüğünde soluk soluğaydı, ama elinde haritasıyla kasım kasım kasılıyordu.

"Aferin Kargacı, çabucak getirdiniz," dedi öğretmen. "Teşekkür ederim. Sizlere gelince, biraz sessiz

olalım lütfen! Şu haritayı tahtaya asar mısınız? Çok güzel, bu arada, hazır tahtadayken, bize biraz Seine Nehri'nden söz edebilir misiniz?"

"Seine Nehri'nin kaynağı Langres platosundadır. 776 kilometre uzunluğundadır. Bir sürü menderes çizer ve Manş Denizi'ne dökülür. Başlıca kolları: Aube, Marne..." dedi Dalgacı.

“Çok iyi, Kargacı. Dersinize iyi çalışmışsınız. Yerinize geçebilirsiniz. Çok iyi.”

Dalgacı yerine geçti, kıpkırmızıydı, suratında da kocaman, budala bir gülümseme vardı; üstelik hâlâ soluk soluğaydı.

“Ya siz, komedyenimiz,” dedi Bayan Duruten; parmağıyla Çarpım’ı gösteriyordu. “Evet siz, gevezeliğe pek meraklı öğrencimiz. Oturduğunuz yerden Seine Nehri’nin öteki kollarını sayın bakalım.”

“Şey,” dedi Çarpım. “Şey... Aube var, Marne var...”

“Evet,” dedi öğretmen. “Sınıfta soytarılık edeceğinize, arkadaşınız Kargacı’yı örnek alsanız daha iyi edersiniz.”

Dalgacı’yı örnek alması gerektiği söylenince Çarpım o kadar şaşırıldı ki ağlayamadı bile.

Sonra öğretmen beni kaldırdı sözlüye, sonra Lüp-lüp’ü, sonra da Toraman’ı. Fena olmadığımızı, ama daha iyisini yapabileceğimizi söyledi.

Sonra da yeni bir konuya, dağlara geçtik. Dersin başına göre oldukça rahatlamıştık, ama yine de şaklabanlık etmedik.

Lüplüp, cebindeki açmayı çıkarıp küçük lokmalar ısırmaya başladı.

Sonra öğretmen Dalgacı'ya haritayı geri götürmesini söyledi.

Dalgacı döndüğünde teneffüs zili çalmıştı. Bahçeye çıktık.

Okul bahçesinde hepimiz yeni öğretmenden söz ettik. Hiç de öyle sert birine benzemediğini, çok nazik olduğunu, dersin sonlarına doğru bize iyice alıştığını söyledik. Teneffüse çıkabileceğimizi söylerken gülümsemişti üstelik.

"Ben yine de pek güvenemiyorum ona," dedi Tıngır.

"Amaaan," dedi Dırdır. "Yeterince tartıştık. Sonuçta değişen bir şey yok. Eski öğretmenimizi daha çok seviyoruz tabii, ama öğretmen öğretmendir işte. Bizim için değişen bir şey yok."

Dırdır çok haklıydı.

Teneffüs sona ermeden futbol oynamaya karar verdik. Bizim takımın kalecisi Çarpım oldu.

Bütün gece coğrafya kitabını gözden geçiren şu Dalgacı, daha ilk gün yeni öğretmenin kuzusu olmuş, Çarpım'ın yerini almıştı.

Dalgacı Taşınıyor

Sabahleyin Dalgacı çok sevinçliydi. Annesiyle babası, yeni bir eve taşındıkları için Dalgacı'nın öğleden sonra okula gelemeyeceğini bildiren bir yazı göndermişlerdi okula.

"Bizimkilere yardım etmem gerekiyor," dedi Dalgacı. "Müthiş bir apartman dairesine taşınıyoruz. Şu an oturduğumuz yerden çok uzakta değil. En kıyak dairede ben oturacağım artık."

"Güldürme beni," dedi Gümüş.

"Asıl sen beni güldürme!" diye bağırdı Dalgacı. "Taşınacağımız yeni evin tam üç odası var. Hem sonra bil bakalım neyiz var? Bir oturma odası! Sizin oturma odanız var mı bakalım?"

"İstemediğin kadar!" diye bağırdı Gümüş. "Senin şu oturma odası hikâyen beni çok eğlendirdi doğrusu."

Gümüş dalgasını geçti. Dalgacı ise parmağını şakağında döndürüp durarak Gümüş'e baktı.

Ama dövüşemediler. Karagöz çok yakınımızdaydı çünkü.

Karagöz bizim gözetmenimizdir.

"İstersen okul çıkışında taşınmana yardım ederiz," dedi Toraman.

Dalgacı, bunun harika bir fikir olduğunu, annesiyle babasının bu kadar insanın yardıma gelmesine çok sevineceğini söyledi.

Hepimiz Dalgacılara yardıma gitmeye karar verdik. Perişan oturma odaları olan dairelere taşınan budalalara yardım edemeyeceğini söyleyen Gümüş dışında tabii.

Karagöz zili çalmaya gidince, Dalgacı'yla Gümüş'ün biraz dövüşmeye zamanları oldu.

Öğle yemeği için eve döndüğümde, anneme, Dalgacıların yeni evlerine taşınmalarına okul çıkışında gidip yardım edeceğimizi söyledim.

Çok şaşırdı annem.

"Çok tuhaf bir fikir," dedi. "Evleri uzak değil, seni oyalayacaksa git. Üstünü başını kirletme ama, çok geç de kalma."

Okul çıkışı, Sırım, Toraman, Tıngır, Dırdır, ben, Dalgacılara koşturduk.

Lüplüp gelememi; bir şeyler atıştırmak için eve dönmesi gerektiğini anımsadı.

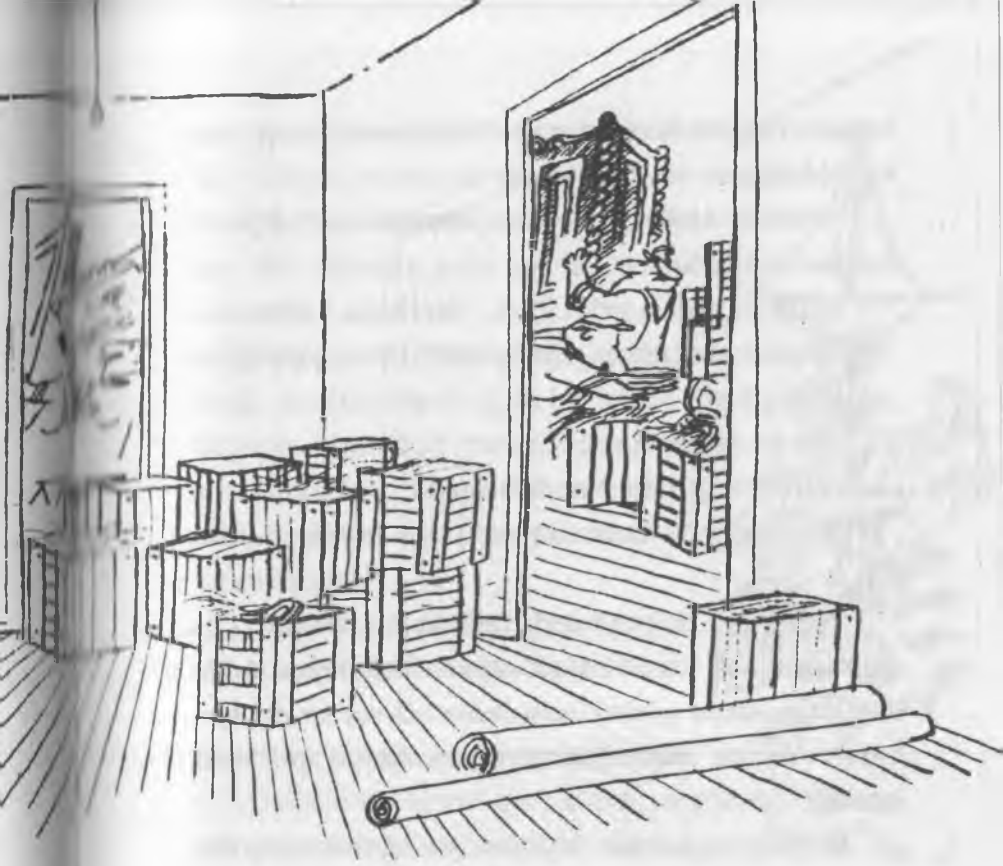

Dalgacıların evinin önünde büyük bir taşıma kamyonu durmuştu.

Annesi de oradaydı, ama bizi görmedi. Yukarıdan indirdikleri büyük bir koltuğu kamyonu yüklemeye çalışan şişko mu şişko iki taşımacıyla konuşuyordu.

"Dikkat edin," diyordu Dalgacı'nın annesi. "Bu koltuk pek sağlam değildir. Sağ ayağı iyi tutmuyor."

"Merak etmeyin hanımefendi," dedi taşımacılardan biri. "Biz alışkınız."

Merdivende beklemek zorunda kaldık. Çünkü öbür taşımacılar aşağı büyük bir dolap indiriyorlardı.

“Orada durun ufaklıklar!” dedi taşımacılardan biri.

Sonunda Dalgacı'nın katına geldik. Kapı açtı, içerisi darmadağınktı. Her yer sandıklarla, saman çöpleri ve mobilyalarla doluydu.

Dalgacı'nın babası ceketini çıkarmıştı. Büfeyi ip-lerle bağlayan taşımacılarla konuşuyordu. Onlar da,

Dalgacı'nın babasına, merak etmemesini, bu işe alışkın olduklarını söylüyorlardı.

"Büfenin kapısı pek iyi kapanmıyor da," diyordu Dalgacı'nın babası.

Derken Dalgacı geldi. Bize, "Merhaba," dedi.

Dalgacı'nın babası dönüp baktı, bizi gördüğüne şaşırılmış gibiydi.

"Siz ne arıyorsunuz burada?" dedi.

"Yardıma geldiler," dedi Dalgacı.

"Ayak altında dolanmayın," dedi taşımacılardan biri.

"Evet, çok doğru," dedi Dalgacı'nın babası. Çok sinirli bir hali vardı. "Ayak altında durmayın. Arkadaşlarınızı odana götür. Dolaplarda bir şey kalmış mı, bakın. Yemek odası bitince senin odana geçilecek çünkü."

Dalgacı'nın babası, taşımacılara öğütler verip dururken, biz de Dalgacı'nın odasına geçtik.

Oda darmadağınikti. Her yerde içi saman dolu sandıklar vardı. Mobilyalar bir köşeye yığılmış, yatak sökülmüştü. Dolap kapıları açık duruyordu. Dolapların içi de bomboştu.

"Her şeyi sandıklara sen mi doldurdun?" diye sordum.

"Hayır," dedi Dalgacı. "O işi taşımacılar yaptı. Görmüyor musun, her şeyi, içi saman dolu sandıklara yerleştiriyorlar."

“Aaa! Şuna bakın!” diye haykırdı Dır-
dır. “İtfaiye arabası da sandıkta!”

İtfaiye arabasını sandıktan çıkar-
dık. Pili bitmişti, ama çok kıyak bir
arabaydı.

Dalgacı, Titi Teyzesinin armağan
ettiği, Kızılderililerle dolu bir kalesi ol-
duğunu söyledi. Henüz hiçbirimize
göstermemişti. Kaleyi zar zor bul-
duk. Sandığın dibinden çıkarmayı
Sırım başardı.

“Samanları yeniden sandığa
koyacağız,” dedi Dalgacı. “Bira-
zı yerde kalsa da fark etmez. Nasıl
olsa artık burada oturmayacağız.”

Dalgacı’nın kalesi gerçekten çok güzeldi. Kızılder-
rililerle, kovboylarla doluydu.

Daha önce görmediğim bir sürü küçük arabası
vardı Dalgacı’nın.

“Peki ya gemim? Gemimi gören oldu mu?” diye
sordu Dalgacı.

Gemisinin yelken direğini takması için Dalgacı’
ya yardım ettik. Sandığa koyarken direğini çıkarmış-
lardı tabii ki.

“Aa, baksana! Elektrikli trenin nerede acaba?” di-
ye sordu Tıngır. “Trenini göremedim. Neredeymiş bir
bakalım istersen.”

"Hayır, bakamayız," dedi Dalgacı. "Elektrikli tren bir başka sandıkta kam-yona yüklendi. Okuldan en son uzak-laştırma aldığımda babam el koymuştu, bizimkilerin yatak odasındaki dolapta duruyordu."

"Treni o sandıkta bırakmamalısın," dedi Sırım. "Yoksa anneler yeni evinizde de kendi dolaplarına koyarlar. Ama kendi odandaki sandıklardan birine koyarsan, tren sende kalır. Benden söylemesi."

Dalgacı, Sırım'a hak verdi.

Aşağı inip taşımacılardan treni istemeye karar verdik.

Dalgacı'nın annesi hâlâ kaldırımdaydı. Taşımacılara büfenin kapısıyla ilgili bilgi veriyordu. Karşısında Dalgacı'yı görünce, gözleri kocaman açıldı.

"Senin sokakta ne işin var bakayım? Aşağı inme-ne kim izin verdi?" diye bağırdı.

"Şey, trenimi almaya geldim," dedi Dalgacı.

"Tren mi? Ne treni?"

"Elektrikli tren," dedi Dalgacı. "Çünkü sizin sandıkta kalırsa, onu yine kendi dolabınıza koyacaksınız. Ama ben treni kendi sandığıma koymak istiyorum, çünkü eskiden el koyduğunuz eşyalarımın yeni dairede de sizde kalması doğru olmaz. Ben de böylece oturma odasında trenimle oynayabilirim."

“Neler saçmalıyorsun sen?” diye bağırdı annesi.
“Yukarı çıkıp beni rahat bırakır mısın lütfen!”

Dalgacı'nın annesinin pek dalga geçer bir hali yoktu. Biz de yukarı çıktık.

Dalgacı'nın babası bağıırıp çağırıyordu. Dalgacı'nın odasına girdiğimizde, babası dönüp şöyle dedi:

“Ah! Demek geldin! Sen iyice çıldırdın galiba! Neredeyse tüm sandıkları boşaltmışsın! Şu dağınıklığa bir bak! Her şeyi yerine koymama yardım edeceksin, anladın mı! Bu konuyu seninle daha sonra konuşacağız! Hadi bakalım!”

Dalgacı'yla babası eşyalarla samanları sandıklara doldurmaya başladılar.

Sonra iki taşımacı girdi içeri; pek hoşnut görünmüyorlardı.

“Siz ne yapıyorsunuz böyle?” diye sordu bir tanesi. “Yaptığımız işleri mi bozuyorsunuz?”

“Her şeyi yerli yerine koyacağız,” dedi Dalgacı'nın babası.

“Sorumluluk kabul etmeyiz,” dedi taşımacı. “Sandıkları siz dolduracaksanız, kırılıp dökülecek eşyadan sorumlu olamayız! Biz bu işe alışkınız, ama siz...”

“Ayak altında dolanmayın, veletler!” dedi asık yüzlü bir başka taşımacı.

Bunun üzerine Dalgacı'nın babası dönüp bize baktı. Derin derin iç geçirip şöyle dedi:

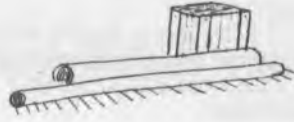

"Evet, hadi artık evlerinize dönün çocuklar. Zaten geç oldu. Biz de birazdan yeni eve geçeceğiz. Erken yatmamız gerekiyor, çünkü yarın Dalgacı'yla her şeyi baştan yerleştireceğiz."

"İsterseniz yardıma geliriz," dedim.

Şu Dalgacı'nın babası ne kıyak adam.

Yarın günlerden pazar olduğunu düşünüp, bugün de iyi çalıştığımız için, bizi sinemaya götürsün diye Dalgacı'ya bir sürü harçlık verdi.

Tutsak Kapmaca

Teneffüste uslu uslu at arabası ve Kızılderili oyunu oynuyorduk. Sırım'la Toraman at oluyorlardı, Dırdır'la ben de onları dizginlerinden tutuyor, at arabasını sürüyorduk. Öbürleri Kızılderili oluyor, bize saldırıyorlardı.

Çok eğleniyorduk.

Özellikle de Toraman, Tıngır'ın burnuna yumruğu indirdiğinde.

Tıngır ağlamaya başladı tabii, haykırarak atların yumruk atmaya hakkı olmadığını söyledi.

"Neden olmasın?" diye sordu Sırım.

"Sen sus, kokuşmuş at!" diye bağırdı Dalgacı.

Sırım da ona tokadı patlattı.

Hepimiz dövüşüyor, bağırıp çağırıyor, bir güzel eğleniyorduk. Çok kıyaktı canım.

Derken Karagöz geldi. Karagöz bizim gözetmenimizdir. Posbıyıkları vardır, onun yanında pek soytarıklık etmeye gelmez.

"Hey, siz! Gözlerimin içine bakın," dedi Karagöz. "Bu kaba, budalaca oyunları nereden buluyorsunuz, anlamıyorum. Her teneffüste aynı şey! Niçin akıllı uslu, sportif, gerçekten eğlendirici oyunlar oynamıyorsunuz çocuklar? Ben sizin yaşıңызdayken, okulun en iyi öğrencilerinden biriydim. Arkadaşlarımla oynadığımız oyunlarda hiçbir zaman böyle yabaniler gibi davranmazdık. Gözetmenimiz bizimle gurur duyardı. Bizler de, gerektiği gibi, ona büyük saygı gösterirdik. Ama yine de çok eğlenirdik."

"Nasıl eğlenirdiniz peki?" diye sordu Lüplüp.

"Nasıl mı? Kim nasıl eğleniyormuş?" dedi Karagöz, gözlerini kocaman açarak.

"Kim olacak, sizle arkadaşlarınız," dedi Lüplüp. "Nasıl oyunlar oynardınız?"

Karagöz derin derin iç geçirdi.

"Şey... Örneğin tutsak kapmaca oynardık; son derece eğlencelidir, hiç de şiddet içeren bir oyun değildir."

"Peki nasıl oynanıyor bu tutsak kapmaca oyunu?" diye sordum.

"Gelin göstereyim," dedi Karagöz.

Cebinden bir tebeşir çıkardı. Bahçenin bir ucuna

bir uzun çizgi çekti, sonra karşı ucuna bir başka çizgi çekti.

"Şimdi," dedi Karagöz, "iki takıma ayrılacaksınız. Pıtırıcık, Lüplüp, Toraman, Gümüş, siz şu çizginin üzerine dizilin. Sırım, Dalgacı, Tıngır, Dırdır, siz de öbür çizgiye geçin."

Dediği gibi yaptık. Çok kıyak bir oyun olacağı beliydi.

Toraman dışında hepimiz yerlerimizi aldık. Toraman, ortada şaşkın şaşkın bakınıyordu.

"Evet, Toraman, seni bekliyoruz," dedi Karagöz. "Yerine geçsene."

"Gümüş'le aynı takımda olmak istemiyorum," dedi Toraman. "Dün hile yapıp iki bilyemi aldı."

"Şuna bilye oynamayı bilmiyorum desene sen!" diye bağırdı Gümüş.

"Burnuna bir yumruk indirmemi ister misin?" dedi Toraman.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Karagöz. "Şimdi, Toraman, siz Dalgacı'yla yer değiştirin. O da Gümüş'ün takımına geçsin."

"Hayır efendim!" diye bağırdı Tıngır. "Toraman bizim takıma geçecekse ben oynamıyorum. At olduğunda burnuma yumruğu indirdi, buna hiç hakkı yoktu."

"Şöyle yapalım," dedi Dırdır. "Ben Gümüş'ün yerine geçeyim, Toraman da Gümüş'ün eski takımına

Örneğin
futbola kaptırdık
Eğer dursak. Sen de
eğlencelidir.

geçsin. Gümüş artık takımında olmayacağına göre, sorun çıkmaz."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Dalgacı. "Böylece ikimiz takım oluruz."

"Ben de geliyorum," dedi Tıngır. "Dırdır hızlı koştuğu için oyunu biz kazanırız."

2 2 2

“Ama o zaman tek başıma kalacağım. Ben de sizinle geliyorum,” dedi Sırım.

Böylece hepimiz aynı çizgiye geçtik. Müthiş bir takım olmuştuk. Peki ama hangi takımla oynayacaktık? Karşı takım diye bir şey kalmamıştı ki.

“Bir dakika!” diye bağırdı Toraman. “Gümüş takımında kalmak istiyorsa bilyelerimi geri versin, yoksa...”

“Susun!” diye haykırdı Karagöz. Suratı kıpkırmızıydı. “Pıtırıcık, Lüplüp, Toraman, Gümüş, sizler şu çizgiye! Sırım, Dalgacı, Tıngır, Dırdır, sizler de doğrucaca öbür çizgiye! Tek söz edeni cuma günü derslerden sonra cezaya bırakırım! Anlaşıldı mı?”

Karagöz’ün sözünü dinledik, çünkü dedim ya, kendisi pek şakaya gelmez.

“Evet,” dedi Karagöz. “Şimdi size tutsak kapmacanın nasıl oynandığını göstereyim. Birinci takımın ilk oyuncusu, yani Lüplüp, ikinci takımın ilk oyuncusunu, yani Sırım’ı harekete geçirmek üzere öne çıkar. Sırım, Lüplüp’ü kovalayarak onu tutsak etmeye çalışır. Ama ilk takımın ikinci oyuncusu Toraman, ikinci takımın ilk oyuncusunu, yani Sırım’ı kovalamaya başlar. Oyun böyle devam eder. Anlaşıldı mı?”

“Ne anlaşılacakmış?” diye sordu Dalgacı.

Karagöz’ün suratı daha da kızardı. Sonra da oynamaya başlamamızı, böylece oyunu hemen anlayacağımızı söyledi.

“Lüplüp, hadi sen başlıyorsun!” dedi Karagöz.

"Reçelli ekmeğimi yiyorum ama," dedi Lüplüp.
Karagöz eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Lüplüp, son kez söylüyorum, başla! Çabuk! Yoksa sizi yaz tatili boyunca cezaya bırakırım!"

Bunun üzerine Lüplüp reçelli ekmeğini yiyerek öbür takıma doğru ilerledi.

"Sırım, Lüplüp'ü kovala!" diye bağırdı Karagöz.
"Kolundan yakalayıp onu tutsak etmeye çalış!"

Sırım, Lüplüp'ün yanına gelip kolundan yakaladı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Sırım.

"Ama Lüplüp, senin koşman gerekiyordu!" diye bağırdı Karagöz. "Tutsak düştün işte! Aman Tanrım, yahu ben ne biçim okula düşmüşüm böyle?"

"Bakar mısınız, bakar mısınız! Toraman bana vuruyor!" diye bağırdı Gümüş.

"Sen yalnızca hileci biri değil, aynı zamanda ispiyoncusun da!" diye bağırdı Toraman.

Karagöz koşarak ikisini ayırdı.

Dalgacı da onun yanındaydı.

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu Karagöz.

"Oyunu anladım işte. Pıtırıcık'ın karşısında duracağım, o da beni kovalayacak," dedi Dalgacı.

Sonracıma baaammmm! Dalgacı'nın sırtına bir top iniverdi.

"Kim attı o topu?"
diye haykırdı Karagöz.

"Ben attım," dedi Tıngır. "Dalgacı artık benim tutsağım oldu."

"Budala," dedi Dalgacı. "Yakartop oynamıyoruz burada! Tutsak kapmaca oynuyoruz. Ayrıca beni tutsak etmen gerekmiyor, aynı takımdayız!"

"Seninle aynı takımda olmak istemiyorum!" diye bağırdı Tıngır.

Dalgacı, Tıngır'a laf yetiştirmek için arkasını döndü. Ben de onu kolundan yakalamak, tutsak etmek için bu fırsatı kaçırmadım.

"Çok iyi!" dedi Sırım.

"Sen, at kafalı, sus bakalım!" diye bağırdı Dalgacı.

Onu yakalayıp götürmemi istemiyordu, pis hileci! Bu yüzden de suratıma tokadı yapıştııverdi.

"Tamamdır, reçelli ekmeğimi bitirdim. Oyuna başlayabiliriz," dedi Lüplüp.

Ama kimsenin ona kulak astığı yoktu. Hepimiz dövüşüyor, eğleniyorduk.

Sonracıma zil çaldı.

"Sıraya girin! Sesinizi duymayayım!" dedi Karagöz; gözlerinin akları bile kıpkırmızı olmuştu.

Çok tuhaf, bu teneffüs öbür teneffüslerden daha kısa sürdü sanki. Belki de çok eğlendiğimiz içindir.

Şu tutsak kapmaca

da çok kıyak oyunmuş canım! Ama o gözetmen olacak Karagöz oyunlarımıza ikide bir burnunu sokmasa çok daha iyi olacak.

Bonbon

Öğleden sonra, okuldan eve döndüğümde, annem şöyle dedi:

"Pıtırcık, karnını doyurduktan sonra anneye bir iyilik yapıp pudra şekeri almaya gideceksin."

Sonracıma bana para verdi.

Sevinçle bakkala koştum. Çünkü anneme hizmet etmeyi çok severim. Hem ayrıca bizim Şenbakkal çok kıyak adamdır. Beni her gördüğünde bir şeyler verir. En çok sevdiğim şey de kutunun dibinde kalmış kırık bisküvilerdir, çok lezzetli olurlar.

"Vay canına, Pıtırcık gelmiş!" dedi Şenbakkal. "Tam zamanında geldin ufaklık, sana harika bir şey vereceğim."

Şenbakkal, tezgâhın arkasında eğildi. Doğrulduğunda kucağında bir kedi vardı. Küçücük bir kedicik. Nasıl tatlı, anlatamam; uyuyordu.

"Bizim Biskot'un oğullarından biri," dedi Şenbak-

kal. "Biskot'un dört bebeği oldu. Hep-
sine ben bakamam. Kúçük hayvanları
ölüme terk edemeyeceğim için, onları
senin gibi şirin çocuklara veriyorum.
Öbür üçü burada kalacak, Bonbon'u sana
veriyorum. Ona süt verir, çok iyi bakarsın."

Biskot, Şenbakkal'ın kedisidir. Çok şişkodur;
hep vitrinde uyur. Ama kutuları asla devirmez. Okşa-
dığınızda da çok tatlıdır, hiç tırmalamaz, "gırrrr" diye
mırıldar.

Ben bu işe ne kadar sevindim, anlatamam size.
Bonbon'u kollarımın arasına aldım; sıcacıktı. Dük-
kândan koşarak çıktım. Sonra, aklıma geldi, döndüm,
annemin istediği pudra şekerini aldım.

Eve geldiğimde anneme seslendim:

"Anne! Annee! Bak, Şenbakkal ne verdi bana!"

Annem, kollarımın arasında Bonbon'u görünce
gözlerini kocaman açtı. Kaşlarını kaldırıp şöyle dedi:

"Ama bu bir kedi!"

"Evet," dedim. "Adı Bonbon. Biskot'un oğlu Bon-
bon. Süt içiyor, ona çeşitli numaralar öğreteceğim."

"Hayır Pıtırıcık," dedi annem. "Daha önce başıma
bir köpek, bir de kurbağa yavrusu getirdin. Hepsi ayrı
bir dram yarattı evde. Hayır dediysem, hayır! Bu hay-
vanı doğruca Şenbakkal'a geri götüreceksin."

"Anne, n'olur! Hadi be anne, n'olur!" diye sızlan-
dım.

Ama annem beni dinlemedi bile. Ben de ağladım. Bonbon olmadan bu evde kalamayacağımı, Bonbon'u Şenbakkal'a götüreceğim olursam, Şenbakkal'ın Bonbon'u öldüreceğini, benim de kendimi öldüreceğimi, evde hiçbir şey yapmaya hakkım olmadığını, arkadaşlarımda, evlerinde bana yasak edilen bir sürü şeyi yapabildiklerini söyledim.

"Öyle mi?" dedi annem. "O zaman bu işin çözümü çok basit, mademki arkadaşların evlerinde her şeyi yapabiliyorlar, kediyi onlardan birine götürürsün, olur biter. Burada kalamayacak çünkü. Kafamı şişirmeye devam edersen, sen de bu akşam yemek yiyemeden doğru yatağa gidersin. Anlaşıldı mı?"

Yapılacak bir şey olmadığını anlayınca Bonbon'u alıp çıktım. Kedicik kollarımın arasında uyuyordu.

Hangi arkadaşımdan ona bakmasını isteyebilirim diye düşündüm. Gümüş de Tıngır da çok uzakta oturuyorlar.

Dırdır'ın zaten bir köpeği var. Hem Bonbon'un da Dırdır'ın köpeğinden hoşlanacağını hiç sanmam.

Ben de doğruca Lüplüp'e gittim. Lüplüp sürekli bir şeyler yiyen şişko bir arkadaşımıdır.

Lüplüp kapıyı açtığında boynuna bir peçete bağlamıştı, ağzı da doluydu.

"Yemekteyim," dedi, ağzından her yana kırıntılar saçarak. "Ne istiyorsun?"

Ona Bonbon'u gösterdim. Kedicik esneyip duruyordu. Lüplüp'e kedinin adının Bonbon olduğunu, onu kendisine verdiğimi, hayvanın süt içtiğini, sık sık ziyaretine geleceğimi söyledim.

"Kedi mi? Hayır," dedi Lülülüp. "Evdekiler bir sürü tatsızlık çıkarır şimdi. Hem kedi dediğin mutfağa girer, gözetlemediğinde her şeyi yer. Sıcak çikolatam soğuyor, görüşürüz!"

Böyle deyip Lülülüp kapıyı yüzüme kapattı.

Biz de Bonbon'la Sırımlara gittik.

Kapıyı Sırım'ın annesi açtı.

"Sırım'la mı görüşmek istiyordun Pıtırıcık?" dedi, Bonbon'a bakarak. "Ödevlerini yapıyordu... Neyse, bekle de çağırayım."

Sırım'ın annesi gitti, sonra Sırım geldi.

"Ah! Ne kadar şirin bir kedi," dedi Sırım.

"Adı Bonbon," dedim. "Süt içiyor. Onu sana getirdim. Ama arada sırada onu görmeme izin vereceksin."

“Sırım!” diye bağırdı annesi içeriden.

“Bekle, geliyorum!” dedi Sırım.

İçeri girdi. Annesiyle konuştuğunu duydum. Geri döndüğünde dalga geçer gibi bir hali yoktu.

“Olmaz,” dedi.

Sonra da kapıyı kapattı.

Bense yine uyumaya başlayan şu Bonbon’dan biraz sıkılmaya başlamıştım.

Bu kez Toraman’ın evine gittim. Kapıyı Toraman açtı.

“Adı Bonbon,” dedim. “Küçücük bir kedcik. Süt içiyor, onu sana veriyorum, ama ziyaretine gelmeme izin vereceksin. Lüplüp’le Sırım anneleri yüzünden istemediler.”

“Hıh!” dedi Toraman. “Ben evimde canımın istediğini yaparım. İzin almama gerek yok. Kedi besleyeceksem, beslerim; o kadar.”

“Tamam o zaman. Al senin olsun,” dedim

"Tabii ki," dedi. "Ne yani, iyi valla!"

Bonbon'u Toraman'a verdim. Kedicik biraz daha esnedi. Ben de eve döndüm.

Eve geldiğimde çok üzgündüm. Bonbon'u çok sevmiştim çünkü. Hem çok da akıllı bir hayvana benziyordu.

"Dinle Pıtırıcık," dedi annem. "Surat asmana gerek yok, hayvancağız burada mutlu olamazdı ki. Bana bir iyilik yap, artık bu konuyu düşünme, doğru ödevlerinin başına geç; hadi bakalım. Yemekte nefis bir tatlı var. Ayrıca babana bu konuda tek söz etmeyeceksin, tamam mı? Aman ha! Şu günlerde çok yorgun baban. Eve döndüğünde başını ağrıtmak istemiyorum. Bir kez olsun, şöyle sakın, huzurlu bir akşam geçirelim."

Sofrada babam bana bakıp şöyle dedi:

"Eee, Pıtırıcık? Pek neşeli görünmüyorsun. Neler oluyor? Okulda sıkıntılarını mı var?"

Annem gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ben de babama bir şeyciğim olmadığını, şu son günlerde kendimi yorgun hissettiğimi söyledim.

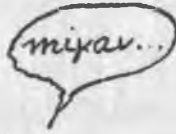
"Ben de öyle," dedi babam. "Mevsim değişikliğinden olmalı."

Sonra kapı çalındı. Kapı açmayı çok severim. Tam

kalkıp açacaktım ki, babam, "Bırak, ben açarım," dedi.

Babam geri döndüğünde iki elini arkasına saklamıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Dedi ki:

"Bilin bakalım: Arkadaşı Toraman, Pıtırıcık'a ne getirmiş?"

Aileler Sınıfta

Bugün öğleden sonra annelerimizle babalarımız okula gelecekti.

Sınıfta hepimiz çok heyecanlıydık.

Öğretmen bize müdürün ailelerimizle görüşeceğini, onlarla konuşacağını, sonra da hepsini sınıfa getireceğini söyledi.

“Uslu duracağınıza söz verirsiniz, ailelerinizin yanında utandırmamak için, sınıfa geldiklerinde size soru sormayacağım,” dedi öğretmen.

Biz de söz verdik. Çok sevinmiştik öğretmenimizin verdiği bu söze.

Çarpım dışında elbette. Sınıfın birincisi olduğu için, ailelerin yanında sözlüye kalkmaya bayılırdı herhalde.

Çarpım gerçekten de çok çalışkandır. Sürekli ders çalışır. Böyle olunca da her şeyi canavar gibi bilir. İneğin tekidir.

ARA TAVUKLAR
K TAVUKLAR
1447
YUMURTA?

7420
4120
362
412
12
AİLECE
MATEMATİĞE
ÇOK YATKIMIZ

Öğretmen, ailelerimizin ziyaretinin boş durmamız için bir neden oluşturmadığını söyledi ve tahtaya yazacağı problemi çözmemizi istedi.

Korkunç bir problemdi. Problemden bir sürü kara tavuğu, bir sürü de ak tavuğu olan bir çiftçi vardı. Ta-

vukların hepsinin bir dolu yumurtası oluyordu. Problemde her kara tavuğun kaç, her ak tavuğun kaç yumurta verdiği açıklanıyordu. Bir saat kırk yedi dakika sonra tüm tavukların kaç yumurta vereceği soruluyordu.

Öğretmen problemi yazmayı yeni bitirmişti ki, sınıfın kapısı açıldı. İçeriye Müdür'le birlikte annelerimizle babalarımız girdiler.

"Ayağa kalkın!" dedi öğretmen.

"Oturun!" dedi Müdür. "İşte çocuklarınızın sınıfı burası. Sanırım birçoğunuz öğretmenleriyle daha önce tanıştınız. Doğru mu?"

Öğretmen, ailelerin ellerini sıktı.

Ailelerin hepsinin suratında kocaman birer gülümseme vardı. El sallayarak, göz kırparak ya da kafalarını sallayarak bize merhaba demeye çalışıyorlardı.

Anne babaların hepsi gelmemişti, ama sınıf yine de çok kalabalıktı.

Sırım'ın babası yoktu. Babası polistir. Karakolda nöbette olduğu için gelememişti.

Gümüş'ün annesi de, babası da yoktu.

Ama Gümüş'ün çok zengin, çok meşgul biri olan babası, yerine şoförleri Bay Gerivites'i göndermişti.

Çarpım'ın babası da gelememişti, her zaman çalışkan biri olmalı, cumartesi öğleden sonraları bile.

Ama benim annemle babam gelmişlerdi; gülümseyerek bana bakıyorlardı. Annem pembe-beyazdı, çok güzel görünüyordu. Onunla bir kez daha gurur duydum.

“Öğretmen hanım, sanırım ailelere, çocuklarının durumu hakkında bir şeyler söyleyebilirsiniz. Onları duruma göre kutlayabilir ya da haklarında şikâyette bulunabilirsiniz,” dedi Müdür.

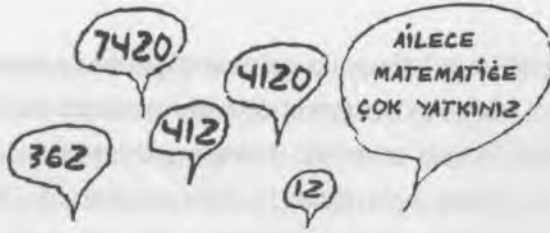
Dalgacı'nın annesiyle babası dışında herkes güldü.

Dalgacı sınıfın sonuncusudur çünkü, onların evinde okulla ilgili konular şakaya gelmez.

Öğretmenimiz ayaktaydı. Sesini ayarlamak için elini ağzına kapatarak hafifçe öksürdü. Sonra konuştu:

“Çocuklarınızın bu ay gerek çalışmalarında, gerekse davranışlarında büyük ilerleme gösterdiklerini belirtmek isterim. Bu da bize ancak sevinç verir. Hepsinden çok hoşnutum. Biraz geri kalanların da çok geçmeden arkadaşlarına yetişeceğinden hiç kuşum yok.”

Dalgacı'nın annesiyle babası Dalgacı'ya kocaman gözlerle baktılar. Ama biz hepimiz çok hoşnuttuk. Öğretmenimiz çok tatlı sözler söylemişti çünkü.

"Dersinize devam edebilirsiniz, öğretmen hanım. İnanıyorum ki ana babalar, çocuklarını sınıfta çalışırken görmek isteyeceklerdir."

"Çözmeleri için ufak bir problem verdim. Daha yeni tahtaya yazmıştım ki..."

"Ben de onu okuyordum," dedi Dalgacı'nın babası. "Ama bu problem pek kolay görünmüyor."

"362 yumurta ediyor," dedi Lüplüp'ün babası.

Tüm annelerle babalar dönüp Lüplüp'ün babasına baktılar.

Çok şişko bir amcadır Lüplüp'ün babası. Kat kat çenesi vardır.

Sonracıma Tıngır'ın babası, "Yanlışınızı bulmak istemezdim beyefendi, ama sanırım yanılıyorsunuz. İzin verirseniz..." dedi.

Cebinden bir not defteri çıkarıp dolmakalemiyle hesap yapmaya başladı.

"Evet, evet," diyordu Tıngır'ın babası. "Kara tavuklar her dört dakikada bir yumurtluyorlar. Dokuz kara tavuk olduğuna göre..."

"362 yumurta," dedi Lüplüp'ün babası.

"7420," dedi Tıngır'ın babası.

"Hayır! 412 yumurta," dedi Dırdır'ın babası.

"Bu sonuca nasıl vardınız?" diye sordu Toraman'ın babası.

"Aritmetikle," dedi Dırdır'ın babası.

"Ama nasıl olur?" dedi Dalgacı'nın annesi. "Çocuklara aritmetik mi öğretiyorlar? Bu yaşta? Şimdi neden başarılı olamadıklarını daha iyi anlıyorum."

"Hiç de değil," dedi Lüplüp'ün babası. "Çok basit, bebek işi bir aritmetik problemi bu. 362 yumurta ediyor işte."

"Basit bir aritmetik problemi olabilir beyefendi," dedi Dırdır'ın babası. "Ama yine de yanılmanızı engellemez."

"Yanılmak mı? Kim yanılıyormuş? Nerede yanlış yapmışım?" diye sordu Lüplüp'ün babası.

"Öğretmenim, öğretmenim," dedi Çarpım, parmak kaldırarak.

"Sus Çarpım. Daha sonra konuşursunuz."

Öğretmenin canı bayağı sıkılmış gibiydi.

"Ben de sizin gibi 412 yumurta diyorum beyefendi," dedi babam, Dırdır'ın babasına.

"Ah! Tabii," dedi Dırdır'ın babası. "İlk bakışta görülüyor zaten. Ama bir saniye. Hesapta yanlışlık yapmışım. 4120 yumurta ediyor. Virgülün yerini şaşırılmışım."

"Ah! Evet! Ben de," dedi babam. "4120 yumurta ediyor."

"Siz ne derseniz deyin, bu problem çok zor," dedi Dalgacı'nın annesi.

"Ama hayır," dedi Lüplüp'ün babası. "Bakın nasıl bulduğumu söyleyeyim."

"Öğretmenim! Öğretmenim!" diye bağırdı Çarpım. "Ben çöz..."

"Sus, Çarpım!" dedi öğretmen, gözlerini kocaman açarak.

Bu, hepimizi çok şaşırttı. Çünkü öğretmen, kuzusu Çarpım'a böyle gözlerini kocaman açarak bakmaz.

Sonracıma, öğretmen, annelerimizle babalarımıza artık dersin nasıl işlendiğini gördüklerini, sınavlarda hepimizin çok iyi notlar alacağından kuşku duymadığını söyledi.

Müdür de artık sınıftan ayrılma zamanının geldiğini söyledi.

Annelerimizle babalarımız öğretmenin elini sıkıp bize de kocaman gülümsediler.

Dalgacı'nın annesiyle babası ona son bir kez kocaman gözlerle bakıp çıktılar.

"Çok uslu durdunuz," dedi öğretmen. "Ödül olarak da problemi çözmeyeceksiniz."

Sonra karatahtayı sildi.

Derken zil çaldı, sınıftan çıktık. Hepimiz değil ama. Çünkü öğretmen, Çarpım'a, kalmasını, kendisiyle konuşacağını söyledi.

Biz de bahçede öğretmenimizin sözünü tutarak gerçekten de çok tatlı davrandığını, ailelerimizin yanında bizi utandırmadığını konuştuk.

Bölüm III
Bay Sinekurmaz Bizi Gözlüyor

Bay Sinekurmaz Bizi Gözlüyor

Çatapat

Gümüş'ü Dışlıyoruz

Babamın Kalesi

Sirke Gidiyoruz

Resim Dersinde

Dürbün

Ceza

Bay Sinekvurmaz Bizi Gözlüyor

Bu sabah, okulda teneffüs için bahçeye inmiş-
tik. Sıraya girerken gözetmenimiz Bay Karagöz gelip
şöyle dedi:

“Siz, hepiniz, gözlerimin içine bakın! Müdür Bey’in yanında çalışmam gerekiyor. Bu yüzden sizlerle genç gözetmenimiz Bay Sinekvurmaz ilgilenecek. Uslu duracak, Bay Sinekvurmaz’ın sözünden çıkmayacak, onu deli etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

Karagöz elini Bay Sinekvurmaz’ın omzuna koydu.

“İyi şanslar, küçüğüm!” dedi.

Sonra da Müdür’ün odasına gitti.

Bay Sinekvurmaz gözlerini kocaman açarak bize baktı. Ardından, zar zor işitilen bir sesle, “Sıraya girin,” dedi.

Bu Sinekvurmaz bizim yeni gözetmenimizdir. Çok yeni olduğu için kendisine matrak bir ad takabilmiş

değiliz. Karagöz'den çok daha genç biri. Hâlâ okulda öğrenciymiş gibi bir hali var. İlk kez teneffüste bizimle yalnız kalıyor.

"Ne oynayalım?" diye sordum arkadaşlara.

"Uçak düşürmece oynayalım mı?" diye sordu Toraman.

Bunun nasıl bir oyun olduğunu bilmediğimizden, Toraman bizlere açıkladı:

"Hepimiz birer uçak oluyoruz. Dostlar ve düşmanlar diye iki takıma ayrılıyor. Kollarımızı iki yana açarak koşuyoruz. 'Pırrrr' diye bağıyor, düşmanlara çelme takmaya çalışıyoruz: Yere yığılanlar düşen uçaklar oluyor, e tabii ki oyunu kaybediyorlar."

Bunun kıyak bir oyun olduğunu düşündük. Üstelik başımıza dert açabilecek bir oyuna da benzemiyordu.

"Şimdi, ben dostlar takımının baş pilotuyum," dedi Toraman. "Adım da Kaptan Hürkuş. Bir filmde görmüştüm. Cesur pilot Hürkuş tüm düşman uçaklarını 'Ratatatat!' yaparak düşürüyor, çok eğleniyordu. Bir ara kendi uçağı da alçakça düşürüldü. Bir şeycik olmadı ama. Onu hastaneye yatırdılar. Tıpkı benim gibi. Apandisitim için yatmıştım ya. Sonracıma Kaptan Hürkuş iyileşti. Düşman uçaklarını düşürmek için geri döndü. Sonunda da savaş kazanıldı işte. Çok kıyaktı canım."

"Ben Kaptan Kartalkondu olacağım, pilotların en

güçlüsü o bir kere," dedi Dırdır.

"Bense Göklerin Hâkimi Vecihi olacağım. Derste, sıra altında *Pilot* dergisini okurken rastlamıştım. Müt-hiş bir öyküsü vardı. Sürekli uçak kazası geçiriyor, ama harika bir pilot olduğu için hep kurtuluyordu. Üniforması da çok kıyaktı doğrusu."

"Ben Buffalo Bill olacağım," dedi Gümüş.

"Buffalo Bill havacı değil bir kere, o kovboy, ap-tal!" dedi Toraman.

"Ne yani, iyi valla. Bir kovboyun uçak kullanmaya hakkı yok mu canım?" diye yanıt verdi Gümüş. Sonra da bağırdı: "Hem sen az önce ne dedin? Bir daha söy-le bakalım!"

Toraman sordu:

"Ne mi dedim? Ne dedim ki?"

"Ne diyeceksin? Bana aptal dedin ya!"

"A, evet, öyle dedim. Sen bir aptalsın!" dedi Toraman.

Sonracıma dövüşmeye başladılar. Ama Bay Sinekurmaz koşarak yetişti. İkisine de gidip köşede tek ayak üstünde durmalarını söyledi. Toraman ile Gümüş de kollarını açtılar. "Pırrrr!" diye sesler çıkarak gidip tek ayak üstünde durdular.

Toraman bağıyordu:

"Seni geçtim, kovboy!"

Bay Sinekurmaz onlara baktı. Bir yandan da alnını kaşıyordu.

Ben de bizimkilere şöyle dedim:

"Baksanıza çocuklar. Biz de her teneffüste yaptığımız gibi dövüşelim. Hem zaten başka bir oyun oynayacak zamanımız kalmadı."

"Çok haklısın. Tamamdır. Dostlar ve Düşmanlar diye ayrılıp başlayalım," dedi Tıngır.

Ama her zamanki tantana koptu yine; hiç kimse düşmanlar takımında olmak istemiyordu.

“O zaman hepimiz dost olalım,” dedi Sırım.

“Dostlar arasında dövüş yapacak halimiz yok herhalde,” dedi Dalgacı.

“Neden olmasın?” dedi Dırdır. “Bir tarafta dostlar olur, bir tarafta da o kadar dost olmayanlar. Lüplüp, Pıtırıcık ve Dalgacı, daha az dost olanlar sizlersiniz. Sırım, Tıngır ve ben de dostlar takımı oluyoruz. Haydi başlayalım!”

Sonracıma Sırım, Tıngır ve Dırdır kollarını açtılar. “Pırrr!” sesleriyle koşturmaya koyuldular. Bir tek Dırdır koşmuyor, ıslık çalıyordu. Çok hızlı koştuğu için tepkili uçak olmuşmuş efendim. Yok daha neler!

Dalgacı, Lüplüp ve ben bu işten hoşlanmadık, ne yani, iyi valla! Dırdır hep kendi söylediği olsun istiyor. Biz de yerimizden kıınıldamadık.

Dırdır, Sırım ve Tıngır geri döndüler. Kollarını açmış, çevremizde “Pırrrr! Pırrrr!” yaparak dönüyorlardı.

“Neler oluyor? Oynayacak mısınız, oynamayacak mısınız?” dedi Dırdır.

“Biz de dostlar takımında olmak istiyoruz!” dedim.

"Hadi ama! Teneffüs bitti bitecek. Sizin yüzünüzden hiçbir şey oynayamayacağız!" dedi Sırım.

"Dost olmayanlar takımı siz olun. O zaman biz de oynarız!" dedi Dalgacı.

"Sen dalga mı geçiyorsun?" dedi Dırdır.

"Şimdi ben sana gösteririm nasıl dalga geçilir-miş!" diye bağırdı Dalgacı. Sonracıma Dırdır'ı kovalamaya başladı. Ama Dırdır çoktan kollarını açmış, ıslık çalarak kaçmaya başlamıştı.

Dalgacı da açmıştı kollarını. "Pırrrr!" ve "Ratatat!" diye bağırarak koşmaya başladı.

Ama şu Dırdır'ı da tepkili uçak olmuşken yakalamak zor iş doğrusu. Kendisinin çok uzun bacakları; kocaman, kirli mi kirli dizleri vardır.

Sonracıma Sırım ile Tıngır da uçak olup beni kovalamaya başladılar.

"Kartalkondu'dan kuleye! Kartalkondu'dan kuleye! Bir tanesinin işi bitti!" diye bağıırıyordu Sırım.

"Kartalkondu benim bir kere!" diye bağırdı Dırdır. ıslık çalarak önümüzden geçti.

Dalgacı hâlâ, "Ratatat!" diye bağırarak onu kovalıyor, bir türlü yakalayamıyordu.

Lüplüp'e gelince, o şişko da bir kenarda tek başına "Pırrr! Pırrr!" yaparak döneniyordu. Yalnızca tek kolunu açmıştı, çünkü reçelli ekmeğini yutmak için diğerine ihtiyacı vardı.

Toraman ile Gümüş kollarını açmış, birbirlerine çelme takmaya çalışıyorlardı.

Dalgacı, Dırdır'a bağıyordu:

"Düştün sen. Mitralyözle ateş açıyorum sana. 'Ratatat!' Dün akşamki filmde olduğu gibi, düşmek zorundasın!"

"Hayır efendim! İsabet ettiremedin!"

Ama Dırdır dönenip duruyordu, ateş açmak için delice koştururken de... Bam! Bay Sinekurmaz'a toslayıverdi.

Bay Sinekurmaz, "Biraz dikkatli olun. Siz, diğerleri, hepiniz yanıma gelin," diyebilirdi.

Biz de yeni gözetmenin çevresinde toplandık.

"Bir süredir sizi izliyorum. Ne halt ediyorsunuz, söyler misiniz?"

"Hangi halt, efendim?" diye sordum.

"İşte şu halt," dedi Bay Sinekurmaz.

Kollarını iki yana açıp ıslık çalarak koşturmaya koyuldu. Bir yanda da, "Pırrrr!" ya da "Ratatat!" diye bağıyordu. Sonracıma, tam da o sırada bahçeye inen Müdür ile Karagöz'ün önünde duruverdi. İkisi de genç gözetmene kocaman gözlerle bakıyordu.

Karagöz dedi ki:

"Size söylemiştim Müdür Bey. Kaygılanıyordum zaten. Bence henüz hazır değil."

Müdür, Sinekurmaz'ı bir kolundan yakalayıp şöyle dedi:

“Artık inişe geçebilirsiniz, küçüğüm. Gelin biraz konuşalım. Ürkmenize gerek yok.”

Bir sonraki teneffüste, gözetmenimiz yine Karagöz'dü. Bay Sinekurmaz revirde dinleniyordu. Ben-
ce çok yazık oldu. Çünkü hepimiz birer denizaltı ol-
muştuk. Her birimizin bir eli havadaydı, periskop için
yani. Karagöz de hepimizi cezalandırdı. Üstelik daha
birbirimize torpil yollamaya bile başlamamıştık.

Çatapat

Cuma günü çatapat yüzünden okulda cezaya kaldım.

Yalnız ben değilim cezaya kalan, bütün sınıf cezaya kaldık.

Sınıfta oturmuş uslu uslu öğretmeni dinliyorduk. O da bize Fransa'nın ortasından akan Seine Nehri'nin bir sürü menderes çizerek denize ulaştığını anlatıyordu. Karatahtaya astığı haritada Seine Nehri'ni göstermek için bize arkasını dönmüştü.

İşte tam o sırada biri, "Paaatt!" diye bir çatapat patlattı sınıfta.

Az sonra sınıfın kapısı açıldı. Bir de baktık ki Müdür Bey karşımızda.

"Neler oluyor?" dedi kaşlarını çatarak.

"Öğrencilerden biri çatapat patlattı," diye yanıtladı öğretmenimiz.

"Oh! Oh! Oh! Maşallah! Aferin size! Bunu kim yaptıysa hemen ortaya çıksın!"

Müthiş bir sessizlik oldu. Kimseden ses çıkmayınca, Müdür, "Yapan ortaya çıksın!" dedi yine. "Yoksa bütün sınıf cuma günü cezaya kalacak."

Kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye koyuldu.

Ama kimseden ses çıkmadı.

Sırım ayağa kalktı.

"Efendim," dedi Müdür'e.

"Söyle küçüğüm," dedi o da.

"Kimin yaptığını söylemek istiyorum efendim."

"Söyle çocuğüm."

"Gümüş yaptı efendim."

"Deli misin sen!" diye çıkıştı Gümüş.

Sırım bağırdı:

"Sen çatapatlarla soytarılık edeceksin diye bütün bir cuma günü cezaya kalacak değiliz herhalde!"

Sonracıma dövüşmeye başladılar.

Sınıfta müthiş bir gürültü koptu. Çünkü hepimiz bağırp çağırmaya başlamıştık.

Müdür Bey, "Sessiz olun! Sessiz olun!" diye bağıyor, öğretmen de masasını yumruklayıp duruyordu.

Müdür, "Mademki hiç kimse suçu üstüne almak istemiyor, cuma günü hepiniz cezalısınız!" deyip kapıyı çarptı, çıktı sınıftan.

Öğretmenin kuzusu Çarpım, ağlayıp sızlanarak

yerlerde yuvarlandı. Bunun haksızlık olduğunu, cezaya kalmayacağını, ailesine şikâyet edeceğini, okul değiştireceğini haykırıyordu.

Cuma günü öğleden sonra, okulda pek öyle soytarılık edecek durumda değildik.

İlk kez cezaya kalan Çarpım ise ağlıyor, hıçkırıklara boğuluyordu.

Karagöz okul bahçesinde bizi bekliyordu.

Karagöz gözetmenimizdir. Biz bütün öğrenciler ona "Karagöz" deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır. Şişkonun da tekidir. Göbeği nah şöyledir.

"Sıraya girin. Bir iki, bir iki!" dedi Karagöz.

Biz de sıraya girip kendisini izleyerek sınıfa yollandık. Sınıfta yerlerimize geçtiğimizde Karagöz şöyle dedi:

"Çocuklar, hepiniz gözlerimin içine bakın! Bugün bu saatte burada oluşumun nedeni sizlersiniz. Sizin yüzünüzden buradayım. Sizin cezanızı ben de çekiyorum. Bakın sizi uyarıyorum! En ufak bir yaramazlığa gelemem, anlaşıldı mı?"

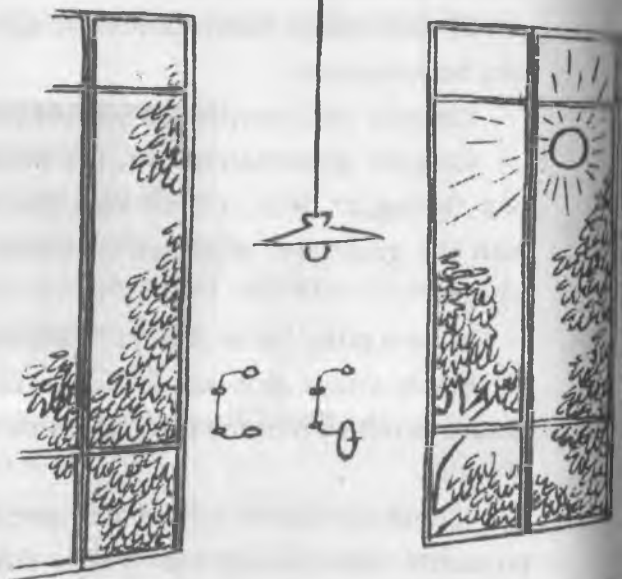
Hiç ses etmedik. İşin şakası olmadığını anlamıştık çünkü.

"Anlaşıldı mı, diyorum!" diyerek sesini yükseltti.

"Anlaşıldı!" diye bağırdık bir ağızdan.

Karagöz bunu her zaman yapar; "Gözlerimin içine bakın!" der. "Anlaşıldı mı?" diye de bağıırır sık sık.

Karagöz devam etti:

"Üç yüz kere şu tümceyi yazacaksınız: Sınıfta çaptapat patlatmak, sonra da suçu kabullenmemek kesinlikle hoş görülemez."

Sonra hepimiz ayağa kalktık. Müdür Bey sınıfa girmişti çünkü.

"Eveet! Acemi bombacılarımız ne âlemde bakalım?" dedi, ellerini arkasında kavuşturarak.

Karagöz yanıt verdi:

"Söylediğiniz gibi: Acemi bombacılara üç yüz satır yazı cezası verdim efendim."

"Çok güzel! Çok güzel! Üç yüz satırı tamamlamayan sınıftan çıkamaz. Bu da onlara ders olsun."

Müdür Bey, Karagöz'e göz kırptıktan sonra sınıftan çıktı.

Karagöz derin derin iç geçirerek pencereden dışarı bakıyordu.

Dışarıda güneş çok kıyaktı doğrusu, ıslıl ıslıl parlıyordu.

Çarpım yine ağlamaya başladı.

Karagöz bu işe öfkelenmişti. Bu maskaralığa son vermezse, Çarpım'a gününü göstereceğini söyledi.

Çarpım da ne mi yaptı? Kendini yere attı yine, kimsenin onu sevmediğini haykırıyordu. Sonracıma suratı mosmor kesildi. Çarpım bunu hep yapar.

Karagöz Çarpım'ı elinden tutup koşturarak sınıftan çıkıp gitti.

Tuhaftır ama, başımızda bir öğretmen olmadığı halde, nasıl olduysa hiç ses çıkarmadan yazılarımızı yazıyorduk.

Karagöz uzun süre dönmedi.

"Gidip neler olduğuna bakacağım," dedi Toraman. Sonra da Tıngır'la birlikte dışarı çıktılar.

Karagöz biraz sonra Çarpım'la geri döndü.

Çarpım biraz yatışmış gibiydi. Arada sırada burununu çekiyordu, o kadar. Hiç ses etmeden satırlarını yazmaya koyuldu.

Sonra Toraman ile Tıngır geri döndüler.

"Aa! Demek buradasınız! Her yerde sizi aradık," dedi Toraman, Karagöz'e.

Karagöz, kıpkırmızı kesildi.

"Bu maskaralıklardan bıktım usandım! Müdür Bey'in söylediklerini duydunuz. Haydi, şu satırları hemen yazıp bitirin bakalım. Yoksa geceyi burada geçireceğiz!" diye bağırdı.

"Akşam yemeğini kaçıracak mıyız yani?" dedi Lüplüp.

Lüplüp, tıknmayı çok seven tombik bir arkadaşımızdır.

"Benim annem akşam eve geç dönmeme izin vermez," dedim.

"Bu tümce biraz daha kısa olsaydı, daha erken bitirirdik," dedi Tıngır.

"Yazdığımız sözcükler de daha kısa olabilirdi.

'Hoş görülemez'in nasıl yazıldığını bilmiyorum," dedi Dalgacı.

"Ben iki 'ş' ile yazıyorum," dedi

Toraman.

Sırım da dalgasını geçti.

Hep birlikte tartışmaya başladık.

Karagöz, öğretmen masasına yumruklar atıyordu.

"Zaman yitireceğinize, elinizi çabuk tutup şu satırları tamamlayın!" diye haykırıyordu.

Karagöz pek sabırsız görünüyordu.

Sınıfta bir aşağı bir yukarı yürüyor, ara sıra pencerenin önünde durup iç geçiriyordu.

O sırada Dırdır, "Bir şey söyleyebilir miyim?" diyecek oldu.

Karagöz parladı:

"Susun! Tek söz duymak istemiyorum, tek bir söz bile!"

Artık sınıfta yalnızca kâğıt kalem sesleri, Karagöz'ün iç çekişleri, bir de Çarpım'ın hıçkırıkları iştiliyordu.

Üç yüz satırı ilk tamamlayan Çarpım oldu.

Karagöz çok hoşnut kalmıştı. Çarpım'ın başını okşayarak hepimizin bu küçük arkadaşımızı örnek almamız gerektiğini söyledi.

Biz de satırlarımızı tamamlayıp Karagöz'e teslim ettik.

Bir tek Dırdır bitirememişti. Tek sözcük yazmıyor, öylece oturuyordu.

“Sizi bekliyoruz, beyefendi! Niçin yazmıyorsunuz acaba?” diye çıkıştı Karagöz.

“Mürekkebim yok ki yazayım,” dedi Dırdır.

Karagöz’ün kara gözleri kocaman açıldı.

“Niçin daha önce söylemediniz?”

“Söyleyecektim ama siz susmamı söylediniz,” dedi Dırdır.

Karagöz bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Dırdır’a mürekkep vermemizi söyledi.

Dırdır da yazmaya koyuldu. Kendisi güzel yazı dersinde çok iyidir zaten.

“Kaç satır yazdınız?” diye sordu Karagöz.

Dırdır yanıt verdi: “Yirmi üç. Şimdi yirmi dördüncü satırdayım.”

Karagöz bir an duraksar gibi oldu. Sonracıma Dırdır’ın kâğıdını aldı. Masasına geçip kalemını çıkardı. Biz şaşkın gözlerle kendisine bakarken hızla yazmaya koyuldu.

Karagöz satırları tamamladığında çok hoşnut görünüyordu. Çarpım’a döndü.

“Çarpım, gidip Müdür Bey’e yazı cezasının bittiğini haber verin,” dedi.

Çarpım koşarak sınıftan çıktı.

Az sonra Müdür Bey önde, Çarpım arkada, sınıfa girdiler.

Karagöz, kâğıtları Müdür Bey'e teslim etti.

"Çok güzel! Umarım bu size iyi bir ders olmuştur. Şimdi evlerinize dönebilirsiniz," dedi Müdür Bey.

İşte tam o sırada "Paat!" diye bir çatapat patladı sınıfta.

Bir sonraki cumaya hepimiz yine cezalıydık.

Gümüş'ü Dışlıyoruz

Coğrafya dersinde öğretmen tahtaya kaldırdı beni.

Çekinerek kalkıp karatahtanın önünde dikildim.

Öğretmen, Güney Fransa'nın en büyük kentini sordu.

Yanıtı bilmiyordum. En önde oturan Gümüş fısıldadı:

"Paris."

Doğru yanıt bu değilmiş. Güney Fransa'nın en büyük kenti Marsilya imiş.

Öğretmen de bana sıfırı bastı.

Okul çıkışında Gümüş'ü kolundan yakaladım. Arkadaşlar da çevremizi sardı.

"Bana baksana sen!" dedim. "Niçin bana yanlış kopya verdin?"

"Eğlence olsun diye," demez mi!

İyice tepem atmıştı.

"Öğretmen sana sıfırı bastığında gerçekten de çok matrak bir halin vardı," dedi Gümüş.

"Kopya verirken dalga geçmek hiç hoş değil," dedi Lüplüp. "Neredeyse bir arkadaşın yemeğini aşır-mak kadar kötü."

"Evet, hiç kıyak bir davranış değil," dedi Tıngır.

"Beni rahat bırakın," dedi Gümüş. "Zaten hepimiz aptalsınız. Hem sonra benim babamın sizin hepimizin babalarından daha çok parası var. Sonracıma sizden hiç korkmuyorum, tamam mı?"

Böyle şeyler söyledi, sonra da yürüyüp gitti.

Biz bu durumdan hiç hoşnut kalmamıştık.

"Ona nasıl bir ceza vereceğiz?" diye sordum.

"Evet, artık iyice sinirlerimizi bozmaya başladı. İyi valla," dedi Dırdır.

"Doğru. Bir keresinde bilyelerimi ütmüştü," dedi Tıngır.

"Yarın teneffüste hep birlikte üstüne çullanalım. Burnuna bir güzel yumruk indirelim," dedi Toraman.

"Hayır, o zaman Karagöz cezalandırır bizi," dedim.

"Benim bir fikrim var. En iyisi onu dışlayalım," dedi Sırım.

İşte bu çok kıyak bir fikirdi. Dışlamanın ne demek olduğunu bilir misiniz, bilmem. Bir arkadaşınıza öfkelendiğinizi göstermek için onunla konuşmadığınız-

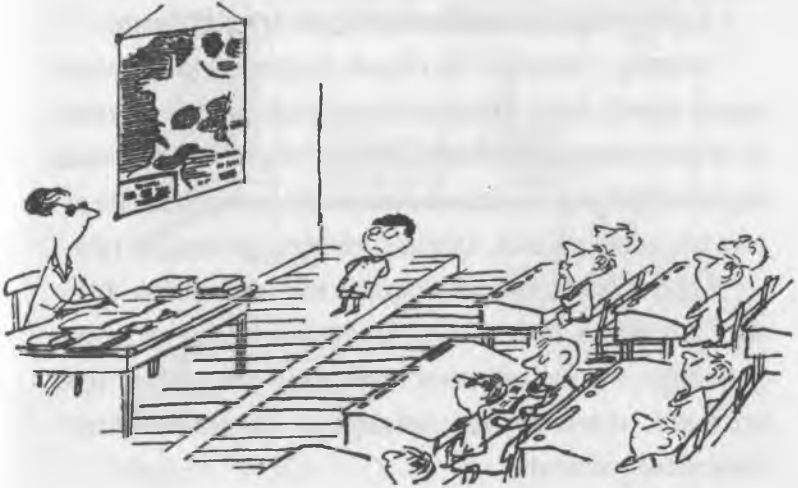
da, onu dışlamış olursunuz. Onun yüzüne bakmaz, onunla hiç konuşmaz, onunla hiç mi hiç oynamaz, sanki orada yokmuş gibi davranırsınız.

Gümüş'e de aynısını yapacağız. O da gününü görecek. Bakalım nasıl oluyormuş! Ne yani, yalan mı, iyi valla.

Herkes Gümüş'ü dışlamaya karar verdi.

Özellikle de Dalgacı. Kendisi sınıfın sonuncusu olduğundan, arkadaşlar yanlış kopya verecek olursa dersine çalışmak zorunda kalır çünkü.

Bu sabah okula geldiğimizde, Gümüş'le konuşmamak için sabırsızlanıyorduk. Arkadaşlarla hep birlikte Gümüş'ü beklemeye koyulduk. Bir de baktık ki geliyor. Elinde de bir paket var.

"Gümüş, haberin olsun, hepimiz seni dışlıyoruz," dedim.

"Hani onunla konuşmayacaktık?" dedi Dalgacı.

"Onunla konuşmadığımızı söylemek için konuşmam gerekiyor, budala!" dedim.

"Üstelik teneffüste bizimle oynayamayacaksın," dedi Sırım.

"Ay, çok derdimdi! Bu işe bayıldım doğrusu. Ben de bu kutudaki oyuncakla tek başıma oynarım," dedi Gümüş.

"Nedir o?" diye sordu Lüplüp.

"Lüplüp! Onunla konuşmuyoruz. Anlamadın mı hâlâ," dedim.

"Evet, onunla ilk konuşan burnuna yumruğu yer. Ona göre," dedi Toraman.

"Evet!" diye haykırdı Dalgacı.

Sınıfta dışlama başlamıştı. Çok kıyaktı canım.

Gümüş, Toraman'dan uçak biçimindeki kalemtıraşını istedi. Ama Toraman onun yüzüne bile bakmadı. Kalemtıraşını cebinden çıkarıp "Pırrr!" diye havada uçurduktan sonra sıranın üstüne iniş yaptırdı. Hepimiz bir güzel güldük. Gümüş gününü görmüştü işte.

Öğretmen Toraman'a ceza verdi, ama olsun. Kendisi, defterine tam yüz kere, "Dersi izlememizi engellediğin, arkadaşlarının dikkatini dağıttığın için aritmetik dersinde kalemtıraşınla oynamamalısın," tümcesini yazacak.

Sonracıma zil çaldı. Biz de bahçeye indik. Hepimiz koşturup bağırmaya başladık.

“Haydi! Haydi! Oyuna başlayalım!” diye haykırıyor, sonra da Gümüş’e bakıyorduk.

Gümüş, bir köşede tek başına dikilmişti. Öfkeden kuduruyordu doğrusu. Oh olsun ona!

Gümüş, kutusunu da yanında getirmişti. Sonracıma kutudan bir itfaiye arabası çıkardı, merdiveni de vardı üstelik.

Bizler koşturmayı sürdürüyorduk. Bağıriyor, matak geçiyorduk. Çünkü arası iyi olan arkadaşlar hep böyle eğlenirler.

Sonracıma Lüplüp, Gümüş’ün arabasına bakmaya gitti.

"Ne yaptığını sanıyorsun Lüplüp?" diye sordu Sırım.

"Hiiiç, Gümüş'ün arabasına bakıyorum," dedi Lüplüp.

"Gümüş'ün arabasına bakamazsın bir kere. Biz öyle birini tanımıyoruz!"

"Gümüş'e bakan mı var, budala! Ben onun arabasına bakıyorum. Hem onun arabasına bakmak için senden izin alacak da değilim herhalde, iyi valla!" dedi Lüplüp.

"Orada durmaya devam edersen, seni de dışlarız!" diye haykırdı Sırım.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Ne sanıyorsun, dedim?"

"Yok artık, iyi valla!" diyerek bağırdı Lüplüp.

Sırım bize döndü:

"Hey çocuklar! Lüplüp'ü de dışlıyoruz!"

Ben bu işten pek hoşlanmamıştım. Lüplüp iyi bir arkadaştır çünkü. Onunla konuşmamak hoş olmaz.

Lüplüp, ilk teneffüsten kalan tereyağlı ekmeklerini yerken Gümüş'ün arabasına bakıyordu.

Bir ara Dalgacı, Lüplüp'e yaklaşp sordu:

"Arabanın merdiveni inip kalkıyor mu?"

"Dalgacı'yı da dışlıyoruz!" diye bağırdı

Sırım.

"Sen kafayı mı üşüttün?" diye sordu Dalgacı.

“Evet,” dedi Sırım.

“Dalgacı ile ben Gümüş’ün arabasına bakmak istiyorsak, bakarız. Sen karışamazsın!”

“Aferin size, aferin!” dedi Sırım. “Bunlarla birlikte arabaya bakan herkesi dışlıyoruz çocuklar!”

Çocuklar dediği de Tıngır, Dırdır ve bendik.

Bizler Sırım’ın çok haklı olduğunu, öbürlerinin artık arkadaşımız olmadığını söyledik.

Sonra jandarmacılık, hırsız-polisçilik oynamaya koyulduk. Ama üç kişi oynayınca zevki çıkmıyor doğrusu. Hepi topu üç kişi kalmıştık.

Ama Dırdır da, Gümüş’ün arabasıyla nasıl oynadığını görmek için ötekilere katılınca iyice yalnız kaldık.

Arabanın en çarpıcı özelliği farlarının yanmasıydı. Tıpkı babamın arabasındaki gibi. Hem sonra tepesindeki kırmızı lambaya dokunduğunuzda, “Aaiiii, Aaiiii” diye sesler çıkıyordu.

“Pıtırıcık,” diye bağırdı Sırım. “Çabuk buraya gelip bizimle oyna, yoksa seni de dışlarız.”

“Vay be! Acayip hızlı gidiyormuş!” dedi Sırım, sonra eğilip Gümüş’ün dönenip duran arabasına bakmaya koyuldu.

Dışlanmayan bir tek Tıngır kalmıştı. Bahçede koşturarak, “Yakalayın beni çocuklar! Yakalayın bakalım!” diye bağıırıyordu.

Sonracıma tek başına jandarmacılık, hırsız-polisçilik oynamaktan bıkip yanımıza geldi.

Hepimiz Gümüş'ün arabasının çevresinde toplanmıştık.

Ben Gümüş'e biraz fazla sert çıktığımızı düşünüyordum doğrusu. Ne de olsa kendisi arkadaşımız olur.

"Gümüş, seni bağışlıyoruz. Artık dışlamıyoruz seni. Bizimle oynayabilirsin. Bu durumda ben karşıya geçiyorum, sen de arabayı bana yolluyorsun," dedim.

"Ben de yangın çıkmış gibi yaparım," dedi Lülüp.

"Ben de merdiveni yukarı kaldırırim," dedi Sırım.

"Hadi! Çabuk! Çabuk olun! Teneffüs bitmek üzere!" diye bağırdı Toraman.

Gelin görün ki Gümüş'ün arabasıyla oynayamadık.

Bu kadar haksızlık olur yani!

Gümüş hepimizi dışladı!

Babamın Kalesi

Pazar günü öğleden sonra, Dalgacı ile Lüplüp bize oynamaya geldiler.

Dalgacı, yanında kurşun askerlerini de getirmişti.

Lüplüp ise geçen dönem gözetmenin el koyduğu futbol topunu. Bir de reçelli ekmeklerini tabii. Lüplüp şişko bir arkadaşımızdır.

Hava çok güzel olduğu, hem dışarıda da bir dolu güneş olduğu için babam bahçede oynamamıza izin verdi. Bize çok yorgun olduğunu, dinlenmek istediğini, kendisini rahatsız etmememizi söyledi. Sonra cıma begonyaların önündeki hamağa uzanıp gazetesini açtı.

“Babacım, garajdaki eski karton kutuları alabilir miyim?” diye sordum.

“Ne yapacaksın onları?” dedi babam.

“Babacım, bir kale yapıp Dalgacı’nın askerlerini içine yerleştireceğiz,” dedim.

"Peki. Ama gürültü yapıp ortalığı birbirine katmayın," dedi babam.

Gidip kutuları buldum.

Babam gazetesini okurken biz de onları üst üste yerleştirdik.

"Hey, çocuklar, durun bakalım. Sizin şu kaleniz pek hoş olmamış sanki!" dedi babam.

"Olsun! Bu işimizi görür," dedim.

"Kapısıyla pencerelerini de yapabiliydiniz," dedi babam.

Sonracıma Lüplüp ağzında reçelli ekmek varken konuşarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Ne dedin sen?" diye sordu babam, uzandığı yerden.

Dalgacı açıkladı:

"'Kapıyla pencereleri nasıl yapacağız?' diye soruyor."

Lüplüp de başını salladı.

"Sen olmadığında, bu arkadaşın derdini nasıl anlatıyor, merak ediyorum doğrusu," diyerek dalga geçti babam. Sonra bana döndü: "Kapıyla pencereleri yapmak çok basit. Pıtırıcık, gidip annenden makas iste."

"Annem makasını vermez," dedim.

"Seni benim gönderdiğimi söyle, makası benim istediğimi söyle," dedi.

Eve girip annemi buldum. Beni babamın gönderdiğini söyleyip makasını istedim. O da bana makası-

nı verdi. Ama dikkatli olmamı, bir kaza çıkarmamamı söyledi.

Bahçeye döndüğümde, makası babama verirken, annemin dediklerini babama söyledim.

“Annen doğru söylemiş,” dedi. “Bırakın kapıları pencereleri ben yapayım.”

Babam hamaktan indi. Kutuların en büyüğünü alıp makasla bir kapı, sonra da pencereler açtı. Çok kıyaktı canım.

“İşte oldu. Böylesi daha iyi değil mi sizce?” dedi babam. “Şimdi, öbür kutuyla da kaleye kuleler yapacağız.”

Makasla bir başka kutuyu kesmeye koyuldu.

Bunu yaparken birden bir çığlık kopardı. Parmağını emdi, ama annemi çağırmamı istemedi. Mendilini parmağına sıkıca sarıp çalışmayı sürdürdü.

Babamın çok eğlenir gibi bir hali vardı.

“Pıtırıcık, çalışma masamın çekmecesindeki yapıştırıcıyı al gel,” dedi.

Gidip yapıştırıcıyı da getirdim.

Babam kartondan kestiği parçaları yuvarlayarak yapıştırdı. Gerçekten de kaleye benzemişlerdi.

“Harika oldu. Şimdi her köşeye bir kule yerleştireceğiz... Böylece... Lüplüp, reçelli ellerinle kulelere dokunma bakayım!” dedi babam.

Lüplüp bir şeyler söyledi, ama ne olduğunu anlamadım. Çünkü ağzı reçelli ekmekle doluydu.

Dalgacı da bu sözleri yinelemek istemedi.

Ama babam pek oralı değildi zaten. Kuleleri yerleştirmeye çalışıyordu. Hiç de kolay bir iş değildi doğrusu.

Babam sıcaklamış olmalıydı. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu.

"Şimdi ne yapacağız çocuklar, biliyor musunuz?"

"Ne yapacağız?" dedi Dalgacı.

"Kalenin mazgallarını da yapacağız," dedi babam. Ne bilgili bir adamdır benim babam.

"Mazgal mı dediniz?" dedi Dalgacı.

"Mazgal nedir bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Mazgal, saldıran düşmana karşı ateş etmek için kale duvarlarında açılan deliklerdir," dedi babam.

Sonracıma dilini ısırarak kartondan mazgallar kesmeye koyuldu. Kalemiz bir harika oluyordu canım!

"Pıtırcık, salondaki dolabın ikinci çekmecesinde kâğıtlar var. Onları getirir misin lütfen? Gitmişken boya kalemlerini de getir," dedi babam.

Bahçeye döndüğümde babam kalenin önünde yere oturmuş harıl harıl çalışıyor, Lüplüp ile Dalgacı ise hamakta oturmuş uzaktan onu izliyorlardı.

"Kuleler için sivri çatılar, elışı kâğıdıyla da kale burçları yapacağız. Sonra hepsini renkli kalemlerle boyayacağız," dedi babam.

"Babacım, ben boyamaya başlayayım mı?" diye sordum.

"Hayır Pıtırcık. Bırak ben yapayım. Doğru düzgün bir kalenin özenle yapılması gerekir. Yardımınız gerekirse ben size söylerim. Örneğin şimdi gidip bana küçük bir dal getirebilirsiniz. Bayrak direği olarak kullanırız."

Dal parçasını bulup babama verdik. O da kâğıtlardan bir dörtgen kesip dala yapıştırdı. Sonra bize bunun bir bayrak olduğunu açıklayıp kâğıdı boyadı. Gerçekten çok şeker bir bayrak olmuştu.

"Lüplüp, 'Kale hâlâ bitmedi mi?' diye soruyor," dedi Dalgacı.

Babam, önce yüzünü asar gibi yaptı, sonra hafifçe sırtarak şöyle yanıt verdi:

"Söyle o arkadaşına, kale daha bitmedi. İyi iş va-

kit alır. Size verilen görevleri sakın ha savsaklamaya kalkmayın. Benim kendi işimi bırakıp sizin yerinize nasıl çalıştığımı gördünüz. Beni iyi izlediyseniz, iyi yaptınız derim. Bir dahaki sefere kendiniz de bu kadar güzel bir kale yapabilirsiniz.”

O sırada annem kapıdan seslendi:

“Çay saati! Haydi sofraya!”

“Haydi yemeğe!” diye bağırdı reçelli ekmeğini bitirmiş olan Lüplüp.

Eve doğru koşmaya başladık.

Babam dikkatli olmamızı söyleyerek bağırdı arkamızdan. Dalgacı az kalsın bir kuleyi deviriyormuş, bu kadar da sakar olunmazmış ki.

Yemek odasına girdiğimizde, annem gidip babamı da çağırmanı söyledi. Bahçeye çıktığımda, babam, çok meşgul olduğunu, çay içemeyeceğini, işi bittikten sonra gelip bir şeyler atıştıracığını anneme söylememi istedi.

Annem bize çok güzel bir sofraya hazırlamıştı: Çikolatalı kek vardı, çörekler vardı, sonracıma çilek reçeli vardı. Lüplüp bu işten çok hoşnut kalmıştı. Kendisi çilek reçelini bütün reçellerden daha çok sever çünkü.

Biz içeride yiyip içerken, babam birçok kez eve girip çıktı. İp arıyor, iğne arıyor, yine yapıştırıcı arıyor, sonracıma siyah mürekkep arıyordu. Bir de mutfaktaki küçük bıçağı alıp çıktı, hem de en keskin olanını.

Sofradan kalktıktan sonra arkadaşlarımı odama çıkardım. Yeni alınan küçük arabalarımı göstermek istiyordum onlara.

Masayla yatak arasında tam da bir araba yarışı düzenlemiştik ki babam çıkageldi.

Gömleği kir içindeydi, yanağında kocaman bir mürekkep lekesi vardı, iki parmağı sargılıydı. Koluyla alnını siliyordu.

"Gelebilirsiniz çocuklar. Kaleniz hazır," dedi bize.

"Ne kalesi?" dedi Dalgacı.

"Ne kalesi olacak? Kale işte."

"Ah evet! Şu kale," dedi Lüplüp.

Kalkıp babamı izledik. O da bize kalenin bir harika olduğunu, bu kadar güzelini hiç görmediğimizi, bu kaleyle nefis oyunlar oynayacağımızı anlatıyordu. Yemek odasının önünden geçerken, babam anneme de gelmesini söyledi.

Kale gerçekten çok güzel bir kale olmuştu. Neredeyse gerçek bir kale gibiydi. Tıpkı oyuncakçı dükânlarının vitrininde gördükleriniz gibi. Bayrak vardı, bayrak direği vardı, şövalye filmlerinde gördüğümüz çekme köprülerden vardı.

Sonracıma babam, Dalgacı'nın kurşun askerlerini nöbet tutsunlar diye burçlara yerleştirdi.

Babam pek bir keyifliydi canım. Elini annemin omzuna atmış sırtıyor, çok eğleniyordu.

Onun neşelendiğini görünce annem de neşelendi.

Ben de onları böyle keyifli, neşeli gördüğüm için çok ama çok eğleniyordum.

"Eveet. Sanırım iyi iş çıkardım. Öyle değil mi, ufaklıklar? Şimdi hamağıma uzanıp dinleneceğim. Siz de kalenizle oynayın bakalım," dedi babam.

"Vay be, müthiş olmuş!" diye bağırdı Dalgacı. "Lüplüp! Topları tüfekleri getir de oyuna başlayalım!"

"Top mu?" diye sorarken uzandığı hamakta doğruldu babam.

Ben de, "Saldırın!" diye bağırdım.

"Top ateşi başlıyor!" dedi Lüplüp.

"Bam! Bam!" sesleriyle üç top attık, birkaç da tekme.

Kaleyi yerle bir edip savaşı kazandık.

Sirke Gidiyoruz

Harikaydı, bir harika!

Cuma günü öğleden sonra, bütün sınıf sirke gittik. Müdür Bey gelip de sirk sahibinin bizim okuldan bir sınıfı davet ettiğini, üstelik bizim sınıfı seçtiğini söyleyince acayip şaşırmiştık. Çünkü cuma günleri bizim sınıf olsa olsa cezaya davet edilir, sirke değil.

Ama anlamadığım bir şey oldu: Bu haberi alınca öğretmenimizin yüzü öyle bir asıldı ki, ağlayacak sandım.

O da davet edilmişti sirke.

Hem bizi de o götürecekti.

Cuma günü, bizi sirke götüren otobüste öğretmen hepimize çok güvendiğini, uslu duracağımızdan hiç kuşkusu olmadığını söyledi. Biz de soytarılık etmeyeceğimize söz verdik. Öğretmenimizi çok severiz çünkü.

Sirke girmeden önce, öğretmen hepimizi saydı.

Bir kişi eksikti, o da Lüplüp. Pamuk helva almaya gitmişti.

Lüplüp geri döndüğünde, ğretmen onu azarladı.

“Ne yani, iyi valla. Bymem için yemem gerekiyor. Hem bu pamuk helvalar da çok lezzetli. Siz de ister misiniz?” dedi Lüplüp.

Öğretmenimiz derin derin i geçirdi. Artık sirke girmemiz gerektiğini, geç bile kaldığımızı söyledi.

Ama Gümüş ile Dalgacı’yı beklememiz gerekti. Onlar da pamuk helva almaya gitmişlerdi. Geri döndüklerinde, ğretmenimiz olanlardan hiç de hoşnut değildi:

“Sirke girmeyi hiç mi hiç hak etmiyor-sunuz!” dedi.

“Bizi Lüplüp zendirdi ama. Yasak olduğunu bilmiyorduk,” diye açıkladı Dalgacı.

O sırada arpım, Toraman’ı ispiyonladı:

“ğretmenim, bu arkadaş gidip pamuk helva almak istiyor.”

“Sen kes bakalım sesini, pis kuzu! Burnuna bir yumruk ister misin?” diye çıkıştı Toraman.

Öğretmenin kuzusu çarpım ağlamaya koyuldu, avaz avaz bağırarak kimsenin onu sevmediğini, bunun büyük haksızlık olduğunu, ölmek istediğini söyledi.

Öğretmenimiz de Toraman’a, cuma günü cezaya kalacağını açıkladı.

“Ben pamuk helva almaya gitmedim bile, ama ceza alıyorum. Helva alıp yiyenlerse cezasız kalıyor. Hah! İşte bu harika!” dedi Toraman.

“Kıskançsın. Kıskançsın işte! Bizi kıskanıyorsun, çünkü biz pamuk helva yiyebildik!” diye haykırdı Dalgacı.

“Öğretmenim, gidip pamuk helva alabilir miyim?” diye sordu Tıngır.

“Bir daha pamuk helva sözünü duymak istemiyorum!” diye bağırdı öğretmenimiz.

“Ama onlar yiyorlar, bense sözünü bile edemiyorum. Bu büyük haksızlık, ne yani, iyi valla,” dedi Tıngır.

Lüplüp atıldı:

“Ne kadar şanssızsın. Pamuk helva acayip lezzetliymiş.”

“Kes sesini, pis şişko! Senin fikrini soran olmadı,” dedi Tıngır.

“Bu pamuk helvayı suratına yapıştırmamı ister misin?” dedi Lüplüp.

“Dene de gör!” diye yanıtladı Tıngır.

Lüplüp de pamuk helvasını onun suratına geçirdi. Tıngır’ın hiç hoşuna gitmedi bu.

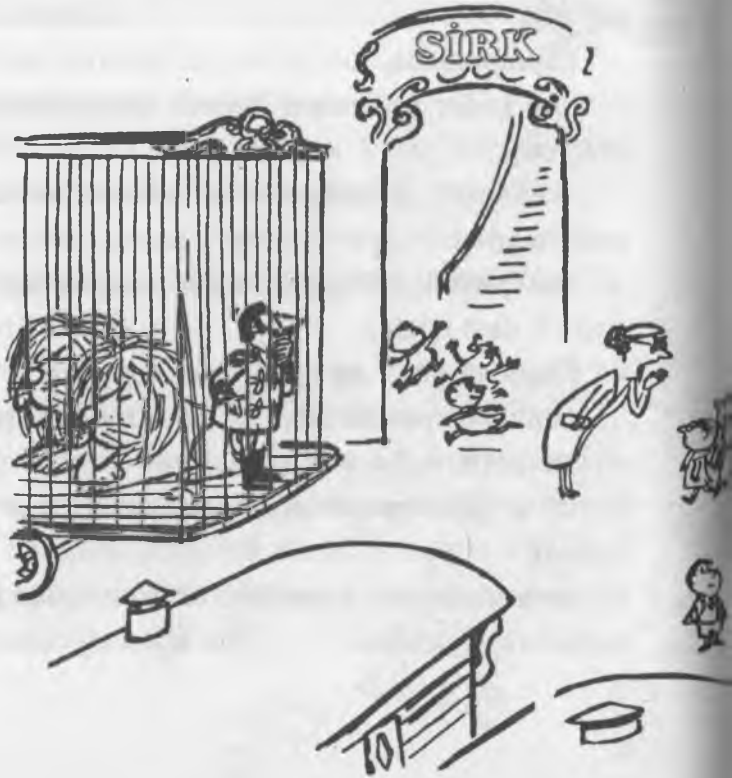
Onlar dövüşmeye, öğretmenimiz de bağırmaya başladı.

Sonracıma sirk görevlilerinden biri gelip öğretmenimize şöyle dedi:

“Hanımefendi, gösteriyi izlemek istiyorsanız hemen içeri girmeniz iyi olur. Sirk başlayalı on beş dakikayı geçti. Hem merak etmeyin, içeride de palyaçolar var.”

Sirkte bir sürü gürültü çıkaran müzisyen vardı. Pistte de anneannemin, yani annemin annesinin doğum gününde yemek yediğimiz restoranın şef garsonu gibi giyinmiş bir adam duruyordu. Sihirbazlık yapacağını söyledi bizlere. Sonracıma parmaklarının arasında bir sürü yanan sigara belirmeye başladı.

“Öfff! Biz de sanki inandık. Bu şehirbazlar gerçek

büyücü değiller. Kesinlikle numara yapıyorlar," dedi Sırım.

"Ona şehirbaz denmez, sihirbaz denir," diye atıldı Çarpım.

"Sana soran olmadı, budala!" diye yanıtladı Sırım. Çarpım, öğretmenimize dönerek, "Örtmenim, ne dediğini duydunuz mu?" diye sordu.

Öğretmen de Sırım'ı bir güzel azarladı:

"Sırım, uslu durmazsan seni dışarı çıkarırım. Ona göre!"

"Hepsini dışarı çıkarsanız daha iyi olmaz mı acaba? Şurada oturmuş sakın sakın gösteriyi izlemeye çalışıyorum," dedi, arkamızda oturan bir amca.

Öğretmenimiz arkasını dönüp onu şöyle yanıtladı:
"Bayım, bu şekilde konuşmanıza izin veremem.
Onlar daha çocuk."

Sonracıma Sırım, o amcaya dedi ki:

"Hem benim babam trafik polisi. Size bir sürü ceza yazmasını söyleyeceğim."

O sırada Çarpım haykırdı:

"Örtmenim, bakın! Sihirbaz bir gönüllü istedi.
Tıngır da kalkıp gitti."

Gerçekten de doğruydu. Tıngır pistteydi.

"Bravo, işte yürekli bir genç adam. Haydi onu hep birlikte alkışlayalım!" diyen sihirbazın yanında duruyordu Tıngır.

Öğretmen ayağa kalkıp bağırdı:

"Tıngır, buraya gelin, hemen!"

Ama sihirbaz, Çarpım'ın da dediği gibi, Tıngır'ı yok edeceğini söyledi.

Tıngır çoktan bir sandığın içine girmişti.

Sihirbaz kapağı kapadı. Sonracıma "Hooooop!" dedi. Kapağı yeniden açtığında Tıngır gerçekten de yok olmuştu.

Öğretmen, "Aman Tanrım!" diye bağıırıyordu.

Arkamızdaki amca, sihirbazın hepimizi o san-

dığa koysa ne kadar iyi bir şey yapmış olacağını söyledi.

"Bayım, siz çok kaba bir insansınız," dedi öğretmenimiz.

"Küçük bayan çok haklı," dedi başka bir amca. "Zavallılığın bu veletlerle nasıl sıkıntı çektiğini görmüyor musunuz?"

"Evet," diyerek ikinci amcaya hak verdi Lüplüp.

"Sizden ders alacak değilim," dedi birinci amca, öteki amcaya.

"Gidip kozunuzu dışarıda paylaştınız nasıl olur acaba?" diye sordu başka bir amca.

"Bana uymaz," dedi birinci amca.

İkinci amca da, ona, "Ödle!" diye bağırdı.

Sonracıma korkunç bir müzik sesi duyulunca Tıngır geri döndü.

Herkes Tıngır'ı alkışlıyordu, ama öğretmen onu cuma günü cezaya bırakacağını söyledi.

Sonracıma piste bir kafes getirdiler. İçine aslanlarla kaplanları soktular. Arkadan hayvan eğitmeni geldi. Müthiş numaraları vardı eğitmenin. Kafasını aslan kafesine sokuyor, insanlar bağıryor, "Vaaayyy!" diye çığlıklar atıyorlardı.

Sırım, sihirbazın gerçek bir büyücü olmadığını söyledi, çünkü Tıngır ilk başta yok olmuş ama geri gelmişti.

"Bu işte bir numara var," dedi Sırım.

“Sen de budalanın tekisin. Sana tokadı yapıştırıyım da gör gününü,” dedi Toraman.

“Sessiz olun bakayım!” diye bağırdı arkamızdaki amca.

“Yine mi başladınız?” diye sordu öteki amca.

“Sizden izin mi alacaktım?” dedi birinci amca.

O sırada Toraman, Sırım’ın burnuna yumruğu indirdi.

İnsanlar, “Şşşşt!” diye sesler çıkarıyordu.

Öğretmen de bizi sirkten çıkardı.

Çok yazık oldu. Palyaçolar piste çıkmak üzereydi çünkü.

Tam otobüse binerken, hayvan eğitmeni, öğretmenimize yaklaşip şöyle dedi:

“Gösteri sırasında sizi gözlemledim. Size hayranlık duyduğumu söylemeliyim. Sizin işinizi yapmak için benden de yürekli olmanız gerek.”

Resim Dersinde

Bu sabah okula hepimiz pek keyifli geldik. Çünkü ilk ders resimdi. Sınıfta resim dersi çok eğlenceli geçer. Ders işlemek ya da ödev yapmak zorunda kalmayız. Üstelik ders boyunca sınıfta birbirimizle konuşabiliriz; sanki teneffüsteymişiz gibi.

Belki de bu yüzden olsa gerek, pek resim dersi yapmayız. Öğretmen resim yerine haritalar yaptırır bize, bunun da resimle pek ilgisi yok doğrusu.

Sonracıma Avrupa haritasını çizmek çok zordur.

Özellikle de komşularımızın sınırları yüzünden.

Harita çizmeyi tek seven Çarpım'dır. Ama o sayılmaz. Çünkü kendisi sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur.

Ama geçen hafta çok uslu durduğumuz, soytarıklık etmediğimiz için (Dalgacı ile Tıngır dövüşmüşlerdi, ama olsun) öğretmenimiz şöyle dedi:

"Güzel! Yarın resim gereçlerinizi getirebilirsiniz."

Ertesi gün sınıfa girdiğimizde, öğretmen masasının üstünde bir elma gördük.

"Bu derste, masamda gördüğünüz bu elmayı çizip boyayacaksınız. Kendi aranızda konuşabilirsiniz, ama kargaşa istemem."

Sonracıma Çarpım parmak kaldırdı. Çarpım resim dersini sevmez. Bu derste ezberden öğrenilecek şeyler yoktur da o yüzden. Sınıfın birincisi olduğundan pek emin olamaz.

"Öğretmenim, elmayı uzaktan pek iyi göremiyorum," dedi Çarpım.

"O halde yaklaş Çarpım," dedi öğretmen.

Biz de elmayı yakından görmek için hep birlikte ayaklandık. Ama öğretmen, masasına cetvelle vurarak yerlerimize geçmemizi söyledi.

"Peki ama o zaman ben nasıl resim yapacağım?" dedi Çarpım.

"Elmayı göremiyorsan başka bir şey çiz Çarpım. Ama lütfen uslu dur!" diye yanıtladı öğretmen.

"İyi. Ben de harita çizerim. Hem dağlar da, nehirler de olur, nehirlerin kolları da olur."

Çarpım çok sevinçliydi.

Çarpım, Avrupa haritasını ezbere bilir. Deli bu Çarpım.

Gümüş çantasından müthiş bir boya takımı çıkardı. Gümüş'ün babası çok zengindir, her istediğini alır ona. Bir sürü fırçası vardı, su koymak için özel bir kabı bile vardı bu boya takımının.

Hepimiz kalkıp boya takımına bakmaya gittik.

Ben de babama bana böyle esaslı bir boya takımı almasını söyleyeceğim.

Resim Dersi:
Elma

O sırada öğretmenimiz yine cetvelle masasına vurmaya başladı. Yerlerimize geçmezsek, hepimizin Çarpım gibi dağlarla, nehirlerle dolu haritalar çizeceğimizi söyledi.

Biz de yerlerimize geçip oturduk.

Bir tek Gümüş ayaktaydı, boya takımının küçük kabına su doldurmak için izin almıştı.

Ona yardım etmek için dışarı çıkmak isteyen Dır-dır yazı cezası aldı.

Toraman parmak kaldırdı. Öğretmene elmayı çizmeyi bir türlü beceremediğini söyledi.

Toraman'ın yanında oturan Sırım da beceremiyordu.

"Bir dörtgen çizin. Elmayı bu dörtgenin içine daha rahat yerleştirirsiniz," dedi öğretmen.

Dalgacı'nın hiç mi hiç keyfi yoktu. Dalgacı sınıfın sonucusudur. Yanındakinden kopya çekmezse hiçbir derste başarılı olamaz.

Ama Tıngır'ın yanında oturduğu için, Tıngır da Dalgacı'ya bilyelerini yuttuğundan dolayı öfkeli olduğu için, onu deli etmek istiyor, elma yerine uçak çiziyordu.

Benim yanımda oturan Lüplüp ise dudaklarını yalayarak elmaya bakıyordu. Sürekli bir şeyler atıştıran tombik bir arkadaştır kendisi.

"Annem nefis elmalı turtalar yapar," dedi Lüplüp. "Her pazar elmalı turta ya-

par. Üstünde küçük pencereler olan şu turtalardan hani.”

“Küçük pencereler de neyin nesi?” diye sordum.

“Pencere işte. Ne yani, iyi valla. Bir gün bize gelersen görürsün. Hem dur bak, göstereyim,” diye yanıtladı Lüplüp.

Sonracıma turtanın resmini çizmeye koyuldu. Ama yarım bırakmak zorunda kaldı, teneffüs için ayıracağı reçelli ekmekleri yemeye koyuldu.

Bu Lüplüp var ya, beni çok güldürür. Gördüğü her şey onun iştahını kabartır.

Ama bu elma benim aklıma televizyonda gördüğüm bir filmi getiriyor: “Guillaume Tell” diye birini oynayan genç bir oyuncu var. Her filmin başında oğlunun kafasına bir elma yerleştiriyor. Sonracıma “Çat!” bir ok fırlatıp elmaya saplayıveriyor, tam oğlunun tepesine. Her hafta yapıyor bunu, şimdiye dek hiç isabetsiz bir atışı olmadı. Çok kıyak adam şu “Guillaume Tell”. Ama bu filmde öyle çok kale falan yok. Oysa başka bir film var ki orada hep kaleleri gösteriyorlar, kaleye saldıran bir sürü adam var, sonracıma onların tepesine bir şeyler boşaltan adamlar var. Ben de kale resmi çizmekten çok hoşlanırım doğrusu.

“Gümüş nerelere kayboldu?” diye sordu öğretmen.

“İsterseniz gidip onu arayabilirim,” dedi Dırdır.

Öğretmenimiz de ona dayanılmaz olduğunu söyleyerek yine yazma cezası verdi.

Sonracıma Gümüş geldi. Elinde su kabıyla sırlıslık olmuştı.

“Eeee, Gümüş, şu su kabını doldurmak için epey zaman harcadın,” dedi öğretmenimiz.

“Benim suçum değil, örtmenim. Kap yüzünden. Merdivenleri her çıkışımda içindeki su dökülüyordu. Ben de her seferinde geri dönüp doldurmak zorunda kaldım,” dedi Gümüş.

“Peki, peki. Şimdi yerine geçip çalışmaya başla,” dedi öğretmen.

Gümüş gidip Dırdır’ın yanına oturdu. Fırçalarıyla suyu ve boyaı karıştırmaya koyuldu.

“Boyaıını ödünç verir misin?” diye sordu Dırdır.

“Çok istiyorsan, git babana söyle, sana da alsın. Benim babam eşyaıını ödünç vermemden hiç mi hiç hoşlanmaz,” dedi Gümüş.

Gümüş haklıydı. Babalar bu konuda çok can sıkıcı olabiliyorlar.

“Senin o aptal boyaıın yüzünden iki kez ceza aldım. Hem zaten sen de aptalın tekisin,” dedi Dırdır.

Gümüş de elindeki fırçayı Dırdır’ın bembeyaz sayfasına sürerek kocaman iki kırmızı leke bıraktı.

Dırdır ayağa kalktı, müthiş öfkelenmişti. Sırayı sarsmaya koyuldu.

Kırmızı suyla dolu kap Gümüş’ün kâğıdına devrildi. Gümüş’ün gömleğine bile sıçramıştı kırmızı sular.

Gümüş sinirden kıpkırmızı kesildi. Her yere vurmaya, tekmeler atmaya başladı.

Öğretmen bağıyordu.

Hepimiz ayaklanmıştık.

Dalgacı bunu fırsat bilip bir sürü uçak çizen Tıngır'la dövüşmeye başladı.

Sonracıma da Müdür Bey sınıfa girdi.

"Aferin size!" dedi. "Hepinize aferin! Sesiniz odama kadar geliyor. Neler oluyor burada?"

"Ee... Resim dersindeydik," dedi öğretmen.

Bizim öğretmenimiz çok tatlıdır. Müdür Bey ne zaman sınıfa gelse bizim için çok kaygılanır. Hep bizi korur.

"Öyle mi? Bakalım neler yapmışlar?" dedi Müdür Bey.

Sıralar arasında dolaşmaya başladı. Benim kaleme, Lüplüp'ün turtasına, Çarpım'ın haritasına, Tıngır'ın uçaklarına, Dalgacı'nın bembeyaz resim kâğıdına, Dırdır'la Gümüş'ün kıpkırmızı kâğıtlarına, Sırım ile Toraman'ın gemilerine baktı.

"Peki bu küçük sanatçılarımızın ne çizmesi gerekiyordu?" diye sordu.

"Bir elma," diye yanıt verdi öğretmenimiz.

Müdür de hepimizi cuma gününe cezaya bıraktı.

Dürbün

Bu sabah okula geldiğinde Tıngır'ın elinde bir dürbün vardı.

"Dün anneme tavan arasını düzenlemesi için yardım ediyordum. Bu dürbünü bir sandığın içinde buldum," dedi Tıngır. "Annem, bu dürbünü babamın tiyatroda, maçlarda kullanmak için satın aldığını, ama hemen sonra bir televizyon alınca hiç mi hiç kullanmadığını söyledi."

"Annen bu dürbünü okula getirmene izin verdi mi peki?" diye sordum.

Ailelerin, okula bir şeyler getirmemizden hoşlanmadıklarını çok iyi bilirim.

"Söylemedim ki. Nasıl olsa öğlende dürbünü eve geri götüreceğim. Annem de hiçbir şey anlamayacak. Başım da derde girmeyecek," dedi Tıngır.

"Peki tiyatroda, maçta bu dürbünle ne yapıyor?" diye sordu Dalgacı.

Kendisi hiçbir şey bilmeyen iyi bir arkadaşımızdır; sınıfın da sondan birincisidir.

“Ne kadar aptalsın,” dedi Tıngır. Sonra da açıkladı: “Dürbün uzakta olan şeyleri yakından görmemizi sağlar.”

“Evet,” dedi Dırdır. “Bir keresinde bir film izlemiştim. Uzakta duran savaş gemileri vardı. Kumandan onlara dürbünle bakıyor, onları dürbünle burnunun dibinde görünce, ‘Bum! Bumm!’ diye top ateşleriyle batırıyordu. Hem sonracıma düşman gemilerinden birinin kaptanı da kendi arkadaşığıydı. Uzun zaman birbirlerini görmemişler. İşte bu kaptan, gemisi batırılınca dürbünü olan komutan tarafından kurtarılıyordu. Ama

arkadaşı yine de onun elini sıkmak istememişti. Çünkü gemisini batırması hiç hoşuna gitmemişti. Ancak savaşın sonunda yeniden arkadaş olabileceklerini söylüyordu. Ama daha önce arkadaş oldular.”

“Tiyatroda da, maçta da aynı işe yarıyor,” dedi Tıngır.

“Ha! Öyle mi? Anladım,” dedi Dalgacı.

Ama Dalgacı’yı tanırım. Hiçbir şey anlamadığı besbelliydi.

“Dürbününü ödünç versene!” diye bağırmaya başladık.

“Veririm, ama dikkatli olun da Karagöz görmesin,” dedi Tıngır. “Yoksa dürbüne el koyar, evdekilerle başım derde girer.”

Karagöz, bizim gözetmenimizdir. Biz bütün öğrenciler ona “Karagöz” deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır. Tıpkı annelerimizle babalarımız gibi, o da okula bir şeyler getirmemizden hiç mi hiç hoşlanmaz. Şişkonun da tekidir.

Tıngır bize dürbünle nasıl bakılacağını gösterdi. Küçük bir tekeri çeviriyorsunuz, ilk başta ortalığı bulanık görüyorsunuz, ama sonra müthiş bir şey oluyor: Okul bahçesinin en uzak köşesini çok yakındaymış gibi görebiliyorsunuz.

Toraman, dürbünle bakarken yürümeye çalışarak hepimizi çok güldürdü.

Hepimiz dürbünle dört bir yana bakındık.

Bu iş çok zormuş doğrusu. Çünkü çok uzakta duranlara çarpacağınızı sanıyorsunuz.

“Karagöz’e dikkat edin,” dedi Tıngır; çok kaygılıydı.

“Yok, yok. Merak etme,” dedi dürbünü gözlerine dayamış olan Gümüş. “Onu görüyorum. Bu yana bakmıyor.”

“İşte bu harika! Tıngır’ın dürbünüyle Karagöz’ü o bizi görmeden gözetleyebiliriz. Böylece teneffüslerde çok rahat ederiz!” dedi Sırım.

Hepimiz bunun müthiş bir fikir olduğunu düşündük. Üstelik Tıngır’ın dürbünü düşmanlarla savaşırken de çetemizin çok işine yarayacaktı. Ne yaptıklarını çok çok uzaktan görebilecektik.

“Tıpkı savaş gemilerinde olduğu gibi, değil mi?” dedi Dalgacı.

“Çok doğru,” dedi Tıngır. “Hem sonra çeteden bir arkadaş bize çok uzaktan işaretler verebilir. Biz de

neler olup bittiğini öğrenmiş oluruz. Haydi gelin, bir deneme yapalım.”

Bu çok kıyak bir fikirdi doğrusu.

Dalgacı'ya, bahçenin ta öbür ucuna gitmesini söyledik. O işaretler verecek, biz de onu iyi görüp görmediğimize bakacaktık.

“Ne işareti?” diye sordu Dalgacı.

“Ne bileyim. Ne olursa,” diye yanıt verdi Tıngır. “El sallarsın, ağzını burnunu oynatırsın.”

Ama Dalgacı gitmek istemiyor, dürbünle çevreye bakmak istediğini söylüyordu.

Toraman, gitmeyecek olursa burnuna yumruğu yiyeceğini söyledi ona. Çetenin bir üyesiye, düşmanlara karşı çalışmama gibi bir hakkı olmadığını, bahçenin öbür ucuna gitmezse Dalgacı'nın bir alçak ve bir casus olacağını söyledi.

Dalgacı da gitti tabii.

Bahçenin öbür ucuna vardığında, bize dönüp bir sürü hareket yapmaya koyuldu.

Tıngır dürbünle çok eğlenerek onu izliyordu.

Sonracıma ben baktım; gerçekten de ağzını yüzünü buruştururken, dil çıkarırken Dalgacı'ya bakmak çok matraktı. Elimi uzatsam onu yakalayabilecektim sanki.

Sonracıma bir anda Dalgacı'nın yanında Karagöz belirdi.

Dürbünü hemen Tıngır'a geri verdim.

Neyse ki bahçenin öbür ucundaki Karagöz bize bakmıyordu. Dalgacı'yla konuştuğundan sonra kafasını iki yana sallaya sallaya uzaklaşmıştı.

Dalgacı koşarak yanımıza geldi.

"Bana deli olup olmadığını, neden kendi kendime ağzımı yüzümü oynatıp durduğumu sordu," dedi.

"Sen de niçin öyle yaptığını anlattın mı?" diye sordu Toraman.

"Hayır efendim! Ben ne alçak ne de casusum, tamam mı?" dedi Dalgacı.

Çöreğini tıkkındığı için Tıngır'ın dürbünüyle bakamamış olan Lüplüp ellerini üstüne sildi. Sonracıma Dalgacı'ya dönüp bahçenin öbür ucuna giderek işaretler vermesini söyledi.

Ama Dalgacı, "Olmaz," dedi; artık bıkip usandığını, artık dürbünle bakma sırasının kendisine geldiğini, bahçenin öbür ucuna gitmezsek hepimizin birer alçak, birer casus olacağımızı söyledi.

Dalgacı haklıydı.

Biz de dürbünü kendisine verip bahçenin öbür ucuna gittik. Dalgacı'ya bir sürü işaret çaktık.

Sonracıma Karagöz'ün koca sesini işittik:

"Artık yetmedi mi? Tam da buradan aranıza birini abuk sabuk hareketler yaparken yakaladım. Şimdi de siz mi başladınız! Gözlerimin içine iyice bakın! Ne işler çevirdiğinizi bilmiyorum. Ama sizi uyarıyorum: Gözüm üzerinizde, veletler!"

Dalgacı'nın yanına döndük.

Kendisi müthiş bir numara keşfettiğini söylüyordu: Dürbünü yanlışlıkla ters tarafından tutmuş. Büyük camlardan bakıldığında yakındaki her şey çok uzakta, çok küçücük görünüyormuş.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Sırım.

"Hayır, doğru söylüyor," diye yanıt verdi Tıngır. "Bana dürbünü ver Dalgacı... Çok güzel... Şimdi hepiniz çok çok uzakta, hem de küçücük görünüyorsunuz... Arkanızda duran Karagöz kadar uzakta ve küçücüksünüz..."

Dönüp bakınca hemen arkamızdaki Karagöz'ü gördük.

Umarız Karagöz okul çıkışında Tıngır'a dürbünü geri verir.

Çünkü Tıngır iyi bir arkadaşımızdır, evinde başına iş açılın istemeyiz.

Hem sonracıma bir sonraki teneffüste Karagöz bizi dürbünle uzaktan gözetleyip durdu.

Neredeyse hepimizi cezalandırdı.

Ceza

“Sen ne dedin bakayım?” dedi annem.

Çok öfkelenmiştim. Anneme, ne söylediysem onu söyledim.

O da dedi ki:

“Madem öyle, bugün sana dondurma yok!”

İşte bu hiç hoş değildi. Her gün saat dört buçukta evin önünden küçük arabasıyla, zillerini çala çala bir dondurmacı geçer. Annem de gidip dondurma almam için birkaç kuruş verir bana. Çikolatalısı vardır, vanilyalı, çileklisi, fıstıklısı... Ben hepsini severim, ama çoğunlukla çileklikle fıstıklıyı yeğlerim. Kırmızı-yeşil renkleriyle külahta çok şeker dururlar.

Dondurmacı, dondurmayı bir küçük çanakta da, bir külahta da verebiliyor. Ben külahta dondurmayı çok seviyorum; bu konuda Lüplüp'e katılıyorum. Lüplüp'e göre dondurma için külahtan iyisi yoktur,

çanaklar hiçbir işe yaramazlar. Dondurma bitince atırlılar. Oysa dondurmayla birlikte külahını da yiyebiliyor insan. Külahın da tadı bir başkadır canım.

Ama çanakla dondurma aldığınızda size yanında çok minnacık bir de kaşık veriyorlar.

Annem, "Dondurma yok," deyince ağlamaya, dondurma alamayacaksam kendimi öldüreceğimi haykırmaya başladım.

"Burada neler oluyor? Birisini mi boğazlıyorlar?" diyerek geldi babam.

"Evet, bir şeyler oluyor. Oğlun hiç söz dinlemiyor, üstelik annesine çok kötü davranıyor. Ben de ona ceza verdim. Bugün dondurma yok," dedi annem.

Babam da dedi ki:

"Çok iyi etmişsin. Pıtırıcık, kes sesini! Gerçekten de birkaç gündür dayanılmaz bir çocuk olup çıktın.

Ağlamakla bir şeyi çözemezsin. Bu da sana iyi bir ders olur."

Ben de evden çıktım, gidip bahçede oturdum. Onların o pis dondurmalarını hiç sevmediğimi, dondurmanın umurumda bile olmadığını, evi terk edeceğimi, sonracıma araziler satın alarak çok zengin olacağımı (Gümüş, babasının arazi alarak bir dolu para kazandığını söylemişti de), sonracıma bir

gün uçağıma binip elimde koca bir külah dondurmayla eve döneceğimi düşündüm. Ne yani, iyi valla!

Babam gazetesiyile bahçeye geldi. Bana şöyle bir bakıp hamağa uzandı.

Arada sırada gazetesini indirip yine bana bakıyordu. Sonracıma dedi ki:

"Bugün de hava ne kadar sıcak."

Ben yanıt vermedim.

Babam içini çekip gazetesine döndü. Sonracıma yine bana bakıp dedi ki:

"Güneşin altında oturma Pıtırıcık. Gölgeye geç. Başına güneş geçer."

Yerden bir taş alıp ağaca fırlattım. İsabet ettiremedim ama. Bir taş daha aldım, fırlattım, onu da isabet ettiremedim.

"Demek öyle. Demek surat asmaya devam ediyorsun. Bunun beni hiç rahatsız etmediğini söyleyeyim. Üstelik hiçbir işe yaramayacak, evlat. Taş atmaya da kes artık!"

Elimdeki taşları yere savurdum. Küçük bir sopa alıp karıncalara yüklerini taşımaları için yardım etmeye koyuldum.

"Şu ünlü dondurmacı saat kaçta geçiyor bakalım?" diye sordu babam.

"Dört buçukta," dedim.

Babam saatine baktı, iç ge-
çirdi. Gazetesine döndü, sonra-
cıma bana dönüp dedi ki:

“Niçin böyle kötü çocuk-
lar gibi davranıyorsun, Pıtırıcık?
Sonra başına neler geldiğini gö-
rüyorsun. Annenle sana ceza
vermekten hoşlandığımızı mı sa-
nıyorsun?”

Ben yine ağlamaya, bunun haksızlık
olduğunu, bilerek yapmadığımı haykırma-
ya koyuldum.

Babam hamaktan kalkıp yanıma gel-
di. Eğilip benim artık kocaman bir adam ol-
duğumu, koca adamlara ağlamanın hiç ya-

kışmadığını söyledi. Mendiliyle
gözlerimi sildi, başımı okşayarak de-
di ki:

“Dinle Pıtırıcık. Gidip annenle ko-
nuşacağım. Sonra sen de gidip an-
nenden özür dilersin. Bir daha asla
böyle şeyler yapmayacağını söylersin.
Anlaşıldı mı?”

“Tamam, söz!” dedim.

Sonracıma babam eve girdi.

Benim bu babacım çok tatlı olabiliyor canım.

Ben de yarın dondurmacıdan vanilyalı, fıstıklı dondurma almaya karar verdim. Yeşille beyaz, külaha çok şeker duruyor çünkü.

Yarın yiyeceğim dondurmayı düşünürken evden gelen bağışmaları işittim.

Babam bahçeye döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı.

Hamağa uzanıp gazetesini aldı. Sonracıma gazetesini buruşturup yere fırlattı. Bana bakıp bağırmaya başladı:

"Sen de beni rahat bırak. şu dondurma hikâyesi yetti artık! Madem o kadar istiyorsun, uslu dursaydın. O kadar!"

Ağlamaya koyuldum.

Komşumuz Bay Sivrikulak çitlerin üstünden başını uzattı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Of! Yine mi sen?" dedi babam.

"Aa, öyle mi?" dedi Bay Sivrikulak. "Kusura bakma ama bütün bu ulumalardan sonra ne yapmamı bekliyordun? Yanımdaki evde birini boğazlıyorlarsa polise haber vermeden önce neler olup bittiğini öğrenmem gerekir sanıyorum."

"Ay ne kadar komik!" dedi babam.

"Bana dondurma almıyorlar!" diye haykırdım.

"Evdeki mali durum bu kadar kötüledi demek," dedi Bay Sivrikulak.

"Pıtırıcık cezalı. Son kez söylüyorum. Sen kendi işine bak, Sivrikulak," dedi babam.

Bay Sivrikulak susmadı:

"Bu zavallı küçüğe biraz sert davranmıyor musun?" diye sordu babama.

"Onu eşim cezalandırdı!" dedi babam da.

"Eşin cezalandırdı demek..."

Bunu derken gülmeye başladı Bay Sivrikulak.

Babamın belli ki sabrı taşıyordu:

"Son kez söylüyorum, Sivrikulak, inine dön. Yoksa elimden bir kaza çıkacak. Bak seni uyarıyorum. Bu işin şakası yok!"

"Ay, çok korktum!" dedi Bay Sivrikulak.

Sonracıma annem elinde pazar file-
siyle evden çıktı.

"Akşam yemeği için alışverişe çıkıyorum," dedi.

"Baksana, biraz..." diyecek oldu babam, ama an-
nem hemen bağırmaya koyuldu:

"Hayır, hayır, hayır! Bu iş çok ciddi. Şimdi su koy-
verirsek dersini almayacak! Canının istedi-
ğini söylemeye, her istediğini yapmaya
hakkı olmadığını anlaması gerekiyor ar-
tık! Ağaç yaşken eğilir! Daha sonra biri-
lerinin gelip de oğluma terbiye vereme-
diğimi söylemelerini istemiyorum! Hayır,
hayır, hayır!"

"Bence dersini almıştır. Belki de..." dedi Bay Siv-
rikulak.

Annem bir anda ona döndü. O kadar çok korktum
ki, annemi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Size bunu hatırlatmak istemezdim. Ama bu olay
sizi hiç ilgilendirmiyor Bay Sivrikulak. Araya girmez-
seniz sevinirim!" diye bağırды annem.

"Ben yalnızca..." diye kekeledi Bay Sivrikulak.

Sonracıma annem, babama dönüp dedi ki:

"Dostun böyle ağzına geleni söyleyip
dururken sen de orada ses etmeden otur
bakalım."

"O benim dostum falan değil," dedi babam.

"Ben kimsenin dostu değilim!" diye haykırdı Bay Sivrikulak. "Ne haliniz varsa görün! Bitmiştir artık! Bitmiştir!"

Annem yürüyüp gitti.

Sonracıma dondurma arabasının zillerini duydum. Hemen ağlamaya koyuldum.

Babam, bu maskaralığı sürdüreceğ olursam şaplağı indireceğini söyledi. Eve girip kapıyı arkasından sertçe çekti.

Akşam yemeğinde hiç kimse konuşmuyordu, herkes herkesle küşümüştü.

Sonracıma annem, bana bakıp sordu:

"Evet Pıtırıcık, uslu bir çocuk olacağına, bir daha anneni üzmeyeceğine söz veriyor musun?"

Bir anda ağlamaya başladım. Artık çok uslu bir çocuk olacağıma, annemi hiç mi hiç üzmeyeceğime söz verdim.

Evet, doğru, annemi çok severim çünkü.

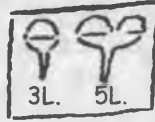
Annem de kalkıp mutfağa gitti, sonracıma gülererek geri döndü. Bilin bakalım ne getirdi? Koca bir tabak dolusu çilekli dondurma!

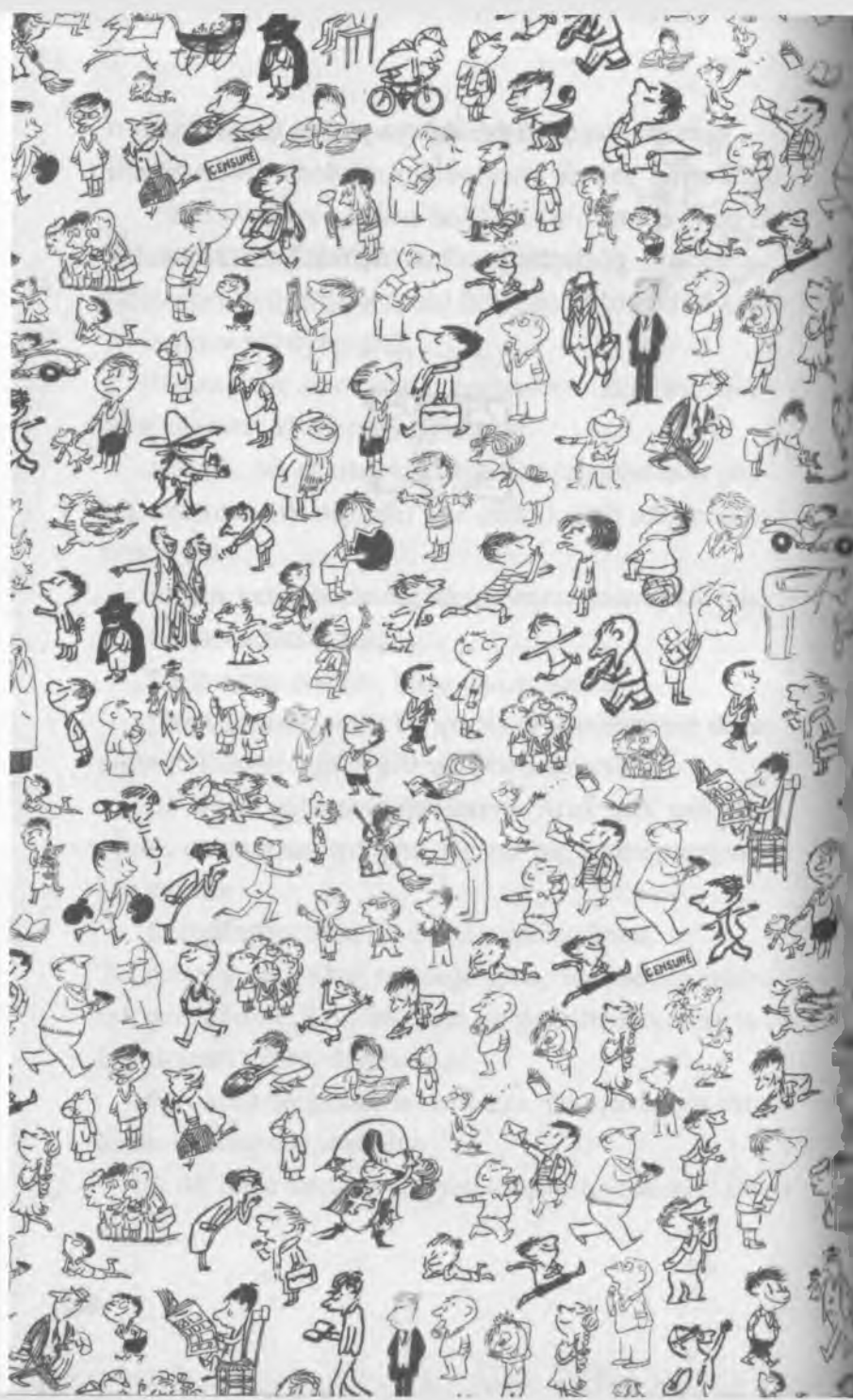
Ben koşarak anneme sarıldım. Dünyanın en tatlı annesi olduğunu söyledim.

O da bana sarılıp, "Benim küçük tavşanım," dedi.

Bir sürü, bir sürü dondurma yedim. Çünkü babam dondurma yemek istemediğini söyledi. Onun payını da ben yedim.

Babam, gözlerini kocaman açmış, bir anneme, bir bana bakıyordu.

Bölüm IV
Tonton Amca

Tonton Amca
Lunaparkta
Ev Ödevi

Tek Başıma Banyo Yapıyorum

Aile Yemeği

Elmalı Turta

Bakıcı Abla

Anneme Armağanlar Alıyorum

Tonton Amca

Tonton Amcam akşam yemeğine geldi.

Amcamı pek sık görmeyiz biz. Sürekli yolculuk eder çünkü. Çok çok uzaklara gider.

Ben arkadaşlara Tonton Amca'nın bir kâşif olduğunu söylerim. Ama bu pek doğru değildir. Aslında amcam bir yerler keşfetmek için değil, bir şeyler satmak için yolculuğa çıkar. Bir sürü de para kazanır.

Tonton Amca'nın bize gelmesinden çok hoşlanırım. Kendisi çok matraktır. Hep şaka yapar. Üstelik de kocaman kahkahalarla güler. Bazen fıkralar da anlatır. Ama ben hiçbirini dinleyemedim. Çünkü o fıkra anlatmaya başlayınca beni hemen odama gönderirler.

Tonton Amca'ya kapıyı babam açtı. Birbirlerini yanaklarından öptüler.

Babamı bir adamı öperken görmek çok garipti doğrusu. Ama aslında Tonton Amca herhangi bir adam sayılmaz: Kendisi babamın kardeşi olur.

Sonracıma Tonton Amca annemi öptü. Kardeşinin, yani babamın hayatta yaptığı en iyi şeyin annemle evlenmek olduğunu söyledi.

Annem kıkırdayarak güldü.

"Ah Tonton! Sen hiç değişmeyeceksin," dedi.

Sonracıma Tonton Amca beni kollarına aldı. "Hoppacık! Hoppacık!" diyerek havaya atıp tuttu. Çok büyüdüğümü, en sevdiği yeğenin ben olduğumu söyledi. Sonra bize armağanlar verdi: Babama on iki tane kravat, anneme altı çift çorap, bana da üç kazak.

Tonton Amca hep çok kıyak armağanlar getirir zaten!

Salona geçtik.

Tonton Amca, babama bir puro çıkarıp uzattı.

"Yok yok! Hayır efendim! Senin o patlayan purolarını çok iyi bilirim ben," dedi babam.

"Yok canım! Ben bir tane içeyim de gör bak patlıyor mu?"

Çakmağını çıkarıp purosunu yaktı.

"Gördün mü? Haydi, al bir tane. Bunlar Hollanda'dan geliyor," dedi Tonton Amca.

"Yemekten önce puro mu içeceksiniz yani?" dedi annem.

Bamm!!! Babamın purosunu patlayıverdi.

Herkes, özellikle de Tonton Amca çok güldü.

Babam da çok eğlendi.

Babam Tonton Amca'ya şarap ikram etti. Ama amcam şarabı içer içmez ağzını yüzünü buruşturdu. Ağzında ne varsa haliya püskürttü.

Babam o kadar çok güldü ki şömineye yaslanmak zorunda kaldı.

Tonton Amca'ya şarap değil sirke verdiğini söyledi. Şaka olsun diye yani.

Amcam da çok güldü. Babama şakacıktan bir tokat attı. Babam da onun saçlarını eliyle darmadağın etti. Tonton Amca bize geldiğinde gerçekten de çok eğleniyoruz canım!

Annem yemek hazırlıkları için mutfağa geçti.

Babam da Tonton Amca'ya mavi koltuğa oturmamasını söyledi.

"Yemezler!" dedi Tonton Amca.

Sonra da gidip üstünde sigara yanığı olan yeşil koltuğa oturdu.

Bu koltuk yüzünden annemle babam hep tartışır- lar zaten.

Amcam oturur oturmaz bir çığlık atarak ayağa fırladı. Babam mindere bir raptiye koymuş çünkü.

Ben o kadar çok güldüm ki karnıma ağrılar girdi.

"Artık şaka yok! Tamam mı? Hadi gel el sıkışalım," dedi Tonton Amca.

"Tamamdır," dedi babam. Gülmekten gözleri yaşarmıştı.

Sonracıma Tonton Amcam babama elini uzattı. Babam da onun elini sıktı. Ama bağırmaya başladı. Çünkü amcamın elinde "Bzzzzt!" yapan bir alet vardı, gerçekten müthişti.

Bir keresinde Gümüş, aynısından okula getirmişti. Az kalsın okuldan kovuluyordu; çünkü Çarpım onu şikâyet etmişti.

"Sofraya!" dedi annem.

Tonton Amca babamın sırtına şaplağı indirdi.

Sofraya geçtik.

Amcam, babamın ceketinin arkasına "İndirimli Mal" yazan bir kâğıt yapıştırmıştı. Ona söylememem için bana işaretler ediyordu.

Oturmadan önce Tonton Amca iskemlesini iyice inceledi. Sonra oturdu.

Annem çorbayı getirdi.

Babam kadehlere şarap doldurdu.

Bana da bir-iki damla verdiler, ama üstüne su eklediler. Tadı çok kıyaktı doğrusu, rengi de pespembe.

Amcam, babam içmeden şarabını yudumlamayacağına söyledi.

Babam ona boşuna kaygılandığını söyleyerek şarabını içti.

Tonton Amcam da içkisini yudumladı. Ama onun kadehi özel olarak hazırlanmıştı. Üstünde minnacık delikler vardı. Amcamın kravatıyla gömleği şarap lekesi içinde kaldı.

“Aman Tanrım! Kravatın ne hale geldi Tonton! Artık ikiniz de abarttınız ama!” diye çıkıştı annem.

“Sorun değil, hiç sorun değil, sevgili yengeciğim,” dedi Tonton Amca. “Beni kıskanıyor da ondan böyle şeyler yapıyor. Her zaman için ailenin parlak çocuğu bendim çünkü.”

Sonracıma Tonton Amca, tuzluğu babamın çorbasına boşalttı.

Bense babamla amcam ne vakit maskaralık etseler kahkahalara boğuluyordum. Çorbamı bir türlü bitiremiyordum.

Rosto için beni beklemek zorunda kaldılar.

Tonton Amcam, etini kesmeye başlayacaktı ki tabağı oynayıp durmaya başladı. Neden biliyor musunuz? Neden olacak, babam kıyak bir alet satın almıştı çünkü: Masa örtüsünün altından bir boru uzanıyor,

armut gibi lastikten bir şeye bastırıyorsunuz, minik bir balon şişip tabağı yerinden oynatmaya başlıyor.

Hepimiz çok eğlendik.

Annem soğutmadan yemeğimizi bitirmemizi söyledi.

Sonracıma Tonton Amca, babamın çatalını yere düşürdü.

Babam eğilip çatalını alırken de rostosuna karabiberi boşalttı.

Çok kıyaktı!

Babamla Tonton Amca bunca numarayı nasıl akıl ediyorlar bilmem!

Ama en çok Tonton Amcam salata yerken güldük. Tam bir domatese uzanmıştı ki, domates, "pıt!" diye fırlayıverdi tabaktan. Gerçek bir domates değildi çünkü.

Sonracıma çikolatalı pasta yedik. Enfesti.

Tonton Amcam babamın kulağına eğilmiş bir şeyler anlatırken, ben bir dilim daha aldım.

Sonra salona geçtik.

Annem kahve getirdi.

Tonton Amca'nın kahvesine koyduğu şekerden dumanlar yükselmeye başladı.

Çok matraktı doğrusu!

Annem başka bir fincan getirmek zorunda kaldı.

Tonton Amca babamı kravatından tutup çekince

onun da kahvesi döküldü. Babam üstünü temizlemek için çıktı.

Annem, Tonton Amca'yla vedalaşmamı, artık odama gidip uyumam gerektiğini söyledi.

"Yaa! Birazcık daha oturayım annecim! N'olursun annecim!" dedim.

"Zaten benim de kalkma vaktim geldi. Gidip uyu-
yacağım," dedi Tonton Amca.

"Nasıl yani? Hemen gidiyor musun?" dedi babam.

Ellerini kurulayarak salona giriyordu.

"Evet," dedi Tonton Amca. "Bütün gün araba kullandım. Çok yorgunum. Ama sizin gibi bir aileyle bir akşam geçirmek gerçekten çok hoşuma gitti. Biliyorsunuz, ben dere tepe düz giden müzmin bir bekâрім."

Sonracıma Tonton Amca bana sarılıp öptü. Anne-
mi öptü. Ona hiç bu kadar lezzetli bir yemek yeme-
diğini, kardeşinin, yani benim babamın hak etmediği
kadar şanslı olduğunu söyledi.

Birden elini ceketinin cebine sokunca bağırarak, "Az kalsın unutuyordum. Bak, sana bir de kitap getirmiştim," dedi.

Uzattığı kitabı sevinerek aldım elinden. Ayaküstü şöyle bir karıştırdım. Hazine avcılarıyla ilgili bir kitaptı. İlginç olmalıydı.

Amcama teşekkür ettim.

Babam yine kahkahalar atarak onu arabasına kadar geçirdi.

Sonracıma müthiş bir gürültü işitildi. Çünkü babam, Tonton Amca'nın arabasının arkasına bir konserve kutusu bağlamıştı.

Babam eve girdiğinde hâlâ gülüyordum. Ama o artık gülmüyordu. Salona gelince beni azarladı.

Tonton Amca'nın yanında bir şey söylemek istemediğini, ama izin almadan iki dilim pasta yememem gerektiğini, bebekler gibi davranmayacak kadar büyüdüğümü söyledi.

Lunaparkta

Toraman, Gümüş, Lüplüp, ben, bahçede saklam-baç oynuyorduk. Pek eğlenemiyorduk; çünkü bahçemizde yalnızca bir ağaç olduğundan, arkasına saklananları hemen buluyorduk. Özellikle de Lüplüp'ü. Kendisi ağaçtan daha geniştir çünkü. Zaten öyle olmasaydı bile Lüplüp'ü hemen bulurduk. Her dakika tıklar, biz de onun ağız şapırtısından, bir şeyler çiğnediğini hemen duyarız.

"Ne yapsak? Ne yapsak?" diye düşünüyorduk.

Babam bize topırağı bellememizi söylerken Sırım koşarak geldi. Sırım, babası trafik polisi olan bir arkadaşımızdır.

"Hemen şuracıkta, meydanda bir lunapark kurulmuş," dedi Sırım.

Biz de hemen oraya gitmeye karar verdik. Ama babam lunapark lafını bile duymak istemiyordu.

“Sizi lunaparka götüremem. Gidip çalışmam gerekiyor,” dedi. “Sizler de tek başınıza gidemeyecek kadar küçüksünüz.”

Ama biz ısrar ettik.

“Bir kez olsun bize bir kıyak yapın,” dedi Lüplüp.

“Hem biz o kadar da küçük değiliz. Karşıma kim çıksa burnuna yumruğu indiririm,” dedi Toraman.

“Ben babamdan bir şey istediğimde hemen yapar,” dedi Gümüş.

“Çok uslu duracağız,” dedim.

Ama babam başıyla “Hayır!” demeye devam ediyordu.

Sonracıma Sırım dedi ki:

“Gitmemize izin verirseniz, babama anlatırım. Babam da sizin bütün trafik cezalarınızı kaldırır.”

Babam, Sırım’a baktı. Bir süre düşündü. Sonracıma dedi ki:

“Tamam. Sizi sevindirmek için, özellikle de bu iyiliğimi babana söylemen için Sırım, lunaparka gitmenize izin veriyorum. Ama sakın maskaralık etmeyin. Bir saat içinde dönmüş olun. Tamam mı?”

Hepimiz çok sevinmiştik. Ben babama sarılıp öptüm.

Para konusuna gelince. Durumumuz fena değildi doğrusu. Kumbaramdan, büyüdüğümde sahici uçak almak için biriktirdiğim paraları aldım.

Gümüş'ün bir dolu parası vardı zaten: Babası çok zengindir, ona hep çok para verir.

Lunapark çok kalabalıktı.

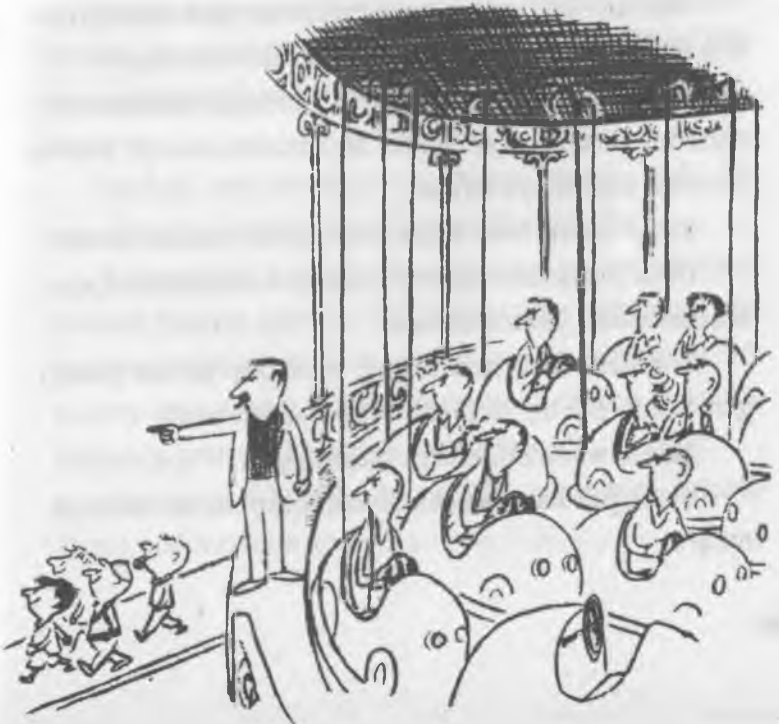
Biz ilk önce çarpışan arabalara bindik.

Arabalarda çok eğlendik. Bağırıyor, kahkahalar atıyorduk. Sırım, babasının verdiği mavi düdüğünü çalıp haykırıyordu:

"İlerleyin! Yolu kapamayın! Siz, yeşil arabadakiler! Sağa geçin!"

Çarpışan arabaların sahibi bize tuhaf tuhaf bakıyordu. Bizi gözetler gibi bir hali vardı.

Lüplüp cebinden bir parça kek çıkarıp yemeye koyuldu. Halinden çok hoşnuttu. Ama tam o sırada To-

raman ile Gümüş'ün arabası bizimkine çarpıverdi. Sarsıntı yüzünden Lüplüp'ün ekmeği elinden düştü.

"Bekle beni, geliyorum," dedi Lüplüp. Arabadan atlayıp ekmeğini aramaya koyuldu.

"Hey siz, yaya geçidine gidin lütfen!" diye bağırdı Sırım.

Çarpışan arabaların sahibi elektriği kesti. Bütün arabalar durmuştu.

"Deli misin sen?" diye bağırdı adam, Lüplüp'e.

Lüplüp ekmeğini bulup yemeye başlamıştı bile.

"İlerleyin! İlerleyin!" diye bağıırıyordu Sırım.

Ama adam bu durumdan hiç de hoşnut değildi. Çıkardığımız kargaşadan, dikkatsiz hareketlerimizden bıkip usandığını, gitmemizi istediğini söyledi.

Ben de ona beş tur binecek kadar para ödediğimizi hatırlattım. Oysa ancak dört tur dönebilmiştik.

Toraman, adamın burnuna yumruğu indirmek istiyordu. Toraman çok güçlü bir arkadaşımızdır, burna yumruk indirmeye bayılır.

Sırım, adamdan, belgelerini göstermesini istedi.

Öbür sürücüler bağırıp çağırıyor, arabaların çalışmamasından yakınıyorlardı.

Sonunda anlaştık: Adam bize beş turluk parayı geri verdi. Biz de çarpışan arabalardan indik.

Zaten orada sıkılmaya başlamıştık.

Ekmeğini kaybedecek diye Lüplüp'ün de ödü kopmuştu.

Sonracıma pamuk helva aldık. Pamuk helva gerçekten de pamuğa benzer, ama çok daha lezzetlidir. Bol şekerlidir, her yerinize bulaşır, elleriniz yapış yapış olur.

Pamuk helvalarımızı bitirdikten sonra, hızlı dönen bir trene bindik. Çok, ama çok eğlendik.

Biz trenden inerken bir adam, her yerine, yüzüne, üstüne başına pamuk helva parçaları bulaştığı için bizden şikâyetçi oldu. Bu adam tam da Lüplüp'ün arkasına oturmuştu. Lüplüp de trene binerken yolculuk boyunca yetecek kadar pamuk helva almıştı tabii.

Sonracıma Lüplüp bir şeyler yememizi önerdi. Karnı acıkmıştı da.

Gidip hep birlikte patates kızartması yedik, sonracıma çikolata yedik, sonracıma karamelli tatlı yedik. Limonata içtik. Ama sonrasında kendimizi hiç de iyi hissetmedik.

Bir tek Lüplüp rahatsız olmamıştı. Yükselip alçalan uçaklara binmeyi önerdi.

Biz de kabul ettik, ama yapmamalıydık.

Uçaklarda gerçekten çok kötü olduk. Uçakları çalıştıran adam da çok kızdı bize. Müşterilerini kaçırttığımızı söyledi.

Biraz dinlenmek için yapacak sakın bir şeyler aradık. Dolambaca girmeye karar verdik.

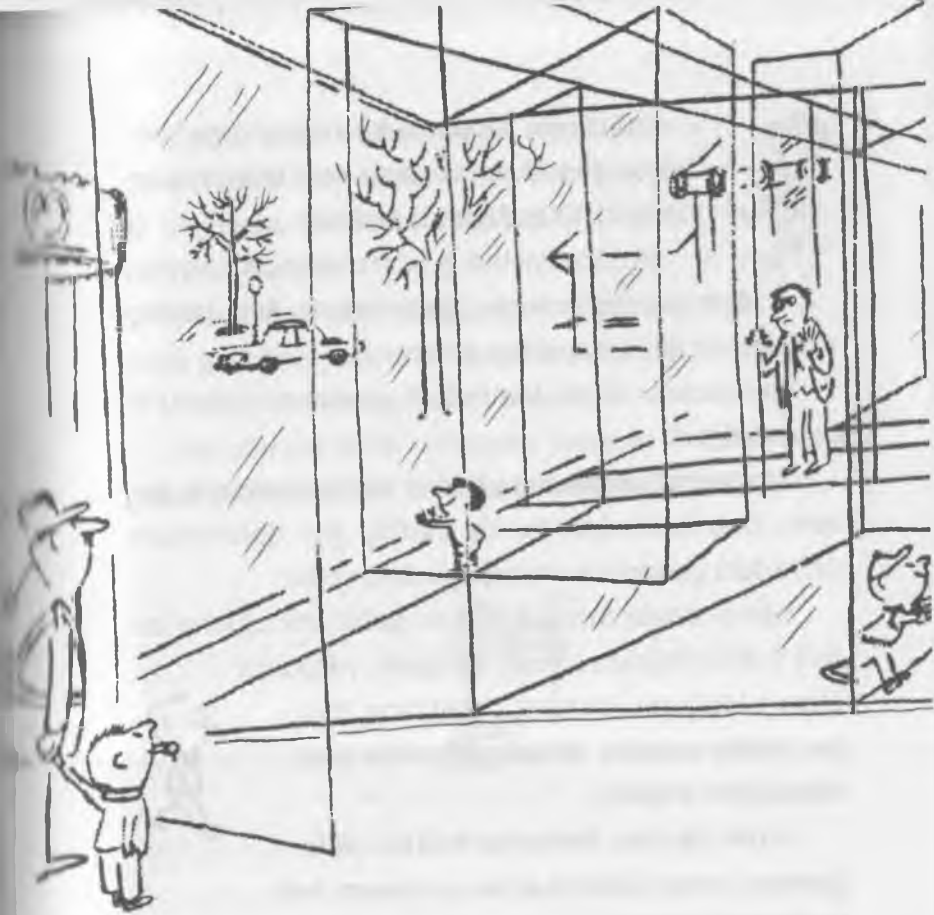
Çok kıyak bir eğlence şu dolambaç. İki yanı cam duvarlarla kaplı bir sürü koridordan geçiyorsunuz. Dolambacın içine daldığınızda, duvarlar görünmüyor. Yolunuzu bir türlü bulamıyorsunuz.

Dışarıdaki insanlar bize bakıp nasıl çıkacağımızı görmeye çalışıyorlardı. Çok gülüyorlardı. Dolambaçta olanlardan çok daha fazla eğleniyorlardı.

İlk başta birbirimizi izlemeye çalıştık. Sonracıma birbirimizi kaybettik.

Sırım'ın düdüğü, Toraman'ın haykırışları duyuluyordu. Buradan hemen çıkarılmazsak birinin burnuna yumruğu indireceğini söylüyordu.

Lüplüp'e gelince; o şişko da ağlamaya başladı. Karnı çok acıkmıştı, akşam yemeğinden önce dolambaçtan çıkamamaktan korkuyordu.

Birden dışarıda birini fark ettim. Kendisi pek gül-
müyordu: Babamdı bu.

“Çıkın şuradan, haytalar!” diye bağırdı.

Biz de çıkmayı çok istiyorduk, ama nasıl çıkacağı-
mızı bilemiyorduk ki!

Sonracıma babam bizi çıkarmak için labirente
girdi.

Gidip onu karşılamak istedim. Ama koridorları şaşırdım. Kendimi beni izleyen Lülüp'le birlikte dışarıda buldum.

Ben içeriye bakıp labirentten çıkamayanlara yol göstermeye çalışıyordum. Ama Lülüp sandviç almak için çoktan sıvışmıştı.

Sonracıma Sırım, yanında Toraman ve Gümüş'le dışarı çıktı.

Dolambaçtan çıkamayan tek bir kişi kalmıştı: babam. Onu beklerken biz de Lülüp gibi dolambacın önündeki çimenlere oturup sandviç yedik.

İşte o sırada Sırım'ın babası geldi. Pek eğlenir bir hali yoktu doğrusu. Sırım'a bağlıydı. Akşamın altısı olduğunu, bunun, çocukların başıboş halde sokakta dolaşacakları bir saat olmadığını söyledi.

Sırım da ona, babamla birlikte olduğumuzu, onun dolambaçtan çıkmasını beklediğimizi söyledi.

Sırım'ın babası öfkeden kıpkırmızı kesildi. Dolambacın sahibine gidip babamı bulmasını söyledi.

Adam sırtıarak babamı aramaya gitti. Onu bulup getirdi.

Babam çok öfkeli görünüyordu.

"Demek çocuklara böyle göz kulak oluyorsunuz, öyle mi? Demek onlara böyle örnek oluyorsunuz?" dedi Sırım'ın babası, babama.

"Ama hepsi onların suçu. Hepsi sizin o Sırım olacak haylaz oğlunuz yüzünden geldi başımıza. Herkesi lunaparka o sürükledi," dedi babam.

"Yaa! Öyle mi?" dedi Sırım'ın babası. "Şu yaya geçidine park edilmiş gri araba sizin mi acaba?"

"Evet. Ne olmuş?" dedi babam.

Ne olacak! Sırım'ın babası, babama bir güzel ceza yazdı. Söylemişim: Sırım'ın babası trafik polisidir.

Ev Ödevi

Akşam işten eve geldiğinde babamın elinde kocaman bir çanta vardı. Hiç de keyifli görünmüyordu babam.

“Yemeğe erken otursak iyi olur,” dedi. “Eve iş getirdim. Yarın sabaha yetişmesi gerekiyor.”

Annem derin derin iç geçirdi. Yemeği hemen hazırlayacağını söyledi.

Ben de babama bugün okulda olanları anlatmaya başladım. Ama o beni dinlemedi. Çantasından bir yığın kâğıt çıkarıp incelemeye koyuldu.

Babamın beni dinlememesi hiç iyi olmadı. Okulda başarıdan başarıya koşmuştum çünkü: Lüplüp’e üç gol atmıştım.

Sonracıma annem gelip yemeğin hazır olduğunu söyledi.

Yemekler gerçekten çok nefisti. Bizim evde ye-

mekler genellikle çok nefis olur zaten. Çorba içtik, biftek yedik, yanında püre de vardı. Püre çok eğlence-
li bir yemektir. Çatalla üstüne resimler çizebilirsiniz.
Sonra öğleden kalan tatlıyı yedik.

Ama hiç kimsenin konuşmaması çok sıkıcıydı
doğrusu.

Babama yine Lüplüp'e attığım şu üç golden söz
etmek istediğimde, bana dönüp, "Yemeğini yesene
sen!" diye bağırdı.

Yemekten sonra, annem mutfakta bulaşıkları yı-
karken babamla ben salona geçtik.

Babam, işten getirdiği o kocaman çantayı açıp çı-
kardığı dosyaları masaya yaydı. Ben kırmadan önce
şu pembe vazunun durduğu masaya yani.

Ben de küçük, mavi arabamla halının üstünde
"Vrinnn! Vrinnn!" diye oynamaya başladım.

“Pıtırıcık! Kes şu gürültüyü!” diye bağırdı babam.
Ben de ağlamaya koyuldum.

Annem mutfaktan koşarak geldi.

“Yine neler oluyor?” diye sordu.

“Ne olacak? İşim başımdan aşkın! Biraz sessizlik istiyorum, o kadar!” dedi babam.

Annem de bana uslu durmamı, hemen odama çıkıp yatağa girmek istemiyorsam babamı rahatsız etmememi söyledi.

Ben de hemen yatağa girmek istemediğim için (akşamları pek uykum gelmez de); “Tonton Amcamın son gelişinde verdiği kitabı okuyabilir miyim?” diye sordum.

Annem bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Ben de gidip Tonton Amcamın armağanı olan kitabı aramaya koyuldum.

Çok kıyak bir kitap olmalıydı. Bir arkadaş çetesi, bir hazinenin peşine düşüyor, ama bir türlü bu-

lamıyorlar. Çünkü hazinenin yerini gösteren haritanın yarısı eksik. Ellerindeki parça, öbür yarısı bulunmadıkça hiçbir işe yaramıyor.

Dün annem gelip ışığı söndürdüğünde, müthiş heyecanlı bir yerinde kalmış-

tım. Çetenin reisi, yanında bir kamburla eski bir evdeydi.

Kitabıma kaldığım yerden devam ediyordum ki babam bağırmaya başladı:

“Bu dolmakalem beni delirtiyor! Yine yazmamaya başladı! Pıtırıcık, git bana bir kalem getir.”

Ben de kitabımı halının üstünde bıraktım. Odama çıkıp anneannemin, yani annemin annesinin armağan ettiği dolmakalemimi aramaya koyuldum. Sonra da getirip babama verdim.

Kamburun evinin çevresinde fırtınalar kopuyor, şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyordu. Ama çete reisi korkmuyordu.

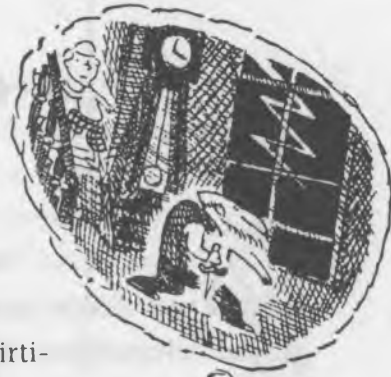
Sonracıma annem mutfaktan döndü. Babamın karşısındaki koltuğa oturdu.

“Patronun Bay Kocabaş biraz abartmıyor mu sen-ce?” dedi babama. “Sana ödediği o azıcık maaşla bir de iş saatleri dışında çalışmanı mı istiyor yani?”

“Daha iyi bir önerin varsa, hiç durma söyle,” dedi babam.

“Çok teşekkür ederim,” dedi annem. “Gerçekten çok nazıksın.”

“Nazik olmak gibi bir derdim yok,” dedi babam.

"Tek derdim şu işi yarın sabaha yetiştirmek. Sevgili ailem izin verirse tabii."

"Benim için bir sakıncası yok. Gidip yatak odasında televizyon izleyeceğim. Bu konuyu yarın, sen sakinleşince tartışırız," dedi annem.

Sonracıma annem odasına çıktı. Ben de Tonton Amcamın armağanı olan kitabı okumaya koyuldum. Tam da çete reisinin kamburun evine geldiği yerde kalmıştım. Korkunç bir fırtına kopmuştu, ama reis hiç korkmuyordu.

Babamın kâğıtlarından biri yere uçtu.

"Öff! Pıtırıcık, şu kâğıdı versene," dedi babam. "Ayrıca git kapıyı kapat. Bu evde niçin kimsenin kapı kapatma alışkanlığı yok acaba?"

Ben de kâğıdı yerden alıp babama verdim. Sonra da gidip salon kapısını kapattım. Gerçekten de evde kapılar hep açık bırakılıyor, cereyanda kalıyoruz.

Sonracıma babam yine bana seslendi. Hazır ayaktaiken ona bir bardak su getirmemi istedi.

Babama suyunu verdikten sonra Tonton Amcamın armağanı olan kıyak kitaba geri döndüm. Hani şu hazineyi gösteren haritanın öbür yarısını bulmaya çalışan çetenin anlatıldığı kitaba.

O sırada babamın başka bir kâğıdı daha havala-
nıp yere uçtu. Babam kalkıp mutfak kapısını da ka-
patmamı söyledi.

Geri döndüğümde de, "Müvekkil sözcüğü nasıl
yazılır?" diye sordu.

Ben de ona iki *k*, tek *v* ile yazıldığını söyledim.

Babam iç geçirdi. Gidip kitaplıkta duran sözlüğü
getirmemi istedi.

Babama götürmeden önce sözlüğe baktım, ama
müvekkil sözcüğünü bulamadım. Belki de *m* harfiyle
başlamıyordur, ne bileyim.

Sözlüğü babama verdim. Halıya uzandım. Kitapta şimşekler çakıp yıldırımlar düşerken, çete reisinin kamburun evinin karanlık koridorlarında ilerlediği bölümü okumaya başladım. Kapı çalındı.

“Kalk kapıyı aç, Pıtırıcık,” dedi babam.

Gidip kapıya baktım. Gelen Bay Sivrikulak’tı. Bay Sivrikulak bizim komşumuzdur, babama takılmaya bayılır. Ama babam, Bay Sivrikulak’ın şakalarından pek hoşlanmaz.

“İyi akşamlar, küçük Pıtırıcık. Bahtsız baban evde mi?” diye sordu Bay Sivrikulak.

“İnine geri dön Sivrikulak!” diye bağırdı babam salondan. “Sululuğun zamanı değil! Evine dön!”

Bay Sivrikulak benimle birlikte salona geldi.

Ben yine çete reisinin, dışarıda fırtınalar koparken, kamburun evinin koridorlarında ilerlediği bölüme dönmüştüm.

Bay Sivrikulak dedi ki:

“Dama oynar mısın, diye sormak için gelmiştim.”

“Çalıştığımı görmüyor musun? Yarına bitirmem gereken önemli bir iş var,” dedi babam.

Bay Sivrikulak dedi ki:

“Patronunun seni enayi yerine koymasına izin veriyorsun. Bak ben serbest çalışıyorum. Bir patronum olsaydı, o patron iş saatleri dışında çalışmamı isteseydi, o patrona derdim ki...”

"Hiçbir şey diyemezdin!" diye bağırdı babam. "Çünkü ödleğin tekisin sen! Hem hiçbir patron da seni istemezdi."

"Kimmiş o ödleğ, kim kimi istemiymiş bakalım?" diye sordu Bay Sivrikulak.

"Duydun işte. Anlayamıyorsan benim suçum değil herhalde. Şimdi bırak da çalışayım!" dedi babam.

"Yaa! Demek öyle!" dedi Bay Sivrikulak.

"Aynen öyle!" dedi babam.

Ben de kitabımı aldım. Kolumun altına koyup bağırdım:

"Yeter artık! Bıktım usandım! Odama çıkıyorum!"

Sonracıma salondan çıktım. Babamla Bay Sivrikulak birbirlerinin yakasına yapışmış, kocaman gözlerle bana bakıyorlardı. Yok artık, iyi valla! Şu kitabımı doğru dürüst okutmadılar bana!

Ben size söyleyeyim: Şu babalarımıza çok iş veriyorlar. Biz de okuldan yorgun argın eve döndüğümüzde, biraz rahat soluk almak istiyoruz canım!

Tek Başıma Banyo Yapıyorum

“Haydi Pıtırıcık! Banyo saatin geldi!” dedi annem.

Ben de bunun hiç gereği olmadığını, çok pis olmadığını, Dırdır’ın okulda hep dizleri kir içinde do-laştığını, ama annesinin onu, Dırdır’ı yani, yine de çok sık yıkamadığını, yarın kesinlikle banyo yapacağımı, bu akşam kendimi pek iyi hissetmediğimi söyledim.

Annem de ne zaman banyoya girecek olsam hep aynı tantananın koptuğunu, bunun dayanılmaz olduğunu, sonra da banyodan çıkmak istemediğimi, artık bu işten bıktığını söyledi.

Sonracıma babam geldi.

“Pıtırıcık! Nedir bu maskaralık?” dedi. “Niçin banyoya girmek istemiyorsun? Banyo yapmak çok rahatlatıcıdır.”

Ben de, banyo yapmanın, hayır, hiç de rahatlatı-

cı bir şey olmadığını, annemin duş süngerini yüzüme "Foşş! Foşş!" diye sürüp durduğunu, gözlerime, burnuma, her yerime sabun kaçırdığını, bunun da canımı yaktığını söyledim. Hem o kadar pis olmadığımı, yarın kesinlikle banyoya gireceğimi, bu akşam kendimi iyi hissetmediğimi de sözlerime ekledim.

"Tek başına banyo yapmaya ne dersin?" dedi babam. "Böylece gözlerine sabun kaçırmamış olursun."

"Çılgınlık bu! Daha çok küçük o! Tek başına banyo yapamaz ki!" diye bağırdı annem.

"Çok mu küçük?" dedi babam. "Ama bizim Pıtırıcık bebek değil ki canım. Kocaman çocuk oldu artık. Tek başına banyo yapabilir. Öyle değil mi, Pıtırıcık?"

"Tabii ki yapabilirim," dedim. "Hem sonra, arkadaşlarım Lüplüp, Sırım, Dalgacı, hepsi tek başlarına banyo yapıyorlar."

Ne yani, yalan mı, iyi valla. Bu evde başkalarının yaptığını yapmaya hiç hakkım olmuyor. Bıktım usandım!

Gümüş'ten söz etmedim tabii. Onu dadısı yıkıyormuş, öyle söylemişti. Ama Gümüş'ün her dediğine inanmamak gerekir; kendisi acayip yalancıdır.

"Çok güzel!" dedi babam. "Gidip bu delikanlının küvetini dolduralım."

Annem duraksadı. Tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Sonracıma gidip küveti dolduracağını, suyu soğutmadan hemen hazırlanmamı söyledi.

Annemin bu işe neden bu kadar canı sıkıldı anlamadım.

"Çünkü annen bazen senin büyüdüğünü fark edince fena oluyor," diye açıkladı babam. "Zaten büyüdüğünde sen de göreceksin, kadınları anlamak çok zordur evlat."

Babam arada sırada saçmalar böyle, eğlence olsun diye hiçbir anlamı olmayan laflar eder.

Sonracıma babam saçlarımı okşadı. Acele etmemi, annemin beni banyoya çağırdığını söyledi.

Annemin sesi de pek tuhaftı doğrusu!

Ben tek başıma banyo yapacağım için çok gururlanıyordum. Çünkü iki doğum günüm geçtiğinden beri kocaman çocuk oldum artık.

Hem üstelik banyo süngerini de annem gibi yüzüme yüzüme bastırmayacağım. Şöyle bir silineceğim o kadar.

Odama gidip banyo için gereken eşyaları aldım.

Artık yelkeni olmayan yelkenlimi aldım; çok yazık, ona yeni bir yelken takmam gerekecek!

Sonracıma bacasıyla pervanesi olan gemimi aldım. O da suyun üstünde pek iyi ilerlemiyor, ama batan gemi oyunu için çok iyi oluyor. Bir filmde görmüştüm. Gemi batıyor, ama herkes kurtarılıyordu.

Suya atlamak istemeyen kaptan bile. Benim de onun-ki gibi harika bir giysim olsa, ben de atlamak istemezdim doğrusu!

Kaza yapıp denize uçan araba oyunu oynamak için küçük mavi arabamı aldım.

Lüplüp'e ödünç vermeden önce topları da olan savaş gemimi aldım. Gemiye binecek yolcular için de üç kurşun askerimle tahta atımı aldım.

Oyuncak ayımı almadım, kalan tüyleri yüzünden; çünkü tüyelerinin büyük kısmını babamın tıraş bıçağıyla temizlemiştim. Bir keresinde bu ayıyla banyoya girecek olmuştum, her yer tüy içinde kalmıştı.

Annem de hiç hoşnut olmamıştı. Üstelik banyodan çıktıktan sonra ayım hiç de güzel görünmüyordu.

Oyuncaklarıma zarar vermekten hiç hoşlanmam. Onlara çok özenli davranırım.

Annem oyuncaklarımla banyoya girdiğimi görünce gözlerini kocaman açtı.

"Bütün bu ıvır zıvırı küvete sokmayacaksın ya?" dedi.

"Hadi ama sevgilim!" dedi babam. "Bırak da Pıtır-cık tek başına yıkanmaya çalışsın. Nasıl istiyorsa öyle banyo yapsın. Sorumluluklarının bilincine varması gerekiyor."

"Sence burada tek başına kalması tehlikeli olmaz mı?" dedi annem.

"Tehlikeli mi?" diyerek güldü babam. "Küvette boğulacağını düşünmüyorsun herhalde? Denize girdiği zaman böyle yapmıyorsun ama. Hadi, gel de çıkıp onu yalnız bırakalım."

"Çok uzun kalma. Kulaklarının arkasını iyi yıka. Bana ihtiyacın olursa, çağır. Birazdan gelip bakarım sana. Musluklarla da oynama," dedi annem.

Sonracıma burnunu çekti. Çok eğleniyor görünen babamla çıktı.

Hemen soyunup küvete girdim.

Ayy! Ayy! Su biraz fazla sıcaktı. Ama hemen alışılıyor. Sabunla oynamaya başladım. Bir sürü köpük çıkaran çok şeker bir sabundu. Banyo süngerini alıp

boynuma bastırdım, içinden bir sürü su çıktı. Çok eğlenceliydi.

Sonra annem kapıyı açtı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Çocuğu rahat bıraksana!” diye bağırdı babam aşağıdan. “Sen de iyice abarttın yani! Artık beş yaşında değil bu çocuk! Kazık kadar oldu!”

Annem gitti. Küvet, sabun yüzünden suyun derinlikleri görünemediği için tıpkı deniz gibi olmuştu.

Yelkensiz yelkenlimi alıp suya bıraktım. Sonracıma limana yanaştırdım. Küvetin kenarına yani. Sonracıma bacalı gemiyi, üç kurşun asker ve atla birlikte batırdım. Gemi çok çabuk battı, yalnızca at kurtula-

bilmişti, tahtadandı çünkü. Ben de at, bir gemiymiş gibi düşündüm.

Sonracıma anneannemin, yani annemin annesinin gönderdiği küçük dalgıç aklıma geldi. Askerleri suyun dibinde araması için gidip dalgıcımı getirmeye karar verdim.

Çabucak dönebilmek için küvetten çıktıktan sonra kurulanmadım. Üstümü de giymedim. Odama koştum. Çok ama çok soğuktu.

Odama girdiğimde banyodan korkunç bir çığlık geldi.

Koşarak banyoya gittim. Bir de baktım ki annem küvetin sularını çalkalayıp duruyor. Sanki kurşun askerleri arıyor.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Sonrası çok korkunçtu ama! Annem bir anda bana döndü. Çığlık attı. Beni kollarına aldı. Giysisi sırlıklam oldu. Sonracıma bana iki şaplak attı. Yanağıma değil ama. Sonra ikimiz de ağlamaya başladık.

Babam, anneleri anlamanın çok zor olduğunu söylemişti. Çok haklıymış doğrusu. En kötüsü de şu oldu: Abiler gibi tek başıma banyo yapacaktım ya hani. O iş yattı. Annem, banyo süngeriyile yüzümü ovuşturup durdu yine: Foşş! Foşş!

Aile Yemeği

Bugün çok eğlenceli olacak! Anneannemin, yani benim annemin annesinin doğum günü kutlanacak bugün.

Biz her yıl, anneannemin doğum gününde akşam yemeği için ailece bir restoranda toplanırız. Çok ama çok eğleniriz.

Annem, babam ve ben restorana geldiğimizde, herkes oradaydı.

Tam ortada kocaman bir masa vardı. Üstünde de çiçekler. Bütün aile masanın çevresinde ayakta durmuş, bağışıyor, gülüyor, geldiğimizi gören bize merhaba diyordu.

Restoranın öbür müşterileri bağışmıyor, ama gülüyorlardı.

Masanın başında oturan anneannemi öptük.

Babam ona şöyle dedi:

“Her geçen yıl, sizi daha da gençleştiriyor.”

"Ama sizin tam tersine yorgun bir haliniz var. Kendinize biraz dikkat edin, damat bey," diye yanıtladı anneannem.

Babamın kardeşi Tonton Amca da oradaydı. Kendisi biraz tombiktir, yüzü kıpkırmızıdır, hep güler.

"N'aber taş arabası?" dedi babama.

Çok güldüm doğrusu. *Taş arabası*. Bu deyimimi bilmiyordum. Gidip arkadaşlara hemen söyleyeceğim.

Tonton Amca'yı çok severim. Çok matraaktır bir kere. Hep fıkra anlatır. Ama ben hiçbirini dinlemedim. Çünkü fıkra anlatmaya başladığında beni hemen odama gönderirler.

Çok az konuşan Durgun Dayımla, çok konuşan Kehribar Yengem de oradaydılar.

Sonracıma Raptiye Teyzem vardı; kendisi en büyük teyzemdir, herkesi iğneler.

Sonracıma annemin kuzini Kiraz Abla vardı; kendisi çok ama çok güzeldir. Babam da ona çok güzel görüldüğünü söyledi. Annem de, evet çok güzel olduğunu, ama kuaför değiştirmesi gerektiğini söyledi. Perması iyi yapılmamış da.

Şişik Eniştemle Yüksük Teyzem de oradaydılar. Yüksük Teyzem hep hastadır. Sık sık ameliyat olur, sonra da geçirdiği bu ameliyatlari ballandıra ballandıra anlatır. Anlatmakta haklı bence. Ameliyatlar çok başarılı olmuş: Yüksük Teyzem gerçekten de çok iyi görünüyor.

Benim kuzenlerim de oradaydılar: Kiki ile Didi. Benden biraz küçüktürler. Aynı gün doğdukları için birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar.

Onları pek sık görmem. Çok uzakta oturuyorlar çünkü.

Onların ablası Şirin de restorandaydı. Mavi bir giysi vardı üzerinde. Bu Şirin benimle aynı yaştadır.

Benden biraz daha büyük olan, ama çok da büyük olmayan kuzenim Zızzır vardı sonra.

Büyükler benim, Kiki'nin, Didi'nin başını okşadılar. Çok büyüdüğümüzü söylediler. Derslerimizin nasıl olduğunu, 8 kere 12'nin kaç ettiğini sordular.

Tonton Amca bana bir nişanlım olup olmadığını sordu.

Annem de ona, "Ah Tonton! Sen hiç değişmeyeceksin," dedi.

"Artık yemeğe geçelim. Geç oldu," dedi anneannem.

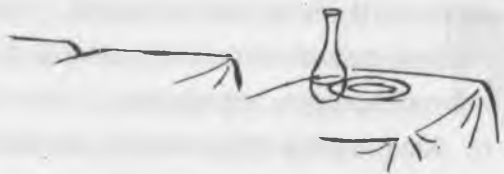
Herkes masada oturacak bir yer aradı.

Tonton Amcam herkesi bir yere oturtacağını söyledi.

"Kiraz, siz buraya benim yanına geçin. Raptiye, siz de kardeşimin yanına oturun..." dedi.

Ama babam onun sözünü kesip bunun iyi bir yerleşim olmadığını, en iyisinin...

Ama Raptiye Teyzem de onun sözünü keserek babama hiç de nazik olmadığını, çok sık görüşmedik-

lerini, kibar davranmak için biraz çaba harcayabileceğini söyledi.

Kiraz Abla gülmeye başladı, ama babam gülmüyordu.

Tonton Amca'ya hep kendini öne çıkaracak bir şeyler bulduğunu söyledi.

Anneannem, "Başladık yine!" dedi.

Ötekilerden daha önemliymiş gibi görünen bir garson anneanneme yaklaştı. Artık sipariş vermemiz gerektiğini söyledi.

Anneannem, şef garsonun haklı olduğunu, herkesin nereye isterse oraya oturabileceğini söyledi.

Herkes bir yer bulup oturdu. Kuzin Kiraz, Tonton Amca'nın, Raptiye Teyze de babamın yanındaydı.

"Çocukları masanın öbür tarafına alsak nasıl olur?" diye sordu şef garson.

"Çok iyi fikir," dedi annem.

Ama Şirin ağlamaya başladı; büyüklerle, annesiyle birlikte oturmak istediğini, tabağındaki eti birisinin kesmesi gerektiğini, bunun haksızlık olduğunu, hastalanıp yataklara düşeceğini haykırmaya koyuldu.

Restorandaki öbür müşteriler yemeklerini bırakmış bize bakıyorlardı.

Şef garson koşarak geldi. Canı sıkılmış gibiydi.

"Rica ediyorum, çok rica ediyorum," dedi.

Sonracıma herkes ayağa kalktı. Şirin'e annesinin, yani Yüksük Teyzemin yanında yer açıldı.

Tekrar oturduklarında, herkesin yeri değişmişti. Tonton Amca hariç. O hâlâ kuzin Kiraz'ın yanında oturuyordu.

Babam da Raptiye Teyze ile geçirdiği müthiş bir ameliyatı anlatan Yüksük Teyze'nin arasında kalmıştı.

Ben masanın öbür ucunda, Kiki, Didi ve Zırzır ile birlikte oturuyordum.

Garsonlar midye dolma getirmeye başladılar.

"Çocuklara midye vermeyin. Biraz salam, biraz sosis, biraz peynir yeterli," dedi Kehribar Yenge.

"Neden midye yiyemiyormuşum acaba?" diye bağırdı Zırzır.

"Midye sevmezsin de ondan," dedi Zırzır'ın annesi Kehribar Yenge.

"Hiç de değil! Seviyorum işte! Midye istiyorum!" diye bağırdı Zırzır.

Şef garson yine bizim masaya geldi. Çok sıkıntılı bir hali vardı doğrusu.

"Ona iki midye verin," dedi Kehribar Yenge.

"Çok hoş bir eğitim anlayışı," dedi Raptiye

Teyze.

Bu da Kehribar Yenge'nin hiç ama hiç hoşuna gitmedi.

“Sevgili Raptiye, bırakın da çocuğuma bildiğim gibi terbiye vereyim. Hem siz müzmin bir bekâr olarak çocuk eğitmekten ne anlarsınız ki?” dedi.

Raptiye Teyze ağlamaya, kimsenin onu sevmediğini, çok mutsuz olduğunu haykırmaya koyuldu. Tıpkı okulda öğretmenin kuzusu olduğunu söylediğimizde Çarpım’ın yaptığı gibi.

Herkes Raptiye Teyzemi avutmak için ayağa kalktı.

Sonracıma şef garson tabaklar dolusu midye dolması taşıyan garsonlarla birlikte masaya geldi.

“Oturun!” dedi şef garson.

Herkes oturdu. Babamın yer değiştirmeye çalıştığını gördüm, ama başarılı olamadı.

“Baaak! Benim midyem var,” dedi bana Zırzır.

Sesimi çıkarmadım. Sosisimi yemeye koyuldum.

Zırzır, tabağındaki iki midyeye bakıyor, ama yemiyordu.

“Ne oldu? Midyelerini yemiyor musun?” diye sordu Kehribar Yenge.

“Yemiyorum işte!” diye haykırdı Zırzır.

“Gördün mü? Annen boşa konuşmuyormuş. Midye sevmezsin ki sen,” dedi Kehribar Yenge.

“Seviyorum! Ama taze değiller!” dedi Zırzır.

“Çok güzel bir bahane,” dedi Raptiye Teyze.

“Bahane falan değil!” diye bağırdı Kehribar Yenge.

“Midyeler bayat diyorsa, bayattır! Tatları gerçekten de bir tuhaf zaten!”

Şef garson yine geldi. Biraz sinirli görünüyordu.

“Rica ediyorum,” dedi. “Çok rica ediyorum.”

“Midyeleriniz hiç taze değil,” dedi Kehribar Yenge. “Sence de öyle değil mi, Durgun?”

“Evet,” dedi Durgun Dayı.

“Alın işte! Gördünüz mü? Kocama bunu ben söyletmedim herhalde!” dedi Kehribar Yenge.

Şef garson derin derin iç geçirdi. Midye tabakları toplatıldı. Yalnızca Raptiye Teyze'ninki kaldı.

Sonracıma etleri getirdiler. Çok lezzetliydi doğrusu.

Tonton Amca fıkra anlatıyordu. Ama alçak sesle. Annemin kuzini Kiraz Abla da kahkahalarla gülüyordu.

Yüksük Teyze, etini keserken babamla konuşuyordu. Ama sonra koşarak masadan ayrılmak zorunda kaldı. Kiki ile Didi'nin mideleri bozulmuştu çünkü.

“Çocuklara tıkabasa yedirirseniz böyle olur işte,” dedi Raptiye Teyze.

Şef garson bizim masanın yanındaydı. Pek iyi görünmüyordu. Mendiliyle yüzünü silip duruyordu.

Sıra tatlılara gelmişti. Çikolatalı pastalarımızı yerken, Zızzır bana okulda ne kadar kıyak bir arkadaş çetesi olduğunu anlattı. Kendisi de çetenin reisiymiş efendim. Yok daha neler!

Benim arkadaşlarım onunkilerden bin kat daha kıyak. Lüplüp olsun, sonracıma Gümüş, Sırım, Toraman olsun, öbürleri olsun, Zızzır'ın arkadaşlarına hiç mi hiç benzemezler bir kere.

“Senin arkadaşların beş para etmez,” dedim Zızzır'a. “Hem çete reisi olan benim, sen de budalanın tekisin.”

Sonracıma dövüşmeye başladık.

Annem, babam, Kehribar Yenge bizi ayırmaya geldiler. Sonra da kendi aralarında tartışmaya başladılar.

Şirin ağlamaya koyuldu. Herkes ayağa kalkmış bağıriyordu. Restoranın öbür müşterileriyle şef garson bile.

Eve döndüğümüzde, annemle babam pek keyifli görünmüyorlardı.

Onları anlıyorum! Bir sonraki aile yemeği için bir yıl daha beklemeleri gerekecek. Hiç de iç açıcı değil.

Elmalı Turta

Annem akşam yemeği için elmalı turta yapacağını söyledi.

Ben de, "Harika!" dedim.

Ama babam dedi ki:

"Bak Pıtırıcık. Bu öğleden sonra evde çalışacağım. Akşam yemeğine kadar çok uslu duracaksın. Yoksa turta murta yok. Anlaşıldı mı?"

Ben de soytarılık etmeyeceğime söz verdim. Annemin elmalı turtaları acayip lezzetli olur çünkü.

Maskaralık etmemeye özen göstermeliydim. Çünkü bazen gerçekten de uslu durmaya karar veriyorsunuz, ama sonra pat diye bir şey oluveriyor işte.

Babam da şaka yapmıyordu üstelik. Elmalı turta yok dediyse, yoktur. Ağlasanız da, evi terk edeceğinizi, arkanızdan çok ağlayacaklarını söylemeniz de bir işe yaramaz.

Babam salonda çalışıyordu. Ben de onu rahatsız etmemek için bahçeye çıktım.

Sonracıma Lüplüp geldi. Lüplüp benim iyi bir arkadaşımıdır. Her dakika tıkınır.

"N'aber taş arabası?" dedim.

Geçenlerde Tonton Amcamdan duymuştum bu sözü.

Lüplüp bu sözünden pek bir şey anlamamış gibi, "N'aber?" dedi.

"Hiç," dedim. "Elmalı turta yemek istiyorsam akşama dek çok uslu durmalıyım."

Lüplüp dilini dudaklarında gezdirmeye başladı. Sonra da şöyle dedi:

"Sence uslu durursam bana da elmalı turta verirler mi?"

Ben de bilemediğimi, babamla annemden izin almadan arkadaşlarımı yemeğe davet edemeyeceğimi söyledim.

Lüplüp de gidip babama kendisini yemeğe davet etmesini söylemeye kalkıştı. Ama tam eve girecekken onu kemerinden yakaladım.

"Yapma ama Lüplüp," dedim. "Babam çalışıyor. Onu rahatsız edersen hiç kimse elmalı turta yiyemez, ne sen ne de ben."

Lüplüp başını kaşdı. Cebinden ufak bir çikolatalı ekmek çıkarıp yemeye koyuldu.

“Neyse,” dedi. “Öyle olsun; ne yapalım! Şimdi ne oynuyoruz?”

Ben de ona gürültü çıkarmayacağımız bir oyun bulmamızı söyledim. Alçak sesle bilye oynamaya karar verdik.

Ben müthiş bilye oynarım. Üstelik Lüplüp tek elle oynar. Çünkü öbür eli ağzına bir şeyler tıkmakla görevlidir.

Bir sürü bilye kazandım. Lüplüp bu işten hiç hoşlanmadı.

“Hile yapıyorsun,” dedi bana.

“Yok artık, iyi valla! Ben mi hile yapıyormuşum? Asıl sen oynamayı bilmiyorsun,” dedim.

“Ben mi oynamayı bilmiyorum?!” diye bağırdı Lüplüp. “Ben herkesten iyi oynuyorum bir kere. Ama hilebazlarla oynamam. Geri ver bilyelerimi!”

Ben de ona bağırmasın, yoksa elmalı turta yemeyeceğimi söyledim.

Lüplüp de bana bilyelerini geri vermezsem avazı çıktığı kadar bağıracağını, hatta şarkı söyleyeceğini söyledi.

Lüplüp’e bilyelerini geri verdim. Artık onunla asla konuşmayacağımı söyledim.

“Tamamdır, Başka ne oynuyoruz?” diye sordu Lüplüp.

Ben de oynamayacağımızı, odama çıkıp akşam yemeğine kadar kitap okuyacağımı söyledim.

Lüplüp de, "Yarın görüşürüz," dedi, sonra da gitti.

Lüplüp'ü çok severim. Çok kıyak bir arkadaştır.

Odamda anneannemin, yani annemin annesinin armağanı olan bir kitabı okumaya koyuldum. Kitapta dünyanın her yerinde babasını arayan bir çocuğun öyküsü anlatılıyordu.

Çocuk uçağa, denizaltılara biniyor, Çin'e, sonra da kovboyların ülkesine gidiyordu. Kitabı daha önce de okuduğum için çok sıkıldım.

Boya kalemlerimi aldım. Kitaptaki çocuğun balonla dolaştığı resimlerden birini boyamaya başladım.

Ama babamın kitaplarımı çiziktirmemden hoşlanmadığı aklıma geldi.

Kendisi, kitapların en iyi dostumuz olduğunu, onlara karşı her zaman nazik davranmamız gerektiğini söyler.

Sonracıma silgimle boyaları silmeye koyuldum. Ama kolay çıkmıyordu. Ben de silgiyi daha sert bastırdım. Kitabımın sayfası yırtıldı.

Ağlamak istedim. Kitap için değil ama. Sonunda küçük çocuğun babasını ıssız bir adada bulacağını biliyordum çünkü.

Asıl babam yüzünden ağladım. Odama çıkıp kitabın halini görürse elmalı turtayı yasaklayabilirdi çünkü.

Gürültü etmemek için ağlamadım. Yırtilan parçayı koparıp kitabı yerine koydum. Babam balonun resmini görsün istemedim.

Sonracıma dolabımın kapısını açtım. Oyuncaklarıma baktım. Elektrikli trenimle oynamayı düşündüm. Ama bir keresinde trenin her yerinden kıvılcıklar çıkmış, evdeki bütün elektrik kesilmişti. Babam çok kızmıştı bana. Özellikle de sigortaları kontrol edeceğim diye bodruma inerken merdivenlerden yuvarlandıktan sonra.

Sonracıma kırmızı kanatlı uçağımı gördüm. Ama salondaki pembe vazoyu uçağımla kırmıştım. Bir sü-rü patırtı çıkmıştı.

Topacıma baktım, ama o da dönerken biraz fazla ses çıkarıyordu.

Babamla annem doğum günümde bana bu topacı armağan etmişler, sonracıma şöyle demişlerdi: "Bak

Pıtırcık, hızlı dönerken topaçtan ne güzel bir müzik sesi geliyor."

Ama sonrasında ne zaman topacımla oynayacak olsam babam şöyle derdi: "Pıtırcık! Şu berbat gürültüyü keser misin!"

Pelüş ayım vardı tabii. Hani şu tüyelerinin yarısını tıraş ettiğim ayı. Ancak yarısını tıraş edebilmişim, babamın tıraş bıçağı yarı yolda kırılmıştı çünkü.

Ama pelüş ayı tam bebek oyuncağı. Aylardır onunla pek oynayamıyorum.

Ben de dolabımı kapattım. Gerçekten de ağlamak istiyordum. Ne yani, yalan mı? Hem oyuncakların olacak, hem de onlarla oynamaya hakkın olmayacak, iyi valla... Altı üstü uyduruk bir turta için hem de. Gerçi çok gevrek oluyor, ama olsun. Üstünde de bir dolu pudra şekeri, sonracıma bir dolu elma oluyor.

Ben de iskambil kâğıtlarından şato yapmaya karar verdim. Devrildiğinde hiç gürültü olmuyor çünkü.

Ama kâğıttan şato da evdekilere surat asmak gibi bir şey: Yalnızca ilk başta eğlenceli oluyor.

Sonracıma aynanın karşısına geçip maymunluklar yaptım.

En iyisi Sırım'ın teneffüste bana öğrettiği: Burunuzu yukarı kaldırılıyorsunuz, sonracıma gözlerinizi altını parmaklarınızla aşağı çekiyor, küçük köpekçiklere benziyorsunuz.

Sonra da geçen yılki coğrafya kitabıma bakmaya başladım. O sırada babam odama girdi.

"Sen burada mıydın Pıtırıcık? Hiç sesin çıkmadı. Ben de bu çocuk nerelerde diyordum," dedi babam.

"Buradaydım. Uslu duruyordum," dedim ben de.

Babam beni kollarına aldı. Çok ama çok uslu bir çocuk olduğumu, yemek saatinin geldiğini söyledi.

Salona indiğimizde annem sofraya tabakları koyuyordu.

"Evin erkekleri çok acıktı," dedi babam, sırtarak. "Evin erkekleri nefis bir akşam yemeğini, üstüne de elmalı turtayı hak ediyor doğrusu."

Annem dönüp babama, sonra da bana baktı.

Birden mutfağa koşturarak bağırırmaya başladı:

"Eyvah! Elmalı turtam!"

Tatlı yiyemedik. Elmalı turta fırında yanmıştı çünkü.

Bakıcı Abla

Annemle babam arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkacaklardı.

Akşamları evde tek başıma kalmak pek hoşuma gitmez aslında. Bu kadar haksızlık olur doğrusu. Ben hiç akşamları dışarı çıkıyor muyum bakalım?

Ben de ağlamaya koyuldum. Babam bana uçak alacağını söyleyince de sustum.

Annem dedi ki:

“Uslu uslu otur, tamam mı Pıtırıcık? Zaten çok tatlı bir abla gelip sana bakacak. Hiç korkmayacaksın. Hem benim Pıtırıcık’ım kocaman çocuk oldu artık.”

Sonracıma kapı çalındı.

“İşte bakıcı da geldi,” dedi babam.

Gidip kapıyı açtı. İçeri bir abla girdi. Elinde defterler, kitaplar vardı. Gerçekten de çok tatlı, çok güzel bir abladı. Hele gözleri o kadar güzeldi ki. Benim pelüş ayımın gözleri gibi yusuvarlaktı.

"İşte bizim Pıtırıcık'ımız," dedi babam. "Pıtırıcık, seni Bayan Tarçın'la tanıştırayım. Çok uslu duracaksın, onun sözünden çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Selam Pıtırıcık. Kocaman çocukmuşsun sen canım. Pijamaların da pek şirinmiş."

"Sizin gözleriniz de tıpkı pelüş ayımın gözlerine benziyor," dedim ona.

Bakıcı abla şaşırır gibi oldu. Öncekinden daha da yuvarlak gözlerle baktı bana.

"Güzel. Biz çıkalım artık," dedi babam.

"Pıtırıcık akşam yemeğini yedi. Artık uyuyabilir. Bir on beş dakika daha oyalansın, sonra odasına çıkarırsınız. Acıkırsanız buzdolabında bir şeyler var. Biz de çok geç kalmayız. En geç gece yarısı dönmüş oluruz," dedi annem.

Bakıcı abla karnının tok olduğunu, uslu duracağımdan hiç kuşku olmadığını, bir sorun çıkmayacağını söyledi.

"Umarım," dedi babam.

Sonracıma annemle babam beni öptüler. Biraz duraksadılar sanki. Sonracıma çıktılar.

Salonda ablayla baş başa kaldım.

"Eveet Pıtırıcık," dedi.

Çok garip, ama sanki benden biraz korkar gibi bir hali vardı.

"Okul nasıl bakalım?" dedi.

"Fena değil. Sizinki nasıl?" diye sordum.

“Eh! İdare eder işte. Coğrafyada pek iyi değilim. O yüzden kitabımı getirdim. Biraz ineklemem gerekiyor. Sınavda çakmak istemem!”

Bu abla biraz gevezeydi. Üstelik ne dediğini hiç anlamıyordum. Coğrafya gibi dilbilgisi dersi de biraz zayıf olsa gerek.

Annem on beş dakika daha oturabileceğimi söylemişti. Ben de ona dama oynamayı önerdim. Tam üç kere yendim onu. Müthiş bir dama oyuncusuyumdur.

“Tamam. Şimdi doğru yatağa!” dedi abla.

El sıkıştık. Ben de odama çıktım. Çok ama çok uslu durduğumu söyleyeyim size. Annemle babam çok hoşnut kalacaklar.

Ama uykum gelmiyordu, gelmiyordu işte. Ne yapacağımı pek bilmiyordum. Her zaman olduğu gibi susamaya karar verdim.

“Bir bardak su alabilir miyim?” diye seslendim bakıcı ablaya.

“Geliyorum!” diye bağırdı.

Mutfak musluğunun sesini duydum. Sonracıma bakıcı ablanın hiç anlamadığım bazı sözcükler söylediğini işittim.

Elinde bir bardak suyla geldi. Bluzu sıırıslıklam olmuştu.

“Mutfak musluğunu dikkatli açmak gerekiyor. Bir anda su fişkırtıyor. Babam hâlâ tamir edemedi de,” dedim.

“Fark ettim,” dedi.

Pek öyle keyifli görünmüyordu doğrusu.

Suyumu içtim. Çok zor oldu ama. Susamamıştım çünkü.

Bakıcı abla, uyku saatimin geldiğini söyledi.

Ben de ona, gelmiş olabilir, evet, ama uykum olmadığını söyledim.

“Ne yapacağız peki?” diye sordu.

“Bilmem. İsterseniz bana bir masal anlatın. Bazen işe yarıyor,” dedim.

Bakıcı abla bana baktı. İç geçirdi. Masal anlatmaya başladı, ama kullandığı sözcüklerin neredeyse hiçbirini anlamıyordum.

Bir zamanlar film yıldızı olmak isteyen genç bir kız varmış. Bir film festivalinde çok zengin bir yapımcıyla

karşılaşmış. Sonracıma fotoğrafı tüm gazetelerde çıkmış... O sırada uyuyakalmışım.

Ama sonra, telefonun sesiyle uyandım. Neler olduğuna bakmak için aşağı indim. Salona geldiğimde bakıcı abla telefonu kapatıyordu.

“Kimdi o?” diye sordum.

Geldiğimi görmemişti. Koca bir çığlık attı.

Arayan annemmiş. Uyuyup uyumadığımı öğrenmek istemiş.

Yatağıma dönmek istemediğim için çene çalmaya başladım.

“Siz ne yapıyordunuz?” diye sordum.

“Haydi bakalım. Doğru yatağa,” dedi bakıcı abla.

“Ne yaptığınızı söyleyin, ben de gideyim,” dedim.

Bakıcı abla yine iç geçirdi. Avustralya kıtasının ekonomik gücünü çalıştığını söyledi.

“Ne demek o?” diye sordum.

Ama yanıt vermek istemedi.

Veremez tabii. Abuk sabuk şeyler anlatıyor bana. Bebek miyiz biz canım. Ne yani, iyi valla...

“Biraz pasta yiyebilir miyim?” diye sordum.

“Olur. Ama pastanı yer yemez doğru yatağa gideceksin,” dedi.

Gidip buzdolabından pastayı çıkardı. Bir dilim bana, bir dilim de kendisine kesti.

Pasta çok lezzetliydi. Çikolatalıydı hem de.

Ben pastamı bitirmiştım. Ama bakıcı abla kendi dilimine dokunmamıştı.

“Şimdi doğru yatağa,” dedi.

Ona pastayı bitirir bitirmez yatarsam kâbus göreceğimi söyledim.

“Kâbus mu?” dedi.

“Evet. Ben bir sürü kâbus görürüm. Hırsızların gece vakti eve girdiklerini görürüm. Eve gelip herkesi öldürürler. Çok kocaman, çok kaba adamlardır. Salonun çok iyi kapanmayan penceresinden içeri girerler, babam o pencereyi hâlâ tamir edemedi de...”

“Yeter!” diye bağırdı bakıcı abla.

Yüzü bembeyaz olmuştu. Oysa pembeyken çok daha hoş oluyor bence.

“İyi o zaman. Sizi yalnız bırakayım. Ben odama çıkıyorum,” dedim.

Ama bakıcı abla bana birden çok kibar davranmaya başladı. Aceleye gerek olmadığını, birkaç dakika birlikte oturabileceğimizi söyledi.

“Size gördüğüm müthiş kâbusları anlatayım mı?” diye sordum.

Ama o istemedi. Kâbusları boş vermeme, başka öyküler anlatıp anlatamayacağımı sordu.

Ben de ona annemin verdiği bir kitapta okuduğum masalı anlatmaya koyuldum. Çok güzel bir prenses varmış, ama annesi, aslında kendi annesi değilmiş, onu hiç sevmezmiş. Kötü kalpli bir cadıymış. Sonracıma prensese bir şeyler yedirmiş. Güzel prenses yıllarca, yıllarca uyumuş.

Ama masalın en heyecanlı yerinde bakıcı abla güzel prenses gibi uyuverdi.

Ben de anlatmayı bıraktım. Onun coğrafya kitabına baktım. Pastasını yedim.

Tam o sırada annemle babam döndüler. Beni orada otururken görünce çok ama çok şaşırdılar.

Yemekte eğlenememiş olmaları beni çok üzdü doğrusu. Çok hoşnut görünmüyorlardı çünkü.

Uyumak için odama çıktım. Ama annemle babamın aşağıda bakıcı aylayla tartıştıklarını duyabiliyordum. Herkes bağıışıp duruyordu.

İşte bu hiç hoşuma gitmedi.

Annemle babamın dışarı çıkmasını ben de isterim. Ama beni rahat bıraksalar da şöyle güzel güzel uyusam, olmaz mı yani?

Anneme Armağanlar Alıyorum

Bu sabah postacı, babama bir zarf getirdi. Zarf Tonton Amcamdan geliyordu.

Tonton Amca, babamın kardeşidir. Bir şeyler satmak için yolculuklara çıkar hep. Çok kıyak adamdır.

Annem kahvaltıyı hazırlarken, babam zarfı açtı. İçinde bir mektup, bir de 100 lira vardı.

Babam parayı görünce çok şaşırıldı. Mektubu okudu, kahkahalar attı.

Annem çaydanlıkla içeri girdiğinde babam şöyle dedi:

"Mektup Tonton'dan geliyor. Bu ay bizi görmeye gelemeyecemiş. Mektubunu da, bak çok güleceksin, şöyle bitiriyor... Dur bak... Bekle... Evet: 'Mektuba 100 papel iliştiriyorum. Pıtırıcık bununla güzel annesine küçük bir armağan alsın'..."

"Çok kıyak!" diye bağırdım.

“Al sana bir iş!” dedi annem. “Senin bu kardeşin gerçekten deli mi diye soruyorum bazen kendime.”

“Niye öyle diyorsun ki?” dedi babam. “Bence tam tersine çok hoş bir fikir. Tonton, ailemizin tüm erkekleri gibi çok cömert, çok eliaçık biridir. Ama tabii ki, söz konusu benim ailem olunca, sen...”

“Tamam, tamam,” diye yanıtladı annem. “Söylediklerimi geri alıyorum. Yine de Pıtırıcık bu parayı kumbarasına atarsa çok daha iyi olur bence.”

“Hayır! Hayır!” diye haykırdım. “Sana bir armağan almak istiyorum! Bizim ailenin erkekleri çok cömerttirler, çok eliaçık erkeklerdir!”

Annemle babam gülmeye başladılar.

Annem beni öptü, eliyle başımı okşadı.

“Peki Pıtırıcık. Ama istersen alışverişe birlikte çıkalım. Böylece alacağın armağanı birlikte seçmiş oluruz. Hem zaten yarın cuma, ben de alışverişe çıkmayı düşünüyordum.”

Ben çok ama çok hoşnuttum. Armağan vermeyi çok severim. Ama her zaman veremem, kumbaramda çok param olmaz çünkü.

Bütün ailenin erkekleri gibi de çok cömertimdir.

Aslında bankada bir sürü param var. Ama büyüye kadar onlara el süremezmişim. O zaman kendime bir uçak alacağım, sahici bir uçak hem de.

Hem sonra, annemle alışverişe çıktığımızda kafelere gidip nefis pastalar da yiyoruz. Özellikle de çikolatalı pastalar enfes oluyor.

Gidip saçlarımı düzelttim. Sonra da okula gittim.

Ertesi gün, öğle yemeğinde, alışverişe çıkmak için sabırsızlanıyordum.

“Demek bugün alışverişe çıkıyorsunuz,” dedi babam, gülerek.

“Alışverişi Pıtırıcık yapacak,” dedi annem, gülererek. “Ben yalnızca ona eşlik edeceğim.”

Annemle babam daha çok gülmeye başladılar. Ben de çok güldüm. Onlar eğlenince ben de çok eğlenirim çünkü.

Öğle yemeğinin sonunda çikolatalı puding de vardı.

Babam işe geri döndü. Annemle ben de giyinip çıktık.

100 lirayı cebime koymayı unutmadım tabii ki. Mendil cebime değil ama. Küçükken bir keresinde paramı öyle kaybetmişim.

Mağaza çok kalabalıktı.

Ne alabiliriz diye bakınmaya başladık.

“Bu fiyata çok güzel bir fular bulabiliriz,” dedi annem.

Ben de fuların çok kıyak bir armağan olmadığını söyledim.

Ama annem güzel bir fuların, güzel bir boyun atkısının ya da güzel bir eşarbın hoşuna gidebileceğini söylüyordu.

Eşarpların, fularların satıldığı bölüme gittik. Ortalık birbiri üzerine atılmış fularlarla, eşarplarla doluydu. Her yer darmadağınktı. Annemin de orada olması benim için büyük şanstı doğrusu. Ben asla bunca yığının içinden güzel bir fular seçemezdim.

Annem yığının içinden bir fular çekti aldı.

“Bunlar ne kadar?” diye sordu annem satıcıya.

“120 lira,” dedi satıcı kız.

İşte o zaman çok canım sıkıldı. Bende yalnızca Tonton Amca'nın gönderdiği 100 lira vardı çünkü.

Annem de bir önemi olmadığını, gidip bir başka armağan seçebileceğimizi söyledi.

“Ama sen fular istediğini söylemiştin,” dedim.

Annemin yüzü biraz kızardı. Sonracıma beni elimden tutup çekti.

“Önemli değil, hiç önemli değil Pıtırıcık,” dedi.
“Gel sen. Çok daha güzel bir şey buluruz mutlaka.”

“Hayır! Sana güzel bir fular almak istiyorum!” diye haykırdım.

Ne yani, yalan mı, iyi valla... İnsanlara istedikleri armağanı alamıyorsak onlara armağan vermemizin ne anlamı var canım.

Annem bana baktı. Sonracıma uzaktan satıcı kıza baktı. Gülümsediler. Sonracıma annem dedi ki:

“Ne yapacağız biliyor musun Pıtırıcık? Sana eksik olan 20 lirayı ben vereceğim. Böylece bana çok güzel bir fular almış olacaksın.”

Annem çantasını açtı. 20 lirayı çıkarıp bana verdi. Reyona geri döndük. Çok güzel, masmavi bir ipek fular beğendi.

KASA

"Beyefendi ödeyecek," dedi annem, satıcıya.

Ben de satıcıya 100 lirayı, sonracıma 20 lirayı verdim.

Satıcı kadınla annem güleştiler. Ben çok ama çok gururluydum.

Satıcı, gördüğü en şirin küçük tavşan olduğumu söyledi bana.

Armağan paketini bana verdi. Ben de anneme verdim. Annem beni öptü. Sonra da kasadan uzaklaştık.

Mağazadan çıkmadık ama. Annem, hazır buradayken kendisine korse bak-

mak istediğini, bir korseye ihtiyacı olduğunu söyledi.

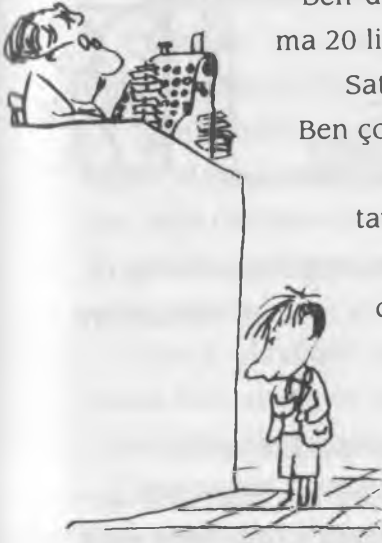
"Ama benim param kalmadı ki!" dedim.

Annem gülümsedi. Kaygılanmama gerek olmadığını söyledi.

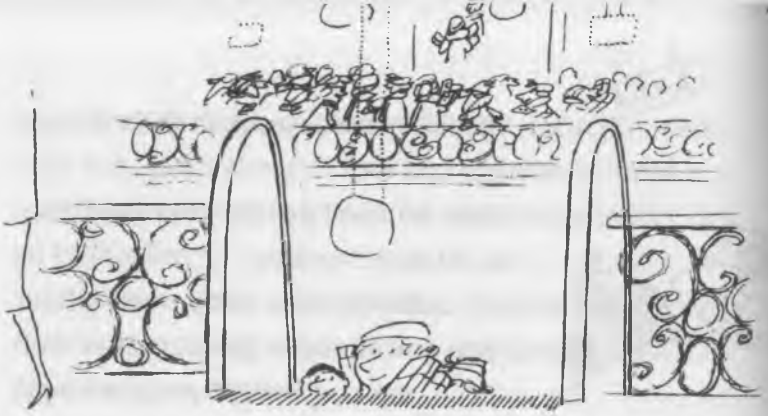
Korselerin olduğu bölüme gittik. Annem bir korse seçti. Sonracıma bana bir sürü para verdi. Ben de satıcıya uzattım.

Satıcı kadın güldü. Çok lokum olduğumu, tam yemelik olduğumu söyledi. Bu mağazalarda satıcı kızların çok nazik olması pek hoş oluyor canım.

Annem çok keyifliydi. Ona aldığım bu güzel korse ile şirin fular için bana teşekkür etti.

Sonracıma giysilerin bulunduğu reyona gittik. Annem giysileri denerken ben de ufak bir sandalyeye oturup bekledim.

Çok uzun sürdü.

Ama satıcı kızlardan biri bana şeker verdi.

Annem döndüğünde çok keyifliydi. Beğendiği giysinin parasını ödemem için kasaya kadar bana eşlik etti.

Şeker bedavaydı ama.

Sonracıma anneme bir çift eldiven, bir çift ayakkabı, bir de kemer aldım.

İkimiz de çok yorulmuştuk. Özellikle de annem. Çünkü bütün bu armağanları denemesi çok vakit alıyordu.

“İstersen bir şeyler atıştıralım,” dedi annem.

Yürüyen merdivenlere bindik. İşte bu gerçekten çok kıyaktı. Üstelik kafe mağazanın en üst katındaydı.

Nefis şeyler atıştırdık. Sıcak çikolata içtik. Çikolata pasta yedik. Ben çikolatayı çok severim de.

Annem bu yediklerimizin parasını ödemek için ısrar etti.

Döndüğümüzde babam eve gelmişti bile.

"Bak sen! Epey kaldınız! Pıtırıcık, annene güzel bir armağan aldın mı bakalım?"

"Almaz olur muyum!" dedim. "Bir sürü kıyak armağan aldım anneme! Her şeyin parasını da ben ödedim. Satıcılar bana çok nazik davrandılar!"

Babam, annemin paketlerini görünce gözleri kocaman açıldı.

"Haklı olduğunu itiraf etmeliyim canım," dedi. "Başta Pıtırıcık olmak üzere sizin ailenin tüm erkekleri gerçekten de çok cömertler."

Sonracıma annem uyumak için paketleriyle odasına çıktı.

Ben salonda babamla kaldım. Kendisi koltuğuna oturmuş iç geçiriyordu.

Sonracıma beni kucağına aldı. Saçlarımı okşadı. Gülümseyerek dedi ki:

"Çok doğru Pıtırıcık. Babanın ailesinin erkekleri gerçekten de çok hoş insanlar. Ama bazı konularda annenin ailesinin kadınlarından öğrenecekleri çok şey var!"

Bölüm V
Yeni Komşular

Yeni Komşular
Güzel Bir Sürpriz
Çuf! Çuf! Çuf!

Kadınlar
Trompet

Annem Okula Gidiyor
Kompozisyon Ödevi
Bay Kontrplak'ı Evcilleştirdik

Bu sabah yeni komşularımız oldu.

Zaten bir komşumuz vardı: Bay Sivrikulak. Kendisi çok nazik biridir, babama sürekli takılır.

Bizim evin öbür yanında satılık, boş bir ev vardı. Evde oturan olmadığı için, babam da bahçemizdeki sararmış yaprakları, arada bir kâğıtlarla çöpleri de oraya atıyordu.

Ev boş olduğundan sorun çıkmıyordu tabii. Oysa bir keresinde babam, Bay Sivrikulak'ın bahçesine bir portakal kabuğu atmıştı da neler neler olmuştu, Bay Sivrikulak babamla tam bir ay konuşmamıştı.

Sonracıma, geçen hafta annem sütçüden öğrenmiş. Yanımızdaki ev Bay Kontrplak diye birine satılmış. Kendisi Sağlam Ökçe mağazalarında ayakkabı bölümünün şefiymiş. Karısı piyano çalmaktan çok hoşlanırmış. Ayrıca benimle yaşıt bir de kızları varmış.

Sütçünün bildikleri bu kadarmış. Ama bir de yeni komşularımızı mahalleye Kaldıroğlu Nakliye Şirketi'nin taşıyacağını biliyormuş. Tam beş gün sonra, yani bugün taşınacaklarmış.

Bu sabah her yerinde Kaldıroğlu yazan koca kamyonu görünce, "İşte onlar! Geldiler!" diye bağırdım.

Annemle babam da gelip salon penceresinden dışarıya bakmaya koyuldular.

Kamyonun arkasından bir araba geldi. İçinden de gözlerinin üstünde bir sürü kaşı olan bir adamla çiçekli elbise giymiş tombik bir kadın indi. Sonra da elinde bebeğiyle benim boylarımda bir kız.

"Yeni komşumuz da pek şıkmış doğrusu, gören, üzerine elbise değil, perde geçirdi sanır," dedi annem.

"Ne güzel söyledin," dedi babam. "Üstelik arabaları da benimkinden daha eski model."

Taşımacılar kamyonundan indiler. Adam bahçenin, sonra da evin kapısını açarken, karısı taşımacılara elindeki kuş kafesiyle işaretler yapıyor, bir şeyler anlatıyordu.

Küçük kız da kadının çevresinde zıplayıp duruyordu. Ama sonracıma kadın ona bir şey söyledi, kız da zıplamayı hemen kesti.

“Bahçeye çıkabilir miyim?” diye sordum bizimkilere.

“Çık bakalım,” dedi babam. “Ama yeni komşularımızı rahatsız etme.”

“Sakın onlara meraklı turşucular gibi bakayım deme. Bizi görgüsüz sanmasınlar!” dedi annem.

Sonracıma o da benimle geldi bahçeye. Begonyaları sulaması gerekiyormuş.

Bahçeye çıktığımızda taşımacılar kamyondan bir sürü mobilya indirip kaldırıma koyuyorlardı. Bir de baktık ki öteki komşumuz Bay Sivrikulak hemen orada arabasını yıkıyor.

Bu işe çok şaşırdım doğrusu. Çünkü Bay Sivrikulak arabasını hep garajında yıkar. Özellikle de bugünkü gibi yağmurlu havalarda.

“Antika koltuğuma dikkat edin!” diye bağırdı kadın. “Üzerini örtün de ıslanmasın. Kumaşı çok değerlidir!”

Sonracıma kamyondan bir piyano indirdi taşımacılar. Piyano gerçekten de çok ağır olmalıydı.

“Aman çok dikkatli olun!” diye bağırdı kadın. “Bu bir konser piyanosu. Paha biçilmez bir alettir!”

Ama kuşun keyfi hiç yerinde değildi herhalde, kadın elindeki kafesi sallayıp duruyordu çünkü.

Sonracıma mobilyacılar eşyaları eve taşımaya koyuldular.

Kadın da arkalarından geliyor, hiçbir şeyi kırmamalarını, her eşyanın çok ama çok pahalı olduğunu söyleyip duruyordu. Ama neden bu kadar yüksek sesle bağırıp durduğunu anlayamadım doğrusu. Belki de taşımacılar ona pek kulak asmayıp kendi aralarında gülüştükleri içindir.

Sonracıma çitlere yaklaştım. Kendi kendine zıplarak eğlenen küçük kızı gördüm.

"Merhaba, benim adım Sırma. Ya seninki?" diye sordu bana.

"Adım Pıtırıcık," dedim, sonra da kıpkırmızı kesildim, tam bir aptala benzemiştim.

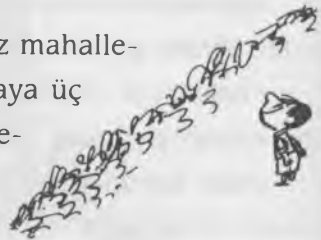
"Okula gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Ben de," dedi Sırma. "Hem sonra kabakulak da oldum."

"Peki sen böyle yapabilir misin?" diye sordum. Sonra da bir takla attım. Neyse ki annem bakmıyordu, ıslak çimler yüzünden gömleğim biraz lekelenmişti çünkü.

"Daha önce oturduğumuz mahallede bir çocuk vardı. Arka arkaya üç takla atabiliyordu, n'aber!" dedi Sırma.

"Hıh! Ben arka arkaya istediğim kadar takla atabilirim bi kere. Bak görürsün!"

Sonracıma taklalar atmaya başladım. Ama bu kez şansım pek yaver gitmedi. Anneme yakalandım çünkü.

"Aaa! Sen ne diye böyle çimlerde yuvarlanıp duruyorsun bakiyim? Şu üstüne başına bak, ne hale gelmişsin! Hem sonra bu havada dışarıda çok kalınmaz!" diye bağırdı annem.

Derken babam bahçeye çıktı.

"Neler oluyor orada?" diye sordu.

"Hiiiç. Takla atıyordum işte."

"Bana nasıl takla attığını gösteriyordu. Kötü bir şey yapmıyorduk," dedi Sırma.

O sırada Bay Kontrplak, "Sırma!" diye bağırdı. "Dışarıda ne işin var senin? Çitlerin önünde ne yapıyorsun bakalım?"

"Yandaki küçük çocukla oynuyordum," dedi Sırma.

Sonracıma Bay Kontrplak kocaman kaşlarıyla yanımıza geldi. Sırma'ya içeri girip annesine yardım etmesini söyledi.

Babam da yüzünde koca bir gülümsemeyle çitlere yaklaştı.

"Çocukları hoş görelim en iyisi. Böylesine yıldırım aşkı denir," dedi.

ÖĞLU
İYAT

Bay Kontrplak kocaman kaşlarını kaldırdı. Pek eğlenir gibi bir hali yoktu.

“Yeni komşumuz siz misiniz?” diye sordu.

“Hah ha!” diyerek güldü babam. “Pek sayılmaz. Aslında siz bizim yeni komşumuzsunuz, heh heh!”

“Peki öyle olsun. Yalnız artık çerçöpünüzü bizim bahçeye atmazsanız çok sevinirim!”

Babam gülmeyi bıraktı. Gözleri kocaman açıldı.

“Burası çöplük değil beyefendi. Pisliklerinizi başka yere atın!” diyerek babama çıkışmayı sürdürdü Bay Kontrplak.

Bu iş babamın hiç ama hiç hoşuna gitmedi.

“Ses tonunuzu hiç beğenmedim doğrusu,” dedi babam. “Bu taşınma işleri sinirlerinizi germiş olmalı. Ama her şeyin de bir sınırı var canım.”

“Sinirli minirli değilim ben. Ayrıca istediğim tonda konuşurum, tamam mı? Başınız ağrısın istemiyorsanız, evimizi çöplük niyetine kullanmaktan vazgeçin, işte o kadar! İnanılır şey değil canım!”

“Şu külüstür arabanızla, o zavallı eşyalarınızla kendinizi ne sanıyorsunuz siz Tanrı aşkına! Yok artık, iyi valla!” diye haykırdı babam.

“Yaa, öyle mi? Çok güzel. Göreceğiz bakalım! Bu arada sizin eşyalarınızı geri vereyim,” dedi Bay Kontrplak.

Eğilip bizim bahçeye üç şişe, yırtık kâğıtlar, bir de sarı yapraklar atmaya başladı.

Sonracıma evine girdi.

Babamın ağız bir karış açık kalmıştı. Hâlâ arabasını temizleyen öbür komşumuz Bay Sivrikulak’a döndü.

“Şu adamın yaptığını görüyor musun Bay Sivrikulak?” dedi.

Bay Sivrikulak ağızını hafiften büzerek, “Evet, gördüm. Yeni komşun geldiğinden beri beni unuttun zaten. Ben göreceğimi gördüm,” dedi.

Sonracıma o da evine girdi.

Bay Sivrikulak yeni komşuyu biraz kıskanmıştı sanırım.

Güzel Bir Sürpriz

Babam eve, yüzünde kocaman bir gülümsemeye girdi.

“Bu akşam ailem çok sevinecek,” dedi. “Onlara güzel bir sürprizim var. Pencereden dışarı bir bakın bakalım ne göreceksiniz.”

“Yeşil bir arabaya ceza kesen bir trafik polisi görüyorum,” dedi annem.

Babamın yüzündeki gülümseme yok oldu. Koşarak dışarı çıktı. Annemle ben de onu izledik.

Babam kaldırımdaydı, küçük mavi bir kâğıda bir sürü şey yazan trafik polisiyle konuşuyordu. Polisin tıpkı okuldaki gözetmenimiz Karagöz gibi bir hali vardı. O da ceza vermek için adlarımızı alırken böyle bir ifade takınır.

“Ama polis bey, anlayamıyorum...” diyordu babam.

"Arabanızı garaj çıkışına park etmişsiniz," dedi polis.

"Garaj benim garajım, araba da benim arabam!" diye bağırdı babam.

Annemin sesi çınladı:

"Senin araban mı?"

"Sonra anlatırım, görmüyor musun, şu an meşgulüm," dedi babam.

"İster sizin garajınız olsun, ister başkasının, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Trafik kuralları bu konuda çok açıktır: Kurallardan haberiniz vardır umarım!" dedi trafik polisi.

"Bu arabanın nereden çıktığını bir an önce anlattırsan sevinirim," dedi annem, babama.

"Kuralları çok iyi biliyorum beyefendi. Yıllardır araba kullanıyorum. Hem sizi uyarıyorum, çok yüksek mevkilerde tanıdıklarım var benim."

"Ya! Öyle mi?" dedi polis. "Daha iyi ya, cezayı ödemeniz için size borç verirler. Bu arada benim de selamlarımı iletin kendilerine."

Sonracıma polis gülererek uzaklaştı.

Babam kıpkırmızı kesilip elinde mavi kâğıtla öylece kalakaldı.

"Eee... Seni dinliyorum," dedi annem, çok sinirlenmiş gibiydi.

"Eee'si, eski arabamızı verip bunu aldım işte. Pıtırıcık'la ikinize sürpriz yapmak istemiştım. Ama pek hoş bir sürpriz olmadı!"

Annem kollarını kavuşturdu. Bu pek iyiye işaret değildi doğrusu. Bu hareketi yapıyorsa çok sinirlenmiş demektir.

"Nasıl yani?" dedi. "Bana fikrimi bile sormadan bu kadar büyük bir alışveriş yapıyorsun, öyle mi?"

"Sana fikrini sorsaydım sürpriz olmaktan çıkardı."

"Ah! Tabii, tabii! Araba almak konusunda sana fikir verecek kadar aklım yok benim. Kadınlar bir tek yemek pişirmeye yarar zaten. Terziye bile tek başına gidersin sen! O berbat çizgili takımları diktirmek için!"

“Çizgili takımlarımın nesi varmış?”

“Nesi olacakmış canım. Döşemelik kumaş niyetine bile kullanılmazlar, o kadar. Üstelik kırışıp duruyorlar. Ayrıca en azından arabanın rengi konusunda bana akıl danışabilirdin. Bu yeşil korkunç. Hem benim yeşilden nefret ettiğimi bilmiyor musun sen?”

“Ne zamandan beri?” diye sordu babam.

“Uzatmayalım. Ben mutfağıma dönüyorum, nasıl olsa bir tek orada işe yarıyorum!”

Sonracıma annem uzaklaştı.

“Sürpriz yapmak isterken başıma gelenlere bak,” dedi babam.

Sonra da bana sakın evlenmememi söyledi.

Ben de, “Tamam,” dedim.

Ama Sırma olursa o başka, kendisi komşumuz olur, çok ama çok şeker bir kızdır.

“Neler oluyor? Kıyamet mi kopuyor?” diye sordu Bay Sivrikulak.

Onun geldiğini fark etmemiştik.

Bay Sivrikulak babamla sürekli tartışan bir komşumuzdur.

Babam bir anda döndü.

"Ah! Gelip maydanoz olmasaydın çok şaşardım Sivrikulak," dedi.

"Bu nedir Tanrı aşkına?" diye sordu Bay Sivrikulak parmağıyla arabayı göstererek.

"Yeni arabam. Yeni araba almama iznin vardır herhalde?"

"Böyle bir külüstüre de ancak sen para verirsin. Çok hantal bir araba bu, yol tutuşu iyi değil. Bunu herkes bilir."

Babam güldü:

"Tabii ya, kedi ulaşamadığı ciğere mundar der."

Bu deyimini biliyordum. Geçen hafta okulda öğrenmiştik çünkü. Aslında insanlar kastediliyor. Alamadıkları şeyleri kötülüyorlar yani. Sonracıma öğretmen bu deyimini anlamını sorduğunda üç aldım. Lüplüp ağzı doluyken hiç iyi kopya veremiyor çünkü.

"Şu hale bak, bu araba yeşil değil, yeşilin de yeşili. Sanki bir tabak ıspanağı alıp yolun ortasına koymuşsun," dedi Bay Sivrikulak, gülererek.

“Bana baksana sen, zır cahil! Bu araba en son model zümrüt yeşili, tamam mı? Külüstür dediğin arabam hoşuna gitmediyse umurumda değil. Ben yaşadığım sürece asla bu arabaya binemeyeceksin!”

“Yaşamak istiyorsan sana da bu arabaya binmeni öneririm. Virajları yirmiyle giderken almaya kalksan takla atar bu,” dedi Bay Sivrikulak.

“Peki yumruğumu o kıskanç suratına indirmeme ne dersin?” diye sordu babam.

“Dene de gör!”

“Ya, öyle mi?”

“Aynen öyle!”

Sonracıma itişmeye başladılar. Eğlenmek için çoğu zaman böyle şeyler yapıyorlar.

Onlar soytarılık ederken, ben arabaya bindim, içini de görmek istemiştim. Çok kıyaktı canım. Yepyenydi bir kere, çok da güzel kokuyordu.

Direksiyona geçtim. “Vrınnnn! Vrınnnn!” yapmaya başladım. Babamdan bana araba kullanmayı öğ-

retmesini isteyeceğim. Ama pedalların bacaklarıma göre çok kısa olması biraz can sıkıcı.

“Pıtırıcık!” diye çıkıştı babam.

O kadar korktum ki dizimle kornaya bastım.

“Hemen iner misin şu arabadan? Kimden izin aldın bakalım?”

“İçi nasıl diye bakmak istemiştim. Bay Sivrikulak’la şakalaşmayı bitirdiğinizi görmedim!” dedim.

Sonra da ağlamaya koyuldum.

Annem evden koşarak çıkıp yetişti:

“Neler oluyor burada? Komşularla dövüşüyorsun, çocuğu ağlatıyorsun. Hepsi de bana danışmadan aldığıın bu araba yüzünden.”

“Bakalım içine bindiğinde de böyle konuşacak mısın? Hem bütün bunları evin arka tarafındaki mutfak penceresinden nasıl görebildin anlamadım,” dedi babam.

“Off! Yeter artık!” dedi annem. Sonra da ağlamaya koyuldu. Yaşamı boyunca bu kadar kırıcı sözler duymadığını; annesinin, yani benim anneannemin sözünü dinlemeyerek ne büyük akılsızlık ettiğini, çok mutsuz olduğunu söyledi.

Ben de ağladığım için büyük gürültü koptu.

Sonracıma bir de baktık ki trafik polisi geliyor.

“Kornayı sizin çaldığınıza bahse girerim,” dedi trafik polisi. Sonra da küçük mavi defterini çıkardı.

“Hayır bayım. Kornaya ben bastım,” dedim.

“Pıtırıcık! Sen sus!” diye bağırdı babam.

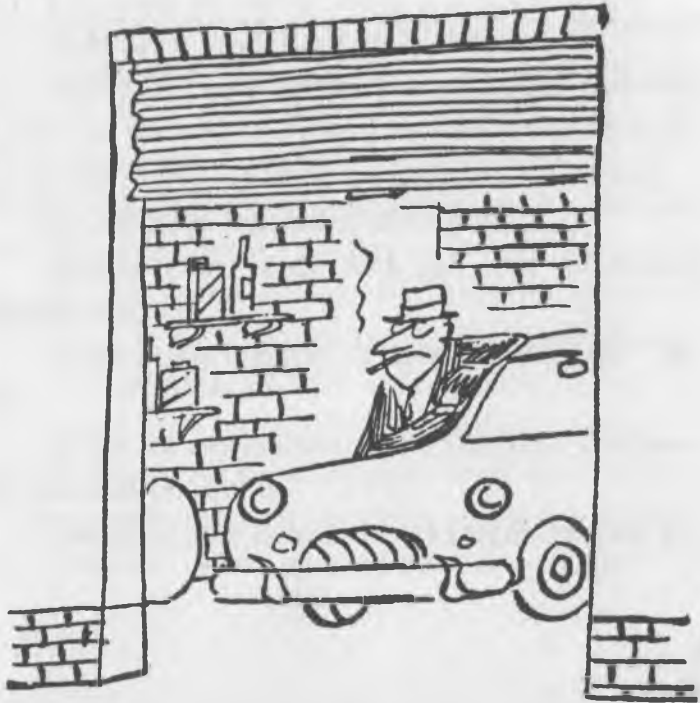
Ben de yeniden ağlamaya koyuldum. Ne yani, yalan mı, iyi valla... Bu kadar haksızlık olur canım.

Annem beni elimden tutup eve götürdü. Giderken trafik polisinin babama şöyle dediğini duyduk:

“Üstelik arabanız hâlâ garaj çıkışında duruyor. Bravo! Sanırım yüksek mevkilerdeki dostlarınıza anlatacak çok şeyiniz olacak!”

Yemek saati geldiğinde, babam hâlâ arabasıyla birlikte garajdaydı.

Annemle ben bu işe çok üzüldük. Gidip babamı çağırmaya karar verdik.

Annem babama aslında arabanın renginin hiç fena olmadığını söyledi.

Ben de virajlarda takla atmanın çok eğlenceli olduğunu söyledim.

Babam çok keyiflendi. Onu bağısladığımızı anlamıştı çünkü.

Çuf! Çuf! Çuf!

Dün akşam okuldan dönüp de bir şeyler atıştırdıktan sonra (tereyağlı ekmek dilimleri) kapı çalındı. Gidip açtım. Kocaman bir kutu gördüm. Koca kutunun arkasında da Lüplüp vardı, o da kocamandır.

“Burada ne arıyorsun Lüplüp?” dedim.

Lüplüp benimle oynamaya geldiğini, elektrikli trenini de yanında getirdiğini söyledi. Babası bize gelip akşam yemeğine kadar oynamasına izin vermiş.

Ben de gidip annemden izin aldım.

Annem “Olur,” dedi. Ama çok uslu durmamızı tembih etti.

“Odana çıkıp oynayın. Sesinizi duymayayım,” dedi.

Bu işe çok sevinmişim. Elektrikli trenle oynamayı çok severim çünkü.

Üstelik Lüplüp sevgili bir arkadaşımıdır. Çok kü-

çük yaşlardan beri tanışırız, bu da bir sürü ay eder zaten.

Ama Lüplüp'ün elektrikli trenini hiç görmemiş-tim. Noel Baba getirmiş bu treni. Ben de Lüplüp'ün evine yılbaşından beri gitmemiştim. Ama bu kadar kocaman bir kutusu olduğuna göre, kesinlikle çok kı-yak bir tren olmalıydı.

Kutuyu odama çıkarmak için Lüplüp'e yardım et-mek zorunda kaldım, ama olsun. Çünkü Lüplüp daha merdivenin üçüncü basamağında soluk soluğa kal-mıştı. Ben de treni odama kadar çıkaramayacağız di-ye çok korktum.

Odama gelince Lüplüp kutuyu yere bırakıp açtı. Önce üç sandviç çıkardı içinden. Lüplüp'ün tıkmak-tan çok hoşlandığını bilmem size söylemiş miydim?

Sonracıma, sandviçlerin altından ne çıktığına inanamazsınız. Müthişti! Raylar, bir sürü, ama bir sü-rü tren rayı! Makaslar, kavşaklar, dönüp duran ray-lar vardı. Sonracıma bir tren garı vardı, sonracıma bir geçit vardı. İki inek, bir tünel, bir de tünele sıkışmış jambonlu sandviç vardı.

Ayrı bir kutuda trenin kendisi duruyordu. Yeşil bir lokomotif vardı. Sonracıma iki yolcu vagonu, bir yük vagonu, odun taşımak için bir vagon daha, ayrıca bir de yemekli vagon vardı. Tatile çıktığımızda bindiğimiz trende de aynı böyle bir yemekli vagon görmüştüm. Ama biz oraya gitmedik. Annem evde, içinde katı yu-

murtalar, sosisler, muzlar olan bir sepet hazırlamıştı. Babam da bu yiyeceklerin yemekli vagondakilerden daha güzel olduğunu söylemişti.

Sonracıma içecekler satan amcayla tartışmışlardı bizimkiler. Çünkü babam portakal suyunun yeni sıkılmış olmasını ister hep.

Ama ben ister yeni sıkılmış, ister beklemiş olsun, portakal suyunu çok severim; içinde kamış olur çünkü.

“İşte oldu. Rayları buraya koyacağız. Sonra şöyle dönecekler, sonra da böyle yatağın altından geçecekler. Sonra da dolabın. Tüneli buraya, geçidi buraya, inekleri de şuraya koyacağız,” dedi Lüplüp, ilk sandviçini yerken.

“İneklerden birini şöyle koysak olmaz mı?” dedim.

“Bu tren kimin acaba? Senin mi, benim mi?” dedi Lüplüp.

Haklıydı. Biz de inekleri Lüplüp’ün istediği yere koyduk. Noel Baba kendisine böyle armağan getirdiği için Lüplüp çok şanslı doğrusu.

Yıl içinde pek uslu durduğu söylenemez ama. O da en az benim kadar ceza aldı. Üstelik benden daha kötü bir öğrenci.

Hem ben Lüplüp’ten çok daha nazik bir çocuğum. Ne yani, yalan mı, iyi valla...

Bu kadar haksızlığa dayanamayıp Lüplüp’e bir tokat patlattım.

Lüplüp bana baktı, çok şaşırmıştı. Görünüşü çok gülünçtü doğrusu, çünkü ben tokadı yapıştırınca sandviçi suratına yapışmış, kulağına kadar yağ içinde kalmıştı.

Lüplüp de bana bir tekme attı. Çılgılığı bastım.

O sırada annem içeri girdi.

"Uslu uslu oynuyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"E herhalde," diye yanıtladı Lüplüp.

"Evet annecim, çok eğleniyoruz," dedim.

Öyle ya, arkadaşım Lüplüp ile oynamayı çok severim ben.

Annem bize baktı.

"Sanki bir şeyler duyar gibi... Her neyse... Uslu durun," deyip odadan çıktı.

"Ailen bizi rahat bırakır umarım. Çok geçe kalamam. Bu akşam yemekte türlü var da. Annem bütün etleri bana ayıracak," dedi Lüplüp.

Demiryolunu bir an önce kurmak için acele ettik. Küçük elektrik kutusunu da yerleştirdik, üzerinde düğmeler vardı. Bastığınızda tren hareket ediyordu. Çok kıyaktı canım.

"Kaza yapacak mıyız peki?" diye sordum Lüplüp'e.

Öyle ya, elektrikli trenle oynarken kaza yapmak çok eğlencelidir.

"Tüneldeki raylardan birini kaldırabiliriz," dedi Lüplüp.

Bence bu harika bir fikirdi. Rayı kaldırmaya çalıştım. Ama Lüplüp bu işi kendisi yapmak istedi.

“Peki o zaman. Ben de vagonları raylara oturturum,” dedim.

Kutudan vagonları almak için kalktım.

“Dokunma! Her şeyi kıracaksın!” diye haykırdı Lüplüp.

Bunları derken ağzındaki salamlı sandviç parçalarını da her yere saçtı.

“Burası benim evim, tamam mı? Trenine istediğim gibi dokunurum,” dedim ona, Lüplüp’e yani.

“Belki burası senin evin, ama bu da benim trenim, tamam mı? Bırak bakalım şu vagonu!” dedi Lüplüp.

Ben de yolcu vagonunu aldığım gibi kafasına geçirdim. O da bana bir yemekli vagon çaktı.

Biz vagonlarla birbirimizi döverken babam kocaman açılmış gözlerle içeri girdi.

“Gördün mü? Bizi rahatsız edip duruyorlar,” dedi Lüplüp.

Babam şaşkın gözlerle Lüplüp’e bakıyordu.

“Oyun oynuyorduk. Lüplüp elektrikli trenini getirdi de. Annemden izin aldık ama,” dedim babama.

Lüplüp de, “Evet,” dedi.

“Bir merhaba desen ölmezsin Lüplüp,” dedi babam.

“N’aber?” dedi Lüplüp.

Babam derin derin iç geçirdi. Sonracıma raylarla treni görüp ıslık çaldı.

“Vaay, ne güzel tren bu böyle!” dedi.

“Lüplüp’e Noel Baba getirmiş bunu. Hem de benim çok uslu durduğum yılın sonunda,” dedim ben de.

Ama babam yere oturup trene bakmaya başladı. Çok hoşnut bir hali vardı:

“Sizin yaşınızdayken böyle bir trenim olsun çok isterdim. Ama ders çalışmaktan oyun oynamaya pek zaman bulamazdım.”

"Garı kurcalayıp durmayın. Kırılıyor. Babam trenimi buraya getirip Pıtırıcık'la oynamama izin veriyor. Ama kırılırsa bu iş hiç hoşuna gitmez," dedi Lüplüp.

Babam hiçbir şey kırmayacağını, bize elektrikli trenle nasıl oynandığını göstereceğini söyledi.

"Lokomotifle vagonları ver de rayların üstüne koyayım," dedi babam, Lüplüp'e.

Lüplüp, babama sanki kendisinden bir sandviç aşırıyormuş gibi baktı. Ama treni babama verdi.

Bizim Lüplüp işini bilir. Asla kendisinden büyük biriyle dövüşmeye kalkışmaz.

"Dikkat! Tren kalkıyor!" diye bağırdı babam, acayip bir sesle. "Kalkıyoruz! Çuf! Çuf! Çuf! Çuf!.."

Sonracıma düğmelere bastı, ama tren kıvılda-
madı.

"Aa! Neler oluyor?" dedi babam.

Bu işten hiç hoşlanmamıştı. Çevresine şöyle bir bakındıktan sonra alnına vurdu.

"Ah siz çocuklar yok musunuz? Fişi takmamışsınız ki! Elektrik olmadan tren nasıl çalışır. İyi ki yanınıza gelmişim," dedi.

Babam gülerek fişi prize taktı.

"Güzel. Şimdi çalışacak. Çuf! Çuf! Çuf!"

Sonracıma düğmelere bastı, çok güzel kıvılcımlar saçıldı ortalığa, evdeki tüm ışıklar söndü.

"İşte burada da aynı şey oldu," dedi Lüplüp. "Bizim evdeki elektrikte bir sorun olduğunu sanıyor-

dum. Babam da gidip bir arkadaşımın evinde denememi, asıl trenin arızalı olduğunu göreceğimi söyledi. Haklıymış.”

Babam hiçbir şey söylemedi. Yere oturmuş gözlerini kırpmadan Lüplüp'e bakıyordu.

“Her neyse, ben artık eve döneyim. Annem karanlık bastırınca dışarıda olmamdan hoşlanmıyor,” dedi Lüplüp.

Sonra hızla vagonları, rayları kutuya doldurmaya başladı. Her şeyi toplayınca, “Hoşça kalın!” deyip gitti.

Annemle ben akşam yemeğini masaya mumlar koyarak yedik. Çok kıyaktı.

Ama babamın yemeğe inmemesi hiç hoş olmadı. Bir mum yakıp yanına gittik.

Yukarıda oturup karanlıkta surat asmayı sürdürdü.

Lüplüp'ün treni çalışmadı diye niçin bu kadar üzüldü, anlayamadım.

Kadınlar

Sırma yanımızdaki evde oturur. Bay ve Bayan Kontrplak, onun babasıyla annesi olurlar.

Sırma'nın sapsarı saçları, masmavi gözleri vardır. Çok şekerdir Sırma, kendisi bir kızdır ayrıca.

Sırma'yı çok sık görmem. Bay ve Bayan Kontrplak bizimkilerle pek arkadaşlık etmezler çünkü. Hem ayrıca Sırma da sürekli meşguldür. Piyano dersleri alır, daha başka bir sürü şeyin dersini alır.

Bugün öğleden sonra, Sırma beni bahçelerinde oynamaya davet edince çok sevindim.

Gidip annemden izin aldım. O da dedi ki:

"Elbette oynayabilirsin, Pıtırıcık. Ama küçük arkadaşına karşı çok nazik davranmanı istiyorum. Kavga çıkarayım deme. Bayan Kontrplak'ın ne kadar sinirli olduğunu biliyorsun. Senden şikâyetçi olması için fırsat yaratma."

Ben de anneme söz verdim. Koşarak Sırmaların bahçesine gittim.

"Ne oynayalım?" diye sordum.

"Hemşirecilik oynayabiliriz," dedi Sırma. "Sen çok hasta olursun. Ben de seni tedavi eder, kurtarıyorum. Ya da istersen savaşta çok ağır yaralanmış olursun. Ben de savaş meydanında olurum. Tüm tehlikeleri göze alarak seni tedavi ederim."

Savaşta yaralanmış olmayı yeğledim. Çimenlere uzandım. Sırma da yanıma oturdu. Bana şöyle şeyler söylemeye başladı:

"Ah! Aman Tanrım! Zavallı dostum! Bu ne hal böyle! Şükürler olsun ki yanınızdayım. Tüm tehlikeleri göze alarak sizi iyileştireceğim. Aman Tanrım!"

Hiç de eğlenceli bir oyun değildi bence. Ama sorun çıkarmak istemiyordum, anneme söz vermiştim.

Sonracıma Sırma beni iyileştirmekten bıktı. Başka bir şey oynayabileceğimizi söyledi.

"Olur," dedim.

"İstersen yarış yapalım," dedi. "Ağaca ilk giden kazanır."

İşte bu çok kıyak bir oyundu. Üstelik yüz metrede müthiş bir koşucuyumdur. Arsada tüm arkadaşları geçerim. Sırım dışında tabii. Ama o da sayılmaz, kendisinin upuzun bacakları vardır çünkü, dizleri de

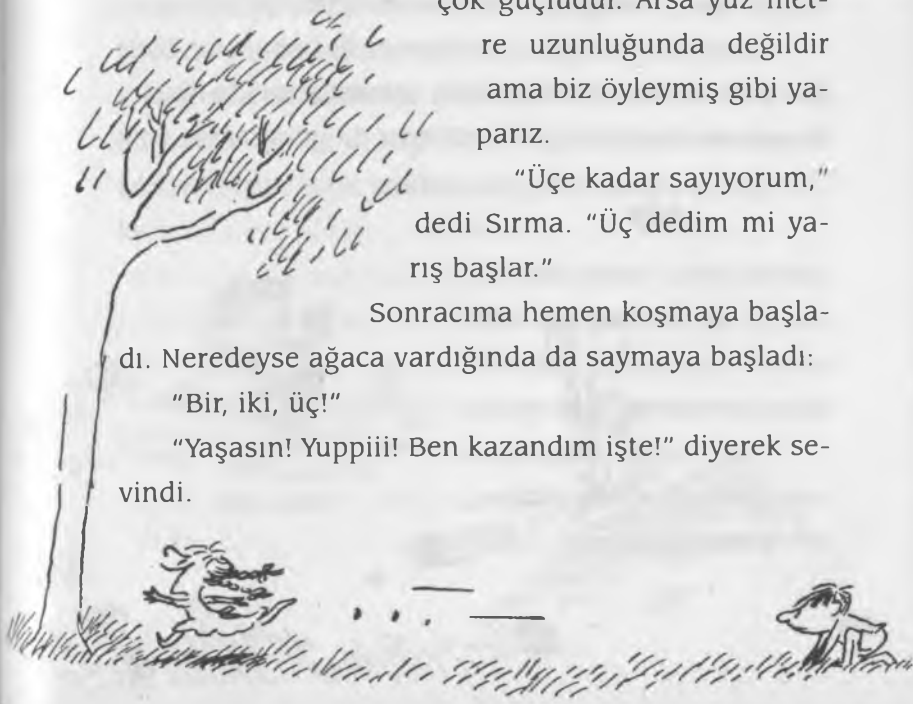
çok güçlüdür. Arsa yüz metre uzunluğunda değildir ama biz öyleymiş gibi yaparız.

"Üçe kadar sayıyorum," dedi Sırma. "Üç dedim mi yarış başlar."

Sonracıma hemen koşturaya başladı. Neredeyse ağaca vardığında da saymaya başladı:

"Bir, iki, üç!"

"Yaşasın! Yupp!!! Ben kazandım işte!" diyerek sevindi.

Bunun bir yarış olması için herkesin aynı anda başlaması gerektiğini söyledim. Yoksa gerçek bir yarış olmazdı ki.

O da, "Tamam, tekrar yarışırız," dedi. "Ama senden biraz daha önde başlamama izin verilmeli. Burası benim bahçem çünkü."

Bir şey demedim. Ne yapabilirdim ki?

Yarışa aynı anda başladık. Ama Sırma, ağaca benden çok daha yakın olduğu için yine kazandı.

Birkaç yarış daha yaptık. Sonracıma bu oyundan sıkıldığımı, zaten bu koşu yarışlarının çok da eğlenceli olmadığını, başka şey oynamamızı söyledim.

"Top vurmaca oyununu bilir misin?" dedi.

Top vurmaca oyununda müthiş olduğumu, büyüklere karşı oynadığımda bile kazandığımı söyledim.

Gerçekten de öyle. Bir keresinde babam ve öbür komşumuz Bay Sivrikulak'la oynamıştım da ikisini de yenmiştim. Onlar hâlâ gülüyor da gülüyordu. Ama

ben oyunu kasten kaybetmediklerini bal gibi biliyorum işte! Özellikle de Bay Sivrikulak'ın!

Sırma, renk renk, bir sürü küçük top getirdi.

"Kırmızıları ben alıyorum," dedi. "Bu yeşil topu vuracağız. Onu da ben atıyorum. Üstelik ilk atışı da ben yapacağım."

Yeşil topu attı. Sonra da kendi kırmızı topuyla yeşili vurmaya çalıştı. Kötü bir atış sayılmazdı doğrusu. Sonracıma ben atış yaptım. Yeşil topa ondan daha çok yaklaştım.

"Ah! Hayır! Hayır! Sayılmaz. Benim ayağım kaymıştı. Baştan başlayacağım."

Yine atış yaptı. Ama yine ayağının kaydığını söyledi. Sonracıma baştan aldı. Yeşil topa benimkinden daha çok yaklaştı. Biraz daha oynadık. Sırma oyunu sürekli baştan alıyor, toplarını atıyor da atıyordu.

Artık eve dönmek istiyordum. Çünkü böyle top atıp durmak hiç de eğlenceli değildi. Hem de soytarılık etmeye iznim yokken; ne yani, yalan mı, iyi val-la...

"Uff! Sıkıldım!" dedi Sırma.

"Daha az yorucu bir şeyler oynasak, olmaz mı? Odamda oyuncaklarım var, gidip onları getireyim."

Bahçede beklemeye koyuldum. Sırma kocaman bir

karton kutuyla geri döndü. İçinde neler neler vardı: iskambil kâğıtları vardı, jetonlar, zarlar, kırık bir dikiş makinesi, bir kızmabirader, bir oyuncak bebek kolu, daha bir sürü, bir sürü şey vardı.

“İskambil oynayalım mı?” diye sordu Sırma. “İskambil nasıl oynanır biliyor musun?”

Ben de pişti bildiğimi, evde arada sırada babamla oynadığımızı, çok kıyak bir oyun olduğunu söyledim.

“Ama ben çok daha güzel bir oyun biliyorum,” dedi. “Hem de ben uydurdum. Bak göreceksin, çok güzel oyun.”

Sırma'nın oyunu biraz karmaşıktı. Çok iyi anlayamadım. İkimize de bir sürü kâğıt dağıttı. Ama o benim elime bakabiliyor, benim kartlarımla kendininkileri değiş tokuş edebiliyordu.

Sonrası biraz piştiiye benziyordu. Ama çok daha karışıktı. Çünkü Sırma elindeki bir üçlüyle benim papazımı alabiliyordu. Sırma'nın oyununda karo üçlüsü sinek papazından daha üstün olsa gerekti.

Sırma'nın oyununu iyice saçma bulmaya başlamıştım. Ama kavga çıkmasın diye bir şey söylemedim. Üstelik tam da Bayan Kontrplak pencereden bizi izlemeye başladığı sırada.

Sırma benim bütün kartlarımı alıp oyunu kazanınca, tekrar oynamak isteyip istemediğimi sordu.

Ben, bu oyunun çok zor olduğunu, başka şey oynamayı yeğlediğimi söyledim.

Sırma'nın büyük kutusunu karıştırmaya başladım. En dipte ne buldum dersiniz? Bir dama tahtası!

Dama oyununda üstüme yoktur! Bir şampiyon olduğumu söyleyebilirim!

"Dama oynayalım!" diye bağırdım.

"Olur. Ama beyaz taşları ben alıyorum, ayrıca oyuna ben başlıyorum," dedi Sırma.

Dama tahtasını çimenlere koyduk. Sırma oyuna başladı. İki taşımı almasına izin verdim. Ama sonra... Tak! Tak! Tak! Üç taşını birden aldım.

Sırma yüzüme baktı. Kıpkırmızı kesildi. Ağlayacakmış gibi çenesi titremeye başladı. Gözleri yaşlarla doldu.

Sonracıma kalkıp dama tahtasına tekme savurdu. Evine doğru koşmaya başladı. Bir yandan da bağıırıyordu:

"Pis mızıkçı! Bir daha seni görmek istemiyorum!"

Eve döndüğümde canım çok sıkındı doğrusu. Çıglıkları duyan annem beni kapıda bekliyordu. Olup bitenleri anlatınca başını iki yana sallayıp şöyle dedi:

"Tam babanın oğlusun! Siz erkekler, hepiniz aynı-sınız!.. Hanginiz oyun oynamayı bilir ki zaten!.."

Trompet

Bu hafta çok az soytarılık ettiğim için babam bana para verip şöyle dedi:

“Oyuncakçıya gidip ne istiyorsan onu al.”

Ben de oyuncakçıya gidip kendime bir trompet aldım.

Üflediğinizde müthiş bir ses çıkaran kıyak bir trompetti. Eve dönerken çok eğleneceğimi, babamın da bu işten çok hoşnut kalacağını düşünüyordum.

Bahçeye girdiğimde babam çalıları buduyordu. Ona sürpriz yapmak için arkasından usulca yaklaştım. Trompeti de ciğerlerimin tüm gücüyle öttürdüm.

Babam bir çığlık kopardı. Trompet yüzünden değil ama. Bağırdı, çünkü bahçe makasıyla elini kesmişti.

Babam yaralı parmağını emerek bana döndü. Gözlerini kocaman açıp, “Gidip bir trompet mi aldın?” dedi. Sonra da çok alçak bir sesle, “Bunu tahmin etmeliydim,” dedi.

Sonracıma parmağını sarmak için eve girdi.

Benim babam babaların kralıdır bir ke-re. Ama pek becerikli olduğu söylenemez. Belki de bu yüzden bahçede çalışmaktan hoşlanmıyor.

Eve trompetimi öttürerek girdim.

Annem mutfaktan koşarak çıktı.

“Neler oluyor? Neler oluyor?” diye bağırdı.

Elimdeki trompeti görünce hiç de hoşnut kalma-dı.

“Nereden buldun bunu? Hangi bilinçsiz verdi sa-na bu oyuncuğu?” diye sordu.

Ben de ona trompeti babamın aldığını söy-ledim.

Sonracıma babam içeri girdi. Parmağını sar-ması için annemden yardım istemeye gelmişti.

Annem bana trompet almanın ne kadar ha-rika bir fikir olduğunu, bunun için babamı kutladığı-nı söyledi.

Ama babam çok alçakgönüllü biri olduğu için kıp-kırmızı kesildi. Aslında bu fikrin tam olarak kendisin-den çıkmadığını anlatmak istedi.

Ben de onay verdim; bunun gerçekten harika bir fikir olduğunu, babamı kutladığımı söyledim.

Sonracıma trompetimi öttürdüm.

Annem gidip dışarıda oynamamı, babamla konuş-

mak istediğini söyledi. Onu tekrar tekrar kutlamak istiyor olmalıydı.

Bahçeye çıkıp ağacın altına oturdum. Trompetimi öttürüp kuşları korkutarak çok eğlendim.

Babam kutlamaları kabul etmeyi bitirdiğinde bahçede tek bir kuş kalmamıştı.

Ama serçeleri çok sevdiğim için bundan sonra evde pencereleri kapatarak trompet çalmaya karar verdim.

Eviden çıktığında babamın çok sinirli bir hali vardı.

“Pıtırcık, seninle konuşmamız gerekiyor,” dedi.

Ben de ona bunun acil olup olmadığını sordum. Çünkü trompetimle oynamam gerekiyordu.

Bu arada evde bir şeyler kırıldı. Çok şaşırdım, çünkü annem hiç de sakar biri değildir.

Babam söyleyeceklerinin acil olduğunu, erkek erkeğe konuşacağımızı söyledi.

“Biraz yüksek sesle konuş. Böylece hem trompet çalıp hem de seni duyabilirim,” dedim.

Zamanımı boşa harcamaya niyetim yoktu doğrusu.

“Pıtırcık!” diye bağırdı babam.

Bir anda çok ama çok öfkelenmişti.

Ben babamın trompetle oynamak istediğini, ama oyuncağımı elimden almaya cesaret edemediğini hemen anlamıştım.

Trompetimi güzelce bir öttürdükten sonra babama vermeye karar vermiştim. İşte tam o sırada kom-

şumuz Bay Sivrikulak başını çitlerin üzerinden uzatıp şöyle dedi:

“Şu gürültü patırtıya artık son verseniz!”

Bay Sivrikulak, babama takılmaya bayılır. Ama bu kez kötü zamanda ortaya çıkmıştı. Çünkü o sırada babamın en çok istediği şey trompet çalmaktı.

“Bir işe de burnunu sokmasan nasıl olur acaba?” diye sordu babam, Bay Sivrikulak’a.

“Burnumu sokmasam mı? En son trompetle uyanırdığımda ordudaydım! Buna ne dersin?”

“Ordu mu? Sen terhis bile olamamışsındır, Sivrikulak,” dedi babam gülerek.

Bunun çok sinirli bir gülüş olduğunu da söylemeliyim.

Ben "terhis" sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama Bay Sivrikulak'ın hiç hoşuna gitmedi. Hemen çitlerden atlayıp bahçemize girdi.

"Ben mi terhis olamamışım?" diye sordu. "Ben de birçok arkadaşım gibi savaştım, tamam mı?"

Bay Sivrikulak'ın savaş anılarını anlatması çok hoşuma gider. Bir keresinde bana düşmanlarla dolu koca bir denizaltıyı tek başına nasıl ele geçirdiğini anlatmıştı. Ama ne yazık ki bu kez savaştaki kahramanlıklarından söz edemedi. Babam konuyu değiştirdi çünkü.

"Ya! Ya! Eminim öyledir!" dedi babam.

"Evet, aynen öyle!" dedi Bay Sivrikulak.

Sonracıma babamı itti. Babam da düşüp çimlere oturuverdi.

Bay Sivrikulak babamın ayağa kalkmasını beklemedi. Evine dönmek için çitlerden atlayıverdi. Bir yandan da bağıırıyordu:

"O zavallı çocuğuna aldığın aptal oyuncakların sesini bir daha duymayayım!"

Babam ayağa kalktı.

"Trompetini ver," dedi bana.

Haklıymışım. Babam kesinlikle trompet çalmak istiyordu. Babamı çok severim. O yüzden trompetimi ona verdim. Ama uzun süre oynamaz diye umuyordum. Çünkü bir süre daha trompet çalmak istiyordum.

Babam, Sivrikulakların bahçesiyle bizimkini ayıran çitlere yaklaştı. Derin bir soluk alarak bir sürü hava yuttu. Sonracıma trompetimi öttürdü. O kadar çok öttürdü ki kıpkırmızı kesildi. Harikaydı! Bu küçücük trompetin bu kadar gürültü çıkaracağına inanamazdım doğrusu.

Babam yeniden soluklanmak için durduğunda, Bay Sivrikulakların evinde bir şeylerin kırıldığını duyduk. Sonracıma evlerinin kapısı açıldı. Bay Sivrikulak koşarak dışarı çıktı. Aynı anda bizim evin kapısı da açıldı. Bir de baktık ki annem yolculuğa çıkarmış gibi, elinde bir bavulla evden ayrılıyor.

Babam kafasını bir sağa bir sola çevirip durdu. Biraz şaşırmış bir hali vardı.

"Annemin evine gidiyorum," dedi annem.

"Anneanneme mi gidiyorsun? Ben de gelebilir miyim? Ona trompet çalarım. Çok eğlenir," dedim.

Annem, bana bakıp ağlamaya başladı.

Babam da onu yatıştırmak istedi, ama zaman bulamadı.

Bay Sivrikulak çitlerin üstünden yine bizim bahçeye atlamıştı çünkü.

Çitlerden atlamak bu Bay Sivrikulak'ta çok kötü bir alışkanlık haline geldi. Bir keresinde babam onu çağırıp çitin hemen altına su dolu bir leğen koymuştu. Bay Sivrikulak da atladığı gibi leğenin içine girince çok gülmüştük.

Ama bu kez pek gülemedik. Bay Sivrikulak trompeti isterim diye tutturmuştu.

“Ver bana şu trompeti!” diye bağırdı.

Babam vermek istemedi.

"Bu aptal oyuncakla karımı korkuttun. Elindeki tabakları yere düşürdü, hepsi kırıldı!" diye haykırdı Bay Sivrikulak.

"Hıh! O tabaklara ne kadar para verdiğini düşününce büyük bir kayıp sayılmaz. Hem sen buradan toz ol bakalım. Bu bir aile sorunu," dedi babam.

Bay Sivrikulak bunun bir aile sorunu olmadığını, bu gürültüyle bir mahalle sorunu haline geldiğini söyledi.

Bay Sivrikulak haklıydı.

Çevredeki evlerin pencerelerinden bir sürü insan başını uzatmış, "Şşşşt!" yapıyordu.

"Şu trompeti bana verecek misin, vermeyecek misin?" diye sordu Bay Sivrikulak.

"Gel de al bakalım," dedi babam.

Babam aslında çok naziktir. Ama şaka olsun diye trompeti vermek istemezmiş gibi yapıyordu.

Trompeti iki ucundan çekiştirmeye koyuldular. Sonunda oyuncağımı yere düşürdüler. Sonracıma babam, Bay Sivrikulak'ı itince, o da düşüp trompetin üstüne oturdu.

Gidip baktığımda trompetimin yamyassı olduğunu gördüm. Artık onu çalmam olanaksızdı.

Ben de ağlamaya başladım. Babam, annem, Bay Sivrikulak, hepsi beni yatıştırmaya çalıştılar.

"Ne olacak canım, benim kocaman oğlum gidip kendisine başka bir oyuncak alır," diyordu annem.

Babam da, "Hadi bakalım, ağlama, hadi bakalım," diyordu.

Bay Sivrikulak da üstünü başını silkeleyerek kendi bahçesine atladı. Düşüp de trompetin üstüne oturunca canı acımış olmalıydı.

Ama daha sonra işler yoluna girdi.

Annemin verdiği parayla gidip kendime bir davul aldım. Ama trompetle eğlendiğimiz kadar eğlenebilir miyiz bilmem.

Annem Okula Gidiyor

Yemekten sonra ailece salonda oturuyorduk. Annem başını örgüsünden kaldırıp babama dedi ki:

“Sevgilim, bugün aklıma şöyle bir şey geldi: Niçin araba kullanmayı öğrenmiyorum ki? Garajda çürüyeceğine ben de biraz kullanmış olurum. Ne dersin?”

“Olmaz,” dedi babam.

“Niyeymiş?” dedi annem. “Bütün arkadaşlarım araba kullanıyor. Kokoş ile Totoş’un kendi arabaları bile var. Ben ne diye kullanamıyormuşum?”

“Gidip yatıyorum. İşyerinde çok zor bir gün geçirdim,” dedi babam.

Sonra da gitti.

Ertesi gün, akşam yemeğinde nefis bir çikolata-
lı pasta vardı. Bu işe çok şaşırdım. Günlerden salıydı
çünkü. Salı günleri tatlı yerine komposto yeriz biz.

Annem babama şöyle dedi:

“Araba konusunu düşündün mü?”

“Ne arabası?”

“Ne arabası olacak? Dün akşam konuşmuştuk ya... Ama dur, hemen yanıt verme. Bırak da açıklayayım...”

Annem babama biraz daha pasta verdikten sonra şöyle dedi:

“Bir düşünsene, araba kullanmayı öğrenirsem akşamları gelip seni işten alabilirim. Böylece çok yolculuğun o sıkış tepiş otobüslere binmek zorunda kalmazsın. Ayrıca yağmur yağdığında çocuğu okula ben bırakırım. Böylece başımıza sürekli anjin derdi çıkmaz.”

“Yaşasın! Çok güzel olur! Arkadaşlarımı da arabaya alırız!” diye bağırdım.

“Neden olmasın,” dedi annem. “Alışveriş için de iyi olur. Haftalık gereksinimlerimizi gidip bir seferde alabilirim. Tatile çıktığımızda da yemeklerden sonra nasıl uykun gelir bilirsin, o zaman direksiyona ben geçerim. Üstelik ne kadar dikkatli olduğumu da bilirsin. Ne diyeceğini biliyorum: Bayan Sivrikulak’ın yaptığı kazayı anlatacaksın bana. Ama Bayan Sivrikulak’ın nasıl olduğunu sen de çok iyi bilirsin; harika bir kadındır, ama akıllı bir karış havadadır. Hem üstelik sigorta şirketi aynı kanıda olmasa da, hatanın kendisinde olmadığını söylüyor..”

“Sırım’ın annesi de Sırım’ın babasının arabasını kullanıyor. Sırım onun müthiş araba kullandığını söylüyor,” dedim.

“Bak, görüyor musun?” dedi annem bana bir dilim daha pasta vererek. “Eee? Ne diyorsun?”

“Aslında şu otobüsler gerçekten de berbat. Gazeteyi açıp okuyabilmek bile olanaksız,” dedi babam.

Sonracıma annem yerinden kalktı. Gidip babamı öptü.

Babam sırttı.

Sonracıma annem gelip beni öptü; ikimize de pasta verdi.

“Dur bakalım! Daha ‘evet’ demedim,” dedi babam.

Ertesi gün evde babam hiç konuşmuyordu. Annemin de gözleri kıpkırmızı olmuş, şişmişti. Ben de hiç

sesimi çıkarmadan kompostomu içiyordum. Soytarılık yapmanın zamanı olmadığını anlamıştım çünkü. Sonracıma babam derin bir soluk alıp anneme şöyle dedi:

“Bak, tamam. Evet, bu öğleden sonra biraz sinirlenmiş olabilirim. Ama ne yapabilirim ki? Bu tür işler sana göre değil işte.”

“Yaa, öyle mi?” dedi annem. “Çok pardon. Bayan Sivrikulak beni uyarmıştı zaten. Araba kullanmayı asla kocanla öğrenmeye kalkışma, diye! Sinirlenirsin tabii, araban için korkuyorsun çünkü. Sonra bağıırıyorsun, ben de ne yapacağımı iyice şaşırıyorum! Bu işi öğrenmek için bir kursa yazılısam çok daha iyi ederim.”

“Ne?” diye bağırdı babam. “O maskaraların ne kadar para istediğini biliyor musun sen? Hayır efendim, hayır! Hayır! Hayır!”

“Pıtırıcık, sen yat artık. Yarın okul var,” dedi annem.

Ertesi akşam annem pek keyifliydi.

“Çok iyi gitti hayatım,” dedi babama. “Öğretmen direksiyona çok hâkim olduğumu söylüyor. Başlangıçta biraz ürktüm, ama sonra çok eğlenmeye başla-

dım. Gerçekten de öyle, araba kullanmak çok eğlenceli! Yarın derse devam edeceğiz.”

Annemin araba kullanacak olmasına ben de çok sevinmiştim. Beni arkadaşlarımla birlikte okula götürmesi çok kıyak olacaktı çünkü. Hem sonra akşamları babamı işten alıp hep birlikte eve dönecektik. Hem belki eve dönmek yerine bir restorana ya da bir sinemaya giderdik.

Ama can sıkıcı olan bir şey vardı. Annem arada sırada derslerden çok sinirli dönüyordu. Bir keresinde derste park etmeyi becerememiş örneğin. O akşam evde herkes birbirine küstü, akşam yemeği de hazır değildi üstelik.

Annemin arabayı yokuşta çalıştıramadığı akşam, babam bıkip usandığını, hem bir sürü para ödediğini, hem de evin yaşanmaz hale geldiğini söyledi.

“Seni işten almaya geldiğimde çok hoşuna gidecek ama,” dedi annem. “Annemi de sen dolaştırmak zorunda kalmayacaksın, bir düşünsene!”

Sonracıma, bir akşam, annem bize bir hafta içinde ehliyet sınavına gireceğini söyledi. Öğretmeni, son güne kadar ders almasının daha iyi olacağını düşünüyormuş.

“Ya, öyle mi? Senin bu öğretmenin biraz kaçık galiba?” dedi babam.

Geçen hafta da evde hiç ama hiç keyfimiz yoktu. Çünkü annem gitgide daha bir sinirli olmuştu, tabii babam da öyle. Hatta babam bir keresinde kapıyı çekiş çıkıktı. Ama hemen geri döndü, çünkü yağmur yağıyordu.

Sınavdan bir gün öncesi en beteri ydi. Akşam yemeğı çabucak yendi (tatlı yerine öğle yemeğinden kalma komposto vardı). Sonracıma annem derslerini gözden geçirdi.

"İnanamıyorum!" diye bağırdı babam. "Bu sürücü kursunda sana ne öğretiyorlar Tanrı aşkına? Bu işaretin ne anlama geldiğini bilmiyor musun yani?"

"Sana kaç kez söyledim: Sen bağırınca aklım iyice karışıyor. Bu işaretin ne anlama geldiğini biliyorum tabii. Ama şu an anımsayamıyorum."

"Aferin sana! Umarım böyle gereğçeleri kabul edecek kadar anlayışlı biri girer sınavına!"

"Bu işaret tren yoluna yaklaşıldığını gösteriyor," dedim.

"Pıtırıcık!" diye bağırdı annem. "Senin fikrini so-ran olmadı! Hem sen niye hâlâ yatakta değilsin? Yarın okul var!"

Ben de ağlamaya koyuldum. Ne yani, yalan mı, iyi valla. Bu kadar haksızlık olur. Bu işaret bal gibi de tren yoluna yaklaşıldığını gösteriyor. Ama ben, kutlamaları kabul etmem gerekirken yatağa gönderiliyorum.

Babam, anneme, çocuğa bağışlamak için bir neden olmadığını söyledi.

Annem de ağlamaya koyuldu. "Yeter, yeter artık!" diyerek bıktığını söyledi. Sınava girmeyeceğini, zaten buna hazır olmadığını, daha bir sürü ders alması gerektiğini, artık dayanamayacağını haykırdı.

Babam ellerini tavana doğru kaldırdı. Salondaki masanın çevresinde dönüp durdu. Annemden sakinleşmesini rica etti. Hiç de değil, sınava hazır olduğunu, her şeyin yolunda gideceğini, annemin onu almaya geldiğini görünce, iş arkadaşlarının kıskançlıktan çatlayacağını, onunla çok ama çok gurur duyacağımızı söyledi.

Annem de ağlarken güldü. Çok aptalca davrandığını söyledi. Beni öptü, babamı öptü.

Babam kanepenin arkasına düşen kurs kitabını bulup getirdi.

Ben de gidip yattım.

Ertesi sabah okulda sabırsızlıktan duramadım, annem saat onda sınava girecekti. Arkadaşlar da çok sabırsızlanmıştı, onlara annemin hepimizi arabayla okula getireceği haberini vermiştim çünkü.

Zil çalınca koşarak eve gittim. İçeri girdiğimde annemle babam gülüşüyor, konuklarımız geldiğinde yaptıkları gibi yemek öncesi birer şarap alıyorlardı.

Annemin yüzü pespembeydi. Onu böyle keyifli görmek çok hoşuma gider.

"Annene bir öpücük ver Pıtırıcık," dedi babam. "Sınavda çok başarılı oldu; ehliyetini ilk girişte aldı."

"Yaşasın! Çok kıyak!" diye bağırdım.

Gidip annemi öptüm. O da bana ehliyet almaya hak kazandığını gösteren belgeyi uzattı.

Sınava giren yirmi kişi arasında yalnızca dokuz kişinin başarılı olduğunu söyledi bize.

"Vay be! Bütün bunlar sona erdiği için çok mutluyuz. Öyle değil mi Pıtırıcık?" dedi babam.

"Ah! Evet!" dedim.

"Ya ben! Benim neler çektiğimi bir bilseniz! Neyse ki hepsi bitti. Ama şunu söylememe izin verin: Bir daha asla araba kullanmayacağım," dedi annem.

Kompozisyon Ödevi

Dün akşam babam eve gelip annemi öptü, beni öptü, "Of aman!" dedi, işyerinde çok yorucu bir gün geçirdiğini söyledi. Sonracıma terliklerini giydi, gazetesini alıp koltuğuna oturdu.

Ben de onun yanına gidip ödevlerime yardım etmesi gerektiğini söyledim.

"Hayır, hayır, kesinlikle hayır!" dedi babam.

Bir şeylere karşı çıktığında hep böyle yapar zaten. Gazetesini yere attı, bunun inanılmaz olduğunu söyledi,

"İnsanın evine gelip biraz dinlenmeye hakkı olmaz mı canım?" diye sordu.

Ben de ne yaptım? Ağlamaya başladım.

Annem mutfaktan koşarak geldi. Neler olup bittiğini sordu.

Çok mutsuz olduğumu, kimsenin beni sevmediği-

ni, çok ama çok uzaklara gideceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını, keyfim kaçık olduğunda söylediğim her şeyi söyledim işte.

Annem babama sufle hazırladığını, biraz sessizlik istediğini, beni sakinleştirmesi gerektiğini söyleyerek mutfağa döndü.

Ben de babamın beni nasıl sakinleştireceğini çok merak etmiştim.

Ama babam, bu işi iyi becerdi. Beni dizlerine oturttu, büyük mendilini çıkarıp yüzümü sildi. Onun babasının, benim büyükbabamın yani, babama ödevlerinde hiç yardım etmediğini, ama kendisinin son bir kez olsun bana yardım edeceğini söyledi.

Benim babam dünyanın en kıyak babasıdır!

Salondaki küçük masaya geçtik.

“Eveet... Neymiş bakalım şu ünlü ödev?” diye sordu babam.

Ben de ona kompozisyon ödevi olduğunu söyledim. Konusu da şuydu: “Dostluk; en iyi arkadaşınızı betimleyiniz.”

“Bak bu çok, çok ilginç. Kompozisyonda çok iyi olduğumu söylemeliyim. Öğretmenlerim bende Balzac’ı andıran bir yetenek olduğunu söylerlerdi,” dedi babam.

Öğretmenleri babama niçin böyle bir şey söylemiş bilmiyorum. Ama çok güzel bir şey olmalı, çünkü babamın çok gururlanmış bir hali vardı.

Babam kalemimi almamı, yazmaya hazır olmamı söyledi.

"Önce ne yazacağımızı düşünelim. En iyi arkadaşın kim senin?" diye sordu.

"Bir sürü en iyi arkadaşım var. Zaten ötekiler pek arkadaşım sayılmaz," diye yanıtladım.

Babam bana baktı, biraz şaşırmış gibiydi.

"Tamam, tamam," dedi. En iyi arkadaşlarım arasından birini seçmemi, onun en çok hangi özelliklerini sevdiğimi sıralamamı söyledi.

Bu, kompozisyon için hazırladığımız plan olacaktı. Sonrası çok kolay yürüyecekti.

Ben de babama Lüplüp'ü önerdim. Lüplüp sürekli bir şeyler yiyen bir arkadaşımızdır, hiç hasta olmaz. Arkadaşlarımın en şişkosudur, çok kıyak çocuktur.

Lüplüp'ten sonra babama Gümüş'ten söz ettim. Gümüş'ün bir sürü çok ilginç özelliği vardır: Babası çok zengindir bir kere, ona hep oyuncaklar alır, Gümüş de bu oyuncakları birlikte kırmak için arkadaşlarıyla paylaşır.

Sonra Toraman'ı anlattım. Toraman çok güçlüdür, arkadaşlarının burnuna yumruk atmaya bayılır. Ama yalnızca arkadaşlarıyla dövüşür. Çünkü çok utangaçtır.

Sonracıma Sırım var. Onun da öbürleri gibi bir dolu özelliği var. Sırım'ın babası trafik polisidir, Sırım'ın da onunki gibi bir düdüğü vardır.

Sonracıma Dalgacı var. Kendisi sınıfın sonuncusudur.

Sonracıma Dırdır var. Eşyalarını ödünç vermekten hiç hoşlanmaz, ama çikolata almak için hep bir sürü parası olur; biz de onun çikolata yiyişini izleriz.

Sonracıma durdum, babam kocaman gözlerle bana bakıyordu çünkü.

"Bu iş sandığımdan daha zor olacak," dedi.

O sırada zil çaldı. Babam kalkıp kapıyı açtı. Yanında Bay Sivrikulak'la geri döndü. Bay Sivrikulak, babama takılmaktan çok hoşlanan bir komşumuzdur.

"Biraz dama oynarız diye uğradım," dedi Bay Sivrikulak.

"Oynayamam. Ufaklığın ev ödevine yardım ediyorum," dedi babam.

Bay Sivrikulak, ödevlerimle çok ilgilenmiş gibiydi. Kompozisyonun konusunu öğrenince bana yardım edeceğini, ödevimin hemen biteceğini söyledi.

"Dur bakalım Sivrikulak," dedi babam. "Oğlumun ödevlerini ben yaparım, anlaşıldı mı?"

"Tartışmaya gerek yok," dedi Bay Sivrikulak. "İkimiz bir olursak bu ödevi daha kısa sürede hallederiz, hem de daha iyi olur."

Sonracıma bizimle birlikte salondaki masaya geçti. Başını kaşdı, havaya bakındı.

"Şimdiiii, şimdi, şimdi..." dedikten sonra en iyi arkadaşımın kim olduğunu sordu.

Ona yanıt verecektim ama babam beni konuş-turmadı.

Bay Sivrikulak'a bizi rahat bırakmasını, ona gerek duymadığımızı söyledi.

"İyi o zaman. Ben yalnızca oğlun kırk yılda bir iyi not alsın diye yardım etmek istemiştım," dedi Bay Sivrikulak.

İşte bu babamın hiç hoşuna gitmedi:

"Aslında bu kompozisyon için çok işime yarayacak-sın Sivrikulak. Seni anlatacağım çünkü. Sivriku-lak. Kendisi en iyi arkadaşımıdır; kendini beğenmiş, çirkin, aptal adamın tekidir."

"Hayır efendim! Hakarete gerek yok!" diye bağırdı Bay Sivrikulak. "En iyi arkadaşın olduğumu söylemeni yasaklıyorum. Ayrıca kompozisyon yazmak için Türkçe bilmek gerekir. Ver bakalım şu kalemi."

Babamın bundan hiç hoşnut olmadığını görünce onu savunmak istedim. Bay Sivrikulak'a babamın çok iyi kompozisyon yazdığını, öğretmenlerinin onda bir sürü şu Balzac'ı andıran şeylerden gördüğünü söyledim.

Bay Sivrikulak gülmeye başladı. Babam da onun kravatına mürekkep damlattı.

Bay Sivrikulak çok kırılmıştı.

"Erkeksen dışarı gel," dedi.

"Pıtırıcık'ın kompozisyonunu bitirir bitirmez geliyorum. O zaman gününü görürsün sen."

“Seni bekleyecek halim yok. Geliyorsan gel.”

“Git dışarıda bekle. Görüyorsun işte, işimiz var.”

Sonracıma Bay Sivrikulak babama dışarı gelmeye korktuğunu söyledi. Babam da dedi ki:

“Tabii, tabii, tıpkı öyle!”

Bay Sivrikulak da dedi ki:

“Evet, tıpkı öyle.”

Sonracıma bahçeye çıktılar.

Ben de kompozisyon ödevimi tek başıma yapmanın daha iyi olacağını anladım. Çünkü babamla Bay Sivrikulak şimdi de bahçede itişmeye başlamışlardı.

Ama doğrusu bu da benim işime geldi. Salonda artık hiç ses yoktu. Ben de oturup kıyak bir kompozisyon yazdım. Çarpım'ın en iyi arkadaşım olduğunu anlattım. Aslında doğru değil, ama, öğretmenin hoşuna gidecekti bu. Çarpım onun kuzusudur çünkü.

Kompozisyon ödevimi bitirdiğimde annem sufle- nin hazır olduğunu, hemen yememiz gerektiğini söyledi. Babamın yiyememesi kötü oldu ama. Bilirsiniz, sufle, yumurtadan yapılır. Yumurtanın etkisiyle sufle kabarır. Ama soğuyunca bu kabarıklık kalmaz.

Babam, sufleye yetişemeyince –ne yazık– rafadan yumurta yemekle yetindi.

Ayrıca insan akşam yemeğine oturacak fırsat bulamıyorsa eve erkenden gelmenin hiçbir anlamı yok bence.

Suflenin babamı beklememesi gerçekten kötü oldu: Çok lezzetliydi.

Kompozisyon ödevimden de çok iyi not aldım. Öğretmen kâğıdıma şöyle yazmıştı:

“Farklı bir yaklaşım, özgün bir konu.”

Ama işin tuhafı, dostluk üstüne bu kompozisyonu yazdığımdan beri babamla Bay Sivrikulak konuşmuyorlar.

Bay Kontrplak'ı Evcilleştirdik

Bu sabah koşup açtığımızda kapıyı çalanın Bay Kontrplak olduğunu görüncü evde herkes çok şaşır-mıştı.

Bay Kontrplak, yeni komşumuz. Kendisi Sağlam Ökçe mağazalarında ayakkabı bölümünün şefi. Karı-sı piyano çalmaktan çok hoşlanıyor. Ayrıca benimle yaşıt Sırma diye bir de kızları var. Sırma çok ama çok şeker bir kız, sanırım ileride evleneceğiz.

Bay Kontrplak yanımızdaki eve taşındıkları gün babamla kavga etmişti. O günden beri de bizimle ko-nuşmuyordu. Bu yüzden bu sabah kapımızı çaldığın-da hepimiz çok şaşırdık.

"Merdiveniniz varsa ödünç alabilir miyim acaba? Duvarlara birkaç tabloyla ayna asacaktım da," dedi Bay Kontrplak.

"Tabii, tabii ki alabilirsiniz beyefendi," dedi babam.

Sonracıma Bay Kontrplak'la garaja gidip ona şu büyük merdiveni ödünç verdi; hani yanımda kimse yokken çıkmamın yasak olduğu merdiveni.

"Teşekkür ederim," dedi Bay Kontrplak.

Sonracıma ne yaptı dersiniz? Gülümsedi. Yanımdaki eve taşındıklarından beri ilk kez gülümsüyordu.

"Komşular arasında böyle şeylerin lafı mı olur," dedi babam.

Bay Kontrplak gittiğinde babam pek keyifliydi.

"Gördün mü? Yeni komşumuz yavaş yavaş yontuluyor. Biraz yakınlık gösterirsek onu tam anlamıyla evcilleştirebiliriz," dedi anneme.

Bu işe ben de çok sevinmiştim. Çünkü babası evcilleştirse, Sırma'yla oynayabilirim demektir.

Sonracıma yine kapı vuruldu. Gelen yine Bay Kontrplak'tı.

"Sizi yine rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Ama tabloları asmak için aldığım çiviler beton çivisi değilmiş. Gelin görün ki bugün pazar, bütün dükkânlar da kapalı..."

"Benimle bodruma gelin isterseniz," dedi babam. "Aşağıdaki alet çantamda bir sürü çivi ya da kanca var. Size gereken neyse bulacağımıza eminim."

Babamla Bay Kontrplak bodruma indiler, sonra tekrar yukarı çıktılar. İki-

si de çok keyifli görünüyordu. Bay Kontrplak'ın elinde bir sürü çivi vardı.

"Size çok zahmet oldu," dedi.

"Rica ederim, lafı mı olur," dedi babam da.

Sonracıma Bay Kontrplak gitti.

“Aslında hiç de fena biri değil,” dedi babam, anneme. “Sert görünlü ama altın gibi bir yüreği olabilir.”

Sonra da üstünü değiştirmeye gitti. Çünkü bodrumda ayağı kayınca kömürlerin üstüne düşmüş, gömleği simsiyah olmuştu.

Kapı yeniden çalındığında babam şöyle dedi:

“Git bak bakalım Pıtırıcık. Bay Kontrplak olmalı.”

“Biliyorum sizi gerçekten rahatsız etmeye başladım ama...” dedi Bay Kontrplak, kapıyı açtığımda.

“Ne demek efendim, ne demek...” dedi babam.

“Düşünebiliyor musunuz? Bütün bu taşınma kargaşası içinde çekici nereye koymuşum bilmem. Bir türlü bulamadım.”

“Bilmez miyim?” dedi babam. “Bir de eşime sorun isterseniz. Bu eve taşınırken Pıtırıcık’ı nasıl kaybetmedik hâlâ ona şaşar dururuz!”

Babam, annem, ben, Bay Kontrplak, hepimiz gülmeye başladık.

“Bekleyin de çekici getireyim,” dedi babam.

Sonracıma tavan arasına çıktı. Çekici getirip Bay Kontrplak’a verirken, “Başka bir şey gerekirse kapımızı çalmaktan çekinmeyin lütfen,” dedi.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Bay Kontrplak, çekici alıp gitti.

Babam ellerini ovuşturdu:

"Gerçekten de çok sevimli bir adam. İlk izlenimlere güvenmemek gerekiyor. Bütün o hırçınlığının büyük bir utangaçlıktan kaynaklandığını hemen anlamıştım zaten."

"Karısıyla bezik oynarlar mı acaba?" diye sordu annem.

Bay Kontrplak yine kapımızı çaldığında yüzünde kocaman, aptal bir gülümseme vardı:

"Gerçekten de başbelası bir komşu olduğumu düşüneneceksiniz, beyefendi."

"Rica ederim. Komşu komşunun külüne muhtaçtır. Gün gelir biz de sizin kapınızı çalarız. Hem bana beyefendi demenize de gerek yok," dedi babam.

"Siz de bana Kontrplak diyebilirsiniz."

"Elbette. Bu kez ne gerekiyordu?"

"Çivilerinizi sizden aldığım çekiçle duvara çakar-ken yerlere biraz sıva döküldü. Eşimin elektrik süpür-gesi de taşımacıların bıraktığı saman çöplerini temiz-lediğinden beri çalışmıyor..."

"Daha fazla açıklama yapmanıza gerek yok. Gidip hemen eşimin elektrik süpürgesini getiriyorum."

Babam elektrik süpürgesini Bay Kontrplak'a ver-di. O da aldığı her şeyi hemen geri getireceğini, baba-mın gerçekten de çok nazik biri olduğunu söyledi.

Babam, bana dönüp, "Görüyorsun değil mi Pıtır-cık? İnsan birazcık kibarlıkla ne güzel dostluklar ku-rabiliyor," dedi.

"Ama yere dökülen alçı parçalarını elektrik sü-pürgesiyle temizlemek doğru bir fikir mi bilemem," dedi annem.

"Bir dost kazanmak için bir elektrik süpürgesini feda ederim ben," diye yanıt verdi babam.

Sonracıma Bay Kontrplak merdiveni geri getirdi.

"Nereye bırakayım?" diye sordu.

"Bırakın, bırakın. Ben alır garaja götürürüm," de-di babam.

"Şimdi de gidip elektrik süpürgesini getireyim."

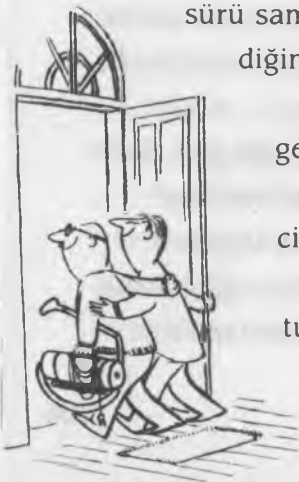
"Bayan Kontrplak'ın kendi elektrik süpürgesi ta-mir olana kadar birkaç gün daha sizde kalabilir," dedi babam, annemin gözlerinin içine bakarak.

Ama Bay Kontrplak buna gerek olmadığını, kom-şularının iyi niyetini kötüye kullanamayacaklarını, zaten Bayan Kontrplak'ın taşımacıların bıraktığı bir sürü saman çöpünü bizim süpürgeyle temizle-diğini söyledi.

Bay Kontrplak, elektrik süpürgesini getirdiğinde, alnına bir tokat indirdi:

"Ah! Ne kadar unutkan oldum! Çeki-cinizi getirmeyi unuttum."

"Ne acelesi var Kontrplak, dos-tum..." dedi babam.

"Hayır, hayır. Ben hemen gidip çekicinizi de getiriyorum."

"İsterseniz Pıtırıcık gelip alsın."

"Ne gereği var, canım. Sırma'ya veririm, getirir. Beni bugünlük yeterince gördünüz zaten," dedi Bay Kontrplak.

Sonracıma babamla ikisi gülmeye başladılar. El sıkışıp vedalaştılar.

"Hepimiz onun hakkında ne kadar yanılmışız," dedi babam. "Acaba önümüzdeki günlerde onları çaya davet etsek mi?"

"Evet, n'olur edelim!" diye bağırdım.

Çay davetlerinde annem pasta yapar çünkü.

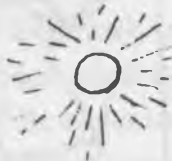
Sonracıma Sırma, kendisi çok şekerdir, çekici geri getirdi. Babam da ona bir şeker verdi.

Ama Bay ve Bayan Kontrplak bize çay içmeye gelmeyecekler. Bay Kontrplak babama çok kızdı çünkü, artık onunla konuşmuyor.

Babama telefon edip çocuklara yemekten önce şeker vermek gibi aptalca davranışlarda bulunmamasını söylemiş.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
RESEARCH REPORT

1961

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

The first thing I noticed when I stepped
out of the train was the smell of the sea.
It was a salty, clean scent that I had never
before. The air was crisp and cool, and I
felt a sense of freedom that I had never
before.

I had heard that the weather was perfect,
but I didn't realize how perfect it would be.
The sun was just starting to set, and the
sky was a beautiful mix of orange and
purple. The water was calm, and the
sound of the waves was soothing.

Gosciny ve Sempé'nin
Editions Denoël
tarafından yayımlanan kitapları

Küçük Pıtırık

•

Pıtırık Futbolcu

•

Pıtırık Kampta

•

Pıtırık Pazara Gidiyor

•

Pıtırık Satranç Oynuyor

•

Pıtırık Tatilde

•

Pıtırık'a Bir Öpücük

•

Pıtırık'ın Bisikleti

Gosciny ve Sempé'nin
IMAV éditions
tarafından yayımlanan kitapları

Pıtırık Bilinmeyen Öyküleri

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5780 SOUTH CAMPUS DRIVE

CHICAGO, ILLINOIS 60637

TEL: 773-936-3700

FAX: 773-936-3700

WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5780 SOUTH CAMPUS DRIVE

CHICAGO, ILLINOIS 60637

Goscinny ve Sempé

Yaşamöyküleri

&

Yapıtları

René Goscinny

Yaşamöyküsü

Tarih tutkunu saklamak: "Yazımcıyı yitirdi" diye düşünmeden hiçbir yere gitmemiz.

"14 Ağustos 1926'da doğdum ve hemen ardından büyümeye başladım. Ertesi gün, 15 Ağustos'tu ve hiç dışarı çıkmadık." Ailesi, tüm eğitimini Buenos Aires Fransız Koleji'nde tamamladığı Arjantin'e göç etti: "Sınıfta gerçek bir soy-tarıydım. Öte yandan, iyi bir öğrenci de olduğumdan, okuldan kovulmadım." Meslek yaşamına New York'ta başladı.

1950'li yılların başlarında Fransa'ya dönüşüyle birlikte, bir dizi efsanevi kahramana hayat verdi; Goscinny, Jean-Jacques Sempé ile birlikte *Pıtırıcık*'ın maceralarını yarattı ve ünlü öğrencinin başarı kazanmasını sağlayan bir çocuk dili uydurdu. Ardından, Goscinny, Albert Uderzo ile *Asteriks*'i yarattı. Küçük Galyalının başarısı olağanüstü olacaktı. Yüz yedi dile ve lehçeye çevrilen *Asteriks*'in maceraları dünyanın en çok okunan eserleri arasında yer alır. Üretken yazar, aynı zamanda Moris'le birlikte *Red Kit*'i, Tabary ile *Iznogoud*'u, Gotlib ile *Dignodossierler*'i, vb. hazırlamıştır.

Pilote gazetesini idare ederken, çizgi romanı "9. Sanat" seviyesine yükselterek devrim yaratmıştır.

Sinemacı Goscinny ise Uderzo ve Dargaud ile *Idéfix* Stüdyoları'nı kurmuştur. Çizgi film tarihinin birkaç başyapı-

tını gerçekleştirmişti: *Asteriks ve Kleopatra*, *Asteriks'in On İki İşi*, *Daisy Town* ve *Daltonların Baladı*. Ölümünden sonra, sinema eserlerinin tamamı için bir César ödülü almıştır.

René Goscinny, 5 Kasım 1977'de, 51 yaşında öldü. Hergé şöyle der: "Tenten, Asteriks'in önünde saygıyla eğilir." Kahramanları yaşamaya devam etmişlerdir ve kullandıkları ifadeler gündelik dilimize geçmiştir: "Gölgesinden daha hızlı silah çekmek", "kraldan çok kralcı olmak", "küçükken kafasını çarpmak", "sihirli bir formül bulmak", "bu Romalılar çılgın"...

Dâhi senarist Goscinny, bir yazar olarak yeteneğinin tüm boyutlarını, korkunç dolaplar çeviren muzip çocuk *Pıtırıcık*'ın maceraları aracılığıyla sunmuştur. Bu da ona şu cümleyi söyletmiştir: "Bu kahramana karşı çok özel bir şefkat besliyorum."

René Goscinny

Yapıtları

Editions Hachette

Astérix, 26 cilt, Goscinny & Uderzo, (Dargaud 1961), 2009.

Editions Albert René

Astérix, 9 albüm, Uderzo (metinler ve desenler)

Goscinny & Uderzo çift imzasıyla, 1980.

*Comment Obélix est tombé dans la marmite du druide
quand, il était petit*, Goscinny & Uderzo, 1989.

Astérix et la rentrée gauloise,

Goscinny & Uderzo, 2004

Astérix et la surprise de César,

Goscinny & Uderzo'nun eserinden alınmış

çizgi filmden uyarlama, 1985.

Le coup du menhir, (idem), 1989.

Astérix et les Indiens, (idem), 1995.

Astérix et les Vikings, (idem), 2006.

Oumpah-Pah, 3 cilt, Goscinny & Uderzo,

(Le Lombard 1961), 1995.

Jehan Pistolet, 4 cilt, Goscinny & Uderzo,

(Lefrancq 1989), 1998.

Editions Lefrancq

Luc Junior, 2 cilt, Goscinny & Uderzo, 1989.

Benjamin et Benjamine, Les Naufragés de l'air,

Goscinny & Uderzo, 1991.

Editions Dupuis

Lucky Luke, 22 cilt, Morris & Goscinny, 1957.

Jerry Spring, La piste du grand nord,

Goscinny & Jijé, 1958, 1993.

Editions Lucky Comics

Lucky Luke, 19 cilt, Morris & Goscinny, 1968, 2000.

Editions Dargaud

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1969, 1998.

Les Dingodossiers, Goscinny & Gotlib, 3 cilt, 1967.

Editions Tabary

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1986 -

12 cilt, Tabary (metinler ve desenler)

Goscinny & Tabary çift imzasıyla.

Valentin le vagabond, Goscinny & Tabary, 1975.

Editions du Lombard

Modeste et Pompon, 3 cilt,

Franquin & Goscinny, 1958, 1996.

Chick Bill, La bonne mine de Dog Bill,

Tibet & Goscinny, 1959, 1981.

Spaghetti, 11 cilt, Goscinny & Attanasio, 1961, 1999.

Strapontin, 6 cilt, Goscinny & Berck, 1962, 1998.

Les Divagations de Monsieur Sait-Tout,

Goscinny & Martial, 1974.

Editions Denoël

Le Petit Nicolas, 5 cilt, Sempé & Goscinny, 1960, 2001.

La Potachologie, 2 cilt, Goscinny & Cabu, 1963.

Les Interludes, Goscinny, 1966.

Editions Vents d'Ouest

Les Archives Goscinny, 4 cilt, 1998.

Editions IMAV

Du Panthéon à Buenos Aires - Chroniques illustrées,

Goscinny, 2007.

Jean-Jacques Sempé

Yaşamöyküsü

“Bir hükümet satıldı. Türkiye’ne yazık değil, ulusal bir hükümet daha yapılmaz.”

“Çocukken, şamata tek eğlencemdi.”

Sempé 17 Ağustos 1932’de Bordeaux’da dünyaya geldi. Eğitim hayatı iyi geçmedi, disiplinsizlik yüzünden Moderne Bordeaux Koleji’nden kovuldu, hayata atıldı: Bir şarap sim-sarının yanında her işe koştu, yaz kamplarında animatörlük yaptı, ofislerde ayak işlerine baktı...

On sekiz yaşında, gönüllü olarak askere gitti, oradan Paris’e uzandı. 1951’de ilk çizimini *Sud-Ouest*’e sattı. Goscinny ile karşılaşması, “gazete çizeri” olarak parıltılı bir meslek yaşamına yeni başladığı zamana rastlar. *Pıtırıcık*’la birlikte, o zamandan beri hayal dünyamızı kaplayan haylaz çocuklardan oluşan unutulmaz bir portre galerisi oluşturdu. Küçük öğrencinin maceralarıyla eşzamanlı olarak, 1956’da *Paris Match*’da çalışmaya başladı ve birçok dergiye katkıda bulundu.

İlk desen albümü *Hiçbir Şey Basit Değildir* 1962 yılında basıldı. Bunu, kusurlarımıza ve dünyanın kusurlarına şefkatli bir ironiyle bakışını mükemmel biçimde ifade eden mizah

başyapıtları olan otuz kadar daha albüm izledi.

Marcellin Caillou, *Raoul Taburin* ve *Monsieur Lambert*'in yaratıcısı olan Sempé'nin, gözlem yeteneğiyle birleşen müt-hiş mizah anlayışı kırk yıldır en büyük Fransız çizerleri arasında yer almasını sağlamıştır.

Kendi albümlerinin dışında, Patrick Modiano'nun *Catherine Certitude*, ayrıca Patrick Süskind'in *L'histoire de Monsieur Sommer* adlı kitaplarına da çizerlik yapmıştır.

Sempé, çizimleri *New Yorker* gibi saygın dergilerin kapaklarında yer alan ender Fransız çizerlerden biridir; bugün hâlâ *Paris Match*, *Le Figaro Littéraire*, vs. yayınlarda her hafta okurları gülümsetmeye devam ediyor.

Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri'ni büyük bir coşkuyla karşıladı. Bu olaya heyecanlanan Sempé, *Pıtırıcık*'ın bu tatil sonrası dönüşüne şaşırды, çok da eğlendi.

Jean-Jacques Sempé

Yapıtları

Editions Denoël

- Rien n'est simple*, 1962.
Tout se complique, 1963.
Sauve qui peut, 1964.
Monsieur Lambert, 1965.
La grande panique, 1966, 1994.
Saint-Tropez, 1968.
Information-consommation, 1968.
Marcellin Caillou, 1969, 1994.
Des hauts et des bas, 1970, 2003.
Face à face, 1972.
Bonjour, bonsoir, 1974.
L'ascension sociale de Monsieur Lambert, 1975.
Simple question d'équilibre, 1977, 1992.
Un léger décalage, 1977.
Les musiciens, 1979, 1996.
Comme par hasard, 1981.
De bon matin, 1983.
Vaguement compétitif, 1985.
Luxe, calme et volupté, 1987.
Par avion, 1989.
Vacances, 1990.
Insondables mystères, 1993.
Raoul Taburin, 1995.
Grands rêves, 1997.
Beau temps, 1999.
Multiplés intentions, 2003.
Sentiments distingués, 2007.

Éditions Denoël / Éditions Martine Gossieux
Sempé à New York, 2009

Éditions Gallimard

Catherine Certitude, Sempé & Modiano, 1988.
L'histoire de Monsieur Sommer, Sempé & Süskind, 1991
Un peu de Paris, 2001.
Un peu de la France, 2005.